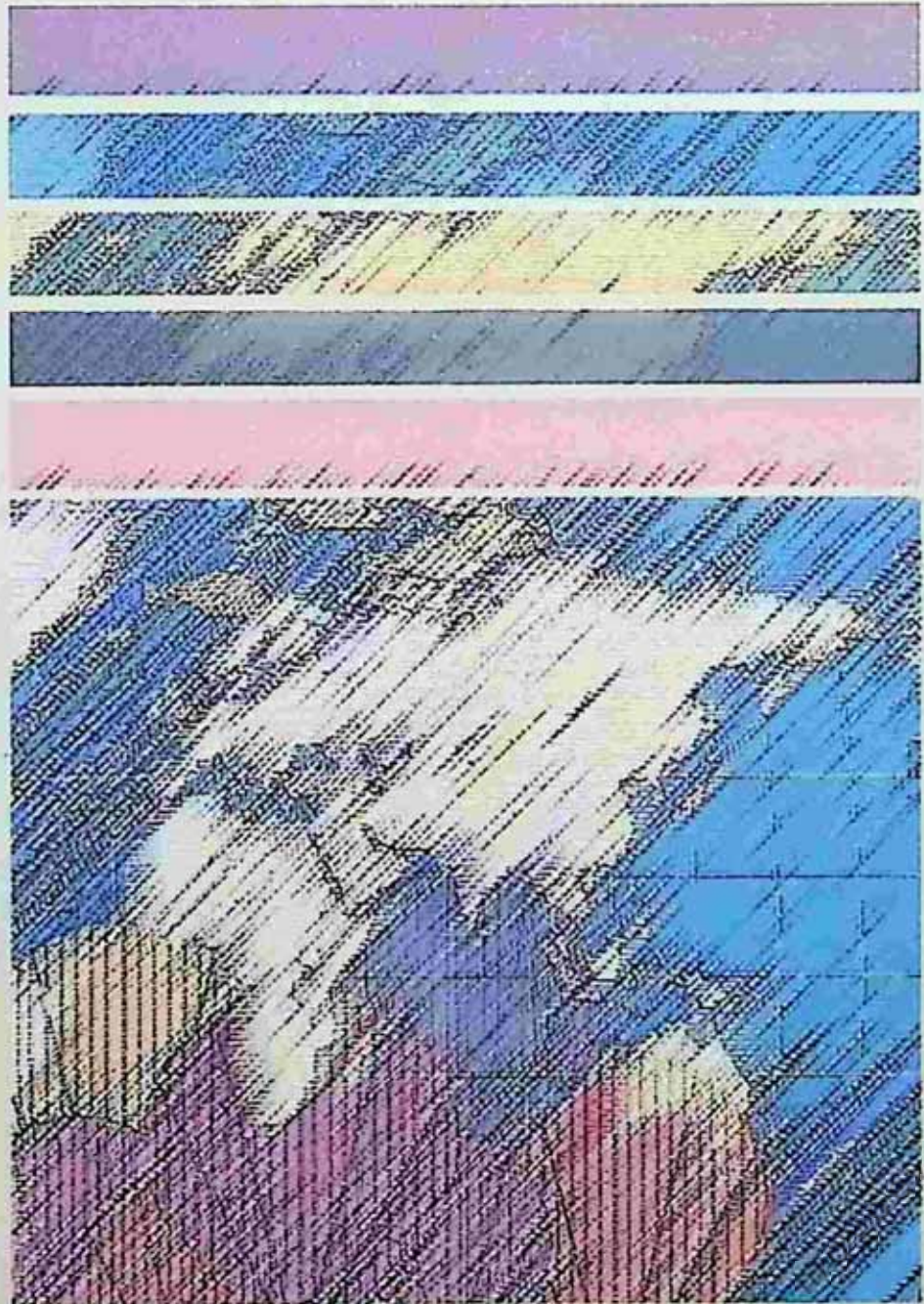

ဝင် သိန်းပေမြင့်

ကျွန်တော်ကြုံဖူးသောကမ္ဘာ

ဆရာသိန်းပေမြင့်၏ 'ကျွန်တော်ကြံဖူးသောကမ္ဘာ'တွင် ဆရာ
ရောက်ဖူး၊ ကြံဖူးသော ကမ္ဘာပေါ်ရှိ နိုင်ငံလူမျိုးများကို ပြည့်စုံစွာ ဖော်ပြ
ထားပါသည်။ ကမ္ဘာကို အနောက်ဘက်မှ အရှေ့ဘက် တစ်ပတ်ပြည့်
အောင် နိုင်ငံများကို ရွေးစဉ်ထားပါသည်။

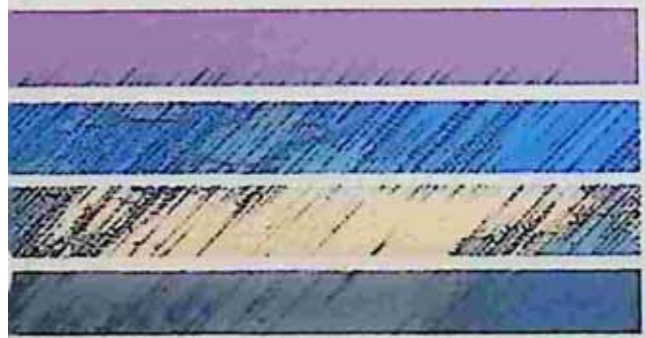
သူသည် လူ့လောက ကမ္ဘာမြေကြောတစ်လျှောက် အနောက်၊
အရှေ့နိုင်ငံပေါင်းစုံ ရောက်ဖူးလေသည်။ လူမျိုးပေါင်းစုံကိုလည်း တွေ့ဖူး
လေသည်။ လူမှုဆက်ဆံရေး စနစ်မျိုးစုံကိုလည်း ကြံဖူးလေသည်။
လူ့သဘာဝတွေကို မြင်ဖူးသည်။ လူ့ဓလေ့တွေကို တွေ့ဖူးသည်။ သည်လူ
တွေ၊ သည်ဘဝတွေ၊ သည်ဓလေ့တွေ၊ သည်စရိုက်တွေကို သူ၏ အနုပညာ
ဖြင့် ပေါင်းစပ်ထားသော ရသာနုဘဝန ရသာ၊ အတွေ့အကြုံများကို ဤတွင်
ရွေးချယ်တင်ပြထားလေသည်။

သို့မို့ကြောင့်လည်း သူ့အတွေ့အကြုံတွေသည် နှလုံးတုန်စရာ၊ ရင်
ခုန်စရာတွေ ဖြစ်နေကြသည်။ လောကကို ချစ်စရာဖြစ်အောင် သူကြည့်မြင်
လိုက်ပလားဆိုလျှင်၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ချစ်စရာခံစားမှုကလေးတွေနှင့် ပြွမ်း
သော လောကကို တွေ့ရတော့သည်။ မုန်းစရာ၊ ရွံစရာ လောကအတွေ့
အကြုံမျိုးဆိုလျှင်လည်း မုန်းရ၊ ရွံရသည်။ အားမာန်တက်စရာ လောက
အတွေ့အကြုံဆိုလည်း အားပြည့်အင်ရွဲ ရှိရပြန်သည်။ တကယ်တော့ သူ
ကြုံရသော ကမ္ဘာသည် အနိဋ္ဌာရုံ၊ ဣဋ္ဌာရုံတွေနှင့် ရောယှက်နေသော်
လည်း၊ ဘဝထဲမှာ အလှရှာကြည့်သော လောကအမြင်တွေဖြစ်ကြသည်ဟု
ဆိုသော် သင့်နိုးထင်၏။

ဆန်းလွင်၏အမှာမှ

သိန်းပေမြင့်

ကျွန်တော်ကြံဖူးသောကမ္ဘာ

tpm0012
3700.00 Ks

ကျွန်တော်ကြံပူးသောကမ္ဘာ သိန်းပေမြင့်

အပြင်အဆင်-အမ်အက်စ်အို၊ စာမျက်နှာ ၃၂၈ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း

၂၀၁၆၊ စက်တင်ဘာလ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

ပုညစာအုပ်တိုက်၏ ပထမအကြိမ်ပုံ၊ (၁၉၇၄-၁၆)

ရောင်းစျေး ၃ ၇ ၀ ၀ ကျပ်

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ကျွန်တော်ကြုံဖူးသော
ကမ္ဘာ
သိန်းဖေမြင့်

ဆန်းလွင် ရွေးချယ်စီစဉ်ခဲ့သည်။

မြန်မာ့လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွက် ၂၀၁၆

mgyc.com

mgyc.com

မာတိကာ

-	ဆန်းလွင်၏ နိဒါန်း	(က)
၁။	အခန်း(၁) အိန္ဒိယပြည်တွင် ဆင်းမလားဇာတ်ခုံ ဝယ်မရနိုင်	၁ ၂ ၉
၂။	အခန်း(၂) ပါကစ္စတန်ပြည်တွင် စစ်အုပ်စုမထွက်နိုင်	၂၇ ၂၈
၃။	အခန်း(၃) လီဘနွန်ပြည်တွင် လီဘနွန်မှ တက္ကစီသမားကလေး	၃၃ ၃၄
၄။	အခန်း(၄) ဆိုဗီယက်ယူနီယံတွင် ကမ္ဘာသစ်ခရီးသည် နီနာနှင့်ကျွန်တော် ဒုတိယနီနာနှင့်ကျွန်တော်	၃၉ ၄၀ ၄၅ ၅၁
၅။	အခန်း(၅) ဂျာမန်ဒီမိုကရက် သမ္မတနိုင်ငံတွင် အလုပ်သမားလူတန်းစား၏ သား	၆၅ ၆၆

၆။ အခန်း(၆) အီဂျစ်ပြည်တွင်	၇၀
နှောင်ကြိုးမပါလျှင်	၇၁
၇။ အခန်း(၇) အီတလီ(ရောမတွင်)	၇၇
စိန်ပိတာ သံကြိုးတပ်ခြင်း	၇၈
၈။ အခန်း(၈) ပြင်သစ်ပြည်တွင်	၈၂
ဝိုးတဝါးပါရီ	၈၃
၉။ အခန်း(၉) အင်္ဂလန်ပြည်တွင်	၁၂၄
ကော်ဇောခင်းသော အိမ်သာ	၁၂၅
တက္ကသိုလ်ပရဂျက်ဆီမှ အပျက်မတို့လောက	၁၃၈
ဘယ်မှာစစ်တိုက်ချင်လိမ့်မည်	၁၅၀
၁၀။ အခန်း(၁၀) အမေရိကန်ပြည်တွင်	၁၅၅
ဤကား အမေရိကန်လွတ်လပ်ရေး	၁၅၆
လွတ်လပ်သောကမ္ဘာမှ	၁၆၇
စစ်မဖြစ်နိုင်ပါဘူး	၁၇၅
လူဘုံအလယ်မှာ မှန်ထောင်ကာ	၁၈၀
ဒေါ်လာတစ်မတ် ပေးခဲ့ပါ	၁၈၇
အလုပ်လက်မဲ့ လမ်းသူရဲ	၂၀၂
နီဂရိုးအုံကြွမှုကြီး	၂၁၁
၁၁။ အခန်း(၁၁) ဂျပန်ပြည်တွင်	၂၂၄
ရင်ဝ မီးလိုပွင့်သတည်း	၂၂၅
၁၂။ အခန်း(၁၂) ယိုးဒယား(ထိုင်း)ပြည်တွင်	၂၃၄
ရင်သာ ကြီးထွားလာကြသည်	၂၃၅
၁၃။ အခန်း(၁၃) တရုတ်ပြည်တွင်	၂၄၁
နေမြင်လျှင် ခွေးဟောင်သည်	၂၄၂
မြင်တင်တိုက်ပြောင်	၂၆၀
ခြေသေးမတို့ ထွက်ရပ်လမ်း	၂၇၃
အလုပ်ခွင်မှာ ပညာရှာ	၂၈၁
သိပ္ပံပညာ၏အလင်းရောင်	၂၉၂
အားကောင်းလေ အန္တရာယ်ကြီးလေ	၃၀၃

၁၄။ အခန်း(၁၄) ဗိယက်နမ်ဒီမိုကရက် သမ္မတနိုင်ငံတွင်	၃၀၇
ဒိန်ဘိန်ဖူး	၃၀၈
ချူလီမာ	၃၁၃
နွံမှာပေါက်သည် ကြာ	၃၂၀

mgyc.com

mgyc.com

ဆန်းလွင်၏ နိဒါန်း

- ၁ -

“ကျွန်တော် ကြံဖူးသောကမ္ဘာ”ကို ဆရာသိန်းဖေမြင့်က ရေး၍ ကျွန်တော်တို့က စီစဉ်ကြပါသည်။ နဂိုက အစီအစဉ်မှာ ဆရာသိန်းဖေမြင့်သည် သူ့စာအုပ်၏နိဒါန်းကို သူ့ကိုယ်တိုင်ရေးဖို့ ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင်လည်း သည်နိဒါန်းကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ရေးစေချင်၏။ ကျွန်တော်ကမူ စာအုပ်အစီအစဉ်ကို စနစ်ကျအောင် စီစဉ်ပေးဖို့၊ အတည်းအဖြတ်လုပ်ပေးဖို့လောက်သာ ရည်ရွယ်ပါသည်။ အစီအစဉ်များ လုပ်ပြီးကြသောအခါ ဆရာက “ကိုယ့်လူပဲ နိဒါန်းရေးပါတော့”ဟု ဆိုလေသည်။ ဤသို့ဆိုခြင်းမှာ ဤစာအုပ်နှင့်ပတ်သက်သမျှ ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုး စသည့် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးကို ကျွန်တော့်အပေါ် ပုံကျသွားစေလိုသော စေတနာဖြင့် ဆိုခြင်းဖြစ်သည်လို့တော့ဖြင့် ကျွန်တော် မထင်ပါ။ စင်စစ် ‘ကျွန်တော် ကြံဖူးသော ကမ္ဘာ၏ နိဒါန်း’ကို ကျွန်တော်သာ အသိဆုံးဖြစ်သောကြောင့် ဆရာသည် ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့် ပုံပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟူ၍သာ ကျွန်တော် ယူဆပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဤစာအုပ်ကို စီစဉ်ကြစဉ်ကလည်း ဆရာက ကျွန်တော့်

အား အကြွင်းမဲ့လွတ်လပ်ခွင့်မျိုးကို ပေးထားသည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ ကျွန်တော့်သဘောနှင့် စာအုပ်ကို ယေဘုယျလမ်းကြောင်းဖြစ်သော အူကြောကို ရှာသည်။ စီစဉ်ဖန်တီးမှု မူဝါဒကိုလည်း ကျွန်တော်က ကိုယ့်သဘောနှင့် ကိုယ် ချမှတ်သည်။ ဆရာက သဘောတူသည်။ အခန်းကဏ္ဍများ စီစဉ်ပြန်တော့လည်း ကျွန်တော့်စိတ်ကြိုက် စီစဉ်ပြန်သည်။ ဆရာက သဘောတူပြန်သည်။ အမှန်တော့ ဆရာသိန်းဖေမြင့်နှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ သဘောထားတိုက်ဆိုင်မှု၊ ညီညွတ်မျှတမှု ရှိသောကြောင့်သာ ကျွန်တော် ဤမျှလွတ်လပ်မှုရခြင်း ဖြစ်သည်ဟူ၍ ထင်မိပါသည်။

ထို့ကြောင့် 'ကျွန်တော် ကြုံဖူးသည့်ကမ္ဘာ'၏ နိဒါန်းကို ကျွန်တော်ပင် ရေးပါဟုဆိုသော ဆရာ၏ စကားကို မပယ်လှန်သင့်ပြီ။ ထို့ကြောင့် ဤ အမှာစာနိဒါန်းကို ကျွန်တော်ရေးလိုက်ပါသည်။

- J -

ကျွန်တော် ကြုံဖူးသောကမ္ဘာ

ကျွန်တော် မှတ်မိသမျှဆိုလျှင် 'ကျွန်တော်ကြုံဖူးသောကမ္ဘာ' (The World As I See It) အမည်ဖြင့် သိပ္ပံပညာရှင်ကြီး အိုင်စတိုင်းသည် စာတစ်အုပ်ရေးခဲ့ဖူးလေသည်။ အိုင်စတိုင်းကား သိပ္ပံပညာရှင်ပီပီ၊ ပကတိလောကကို မြင်အောင်၊ သိအောင်၊ ယထာဓမ္မ အတွေ့အကြုံကိုသာ ရှာဖွေရေးသားခဲ့လေသည်။ လောကသစ္စာ၊ ဘဝသစ္စာကိုသာ လိုက်စားသူများ အဖို့မှာ အဆင်အခြင်တရားကိုသာ ဦးထိပ်ထားရသည်ဖြစ်၍ လောကကို ကြည့်မြင်သော ကာလ၌ (သူတို့လို သိပ္ပံပညာရှင်တွေသည်) နှလုံးမတုန်တတ်ကြ။ ရင်မခုန်တတ်ကြ။ ခံစားမှုအသည်းနှလုံးကို တံခါးပိတ်ထားတတ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် အိုင်စတိုင်း၏ လောကအတွေ့အကြုံများမှာ ရသကင်းကာ သွေ့ခြောက်နေလေသည်။ ဖတ်ရသူမှာ မောဟိုက်ပင်ပန်းလှ၏။ စိတ်အေးချမ်းမြေ့ခြင်းကား မရှိ။

အကယ်တို၊ အကြင်သူသည် အနုပညာရှင်ဖြစ်အံ့၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အနုဘဝ ခံစားမှု အသိကို ရင်ဝယ်ဖွဲ့၍ ဤကမ္ဘာလောကကို ကြည့်တတ်မြင်တတ်ပါအံ့၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် သူ့ကမ္ဘာမှာ သူတွေ့ဖူးသော အတွေ့အကြုံများကို ရသာ နုဘဝနရသ အတွေ့အကြုံများဖြစ်အောင် ဖန်တီး၍ တင်ပြ

နိုင်စွမ်းပါအံ့။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် သူကြံ့ဖွဲ့သောကမ္ဘာမှ အတွေ့အကြုံတွေကို ဘယ်ပုံတင်ပြလေမည်နည်း။ ဤသို့ စဉ်းစား၏။

အနာဘဝကို မြင်တတ်သော အနုပညာရှင်၊ အနာဘဝကို ကြားတတ်သော အနုပညာရှင်တို့မည်သည် ယထာဓမ္မ၊ ဘဝသစ္စာတရားကို 'အလှ'နှင့် ရောဖက်ကာ ခံစားမှုအသိဖြင့် ရသာ နာဘဝနရသ အတွေ့အကြုံဖြစ်အောင် ဖန်တီးတတ်ကြကုန်သည်။ ယင်းသို့သော ရသအတွေ့အကြုံများကို တွေ့ရကြုံရသော ကာလ လူတို့မှာ လောကစရိုက်၊ လူ့စရိုက်၊ အနိဋ္ဌာရုံဘဝ၊ ဣဋ္ဌာရုံဘဝတို့ကို ကိုယ်တိုင်ခံစားလာရ၏။ သတိပြုလာရ၏။ ယင်းသို့လည်း သတိပြုမိချင်၏။ ခံစားမိချင်၏။ ဤသို့ဆန္ဒဖြစ်၏။

သည်အတွေး၊ သည်စိတ်၊ သည်ဆန္ဒတို့သည် ကျွန်တော့်ရင်မှာ အမြစ်တွယ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ အိုင်စတိုင်း၏စာအုပ်ကို ဖတ်မိသည်မှစ၍ ဟဒယ ခံတွင်းပျက်ကာ မြန်မာစာပေမှာလည်း ကမ္ဘာလောကတစ်ခွင်မှ လူသားတို့၏ မျိုးမတူ ဇာတ်ခြားသော စရိုက်၊ သဘာဝများကို ရသာ နာဘဝနရသ အတွေ့အကြုံဖြင့် ရေးမှတ်သော စာတစ်စောင် ပေတစ်ဖွဲ့ ရှိစမ်းစေချင်သော၊ 'ချင်ခြင်း'တစ်ရပ် တပ်မိခဲ့ဖူးပါသည်။

ချင်ခြင်း ပြေပျောက်စေခြင်းအလိုငှာ မျက်မှောက်ခေတ် မြန်မာ စာရေးဆရာများ၏ စာအတန်များကို မြည်းကြည့်ခဲ့၏။ ခံတွင်း မတွေ့သည်လည်း ရှိ၏။ ခံတွင်းတွေ့သည်လည်း ရှိ၏။ ခံတွင်းအတွေ့ဆုံးမှာ ယခုလို ဖန်တီးလိုက်သော ဆရာသိန်းဖေမြင့်၏ 'ကျွန်တော်ကြံ့ဖွဲ့သော ကမ္ဘာ ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့မူ ခရီးပန်းလာခိုက် ရေကြည်တစ်ပေါက် သောက်လိုက်ရသလို ရင်၌ ပူလောင်ခြင်း ငြိမ်း၍ ချမ်းမြေ့ရလေပြီ။ လူ့ဘောင်အဖွဲ့အစည်းထဲမှ လူ့ဘဝ၊ လူ့စရိုက်တွေ၏ အချောထည်ကလေးများကို မြင်ရပြီ။ ဘဝကို အလှဖက်၍ မြင်ရခြင်းမည်သည် ထင်မိ၏။

- ၃ -

စာရေးဆရာသိန်းဖေမြင့်ဟု ထင်ရှားသောပုဂ္ဂိုလ်သည် မြန်မာ့နိုင်ငံရေးသမိုင်းနှင့်အတူ ကြီးမြင့်လာသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လေသည်။ သူသည် တော်လှန်ရေးသမားဖြစ်သည်ကို လူတိုင်းသိကြ၏။ သူသည် အစဉ်တစိုက်

မာက်(စ)ဝါဒီ၊ ဆိုရှယ်လစ် ဖြစ်သည်ကိုလည်း တိုင်းပြည်က သိသည်။ သူ့ဘဝသည် သူ့စာတွေထဲမှာ ရှိသည်။ သူ့စာတွေသည်လည်း သူ့ဘဝကို အခြေခံကြသည်။ သူ့ကို နိုင်ငံရေးသမားလို့လည်း ဆိုနိုင်သည်။ သတင်းစာ ဆရာလို့လည်း ဆိုနိုင်သည်။ ဆန့်ကျင်ဘက်(ဝိရောဓိ) တရားတို့သည် သူ့ဘဝတွင် ဒွန်တွဲလျက်ရှိသည်ကိုလည်း မြင်ရပေလိမ့်မည်။ တော်လှန်ရေးသမား ဖြစ်သလို၊ သူသည် ငြိမ်းချမ်းရေးသမားလည်းဖြစ်သည်။ အတိုက်အခံ ဖြစ်သလို၊ ချစ်ကြည်ရေးသမားလည်း ဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝမှာ သူ့ဘယ်လောက် မျက်နှာများများ၊ အစဉ်သဖြင့် ပေါ်လွင်သောသူမှာ မျက်နှာတစ်ခုရှိ၏။ ယင်းမျက်နှာကား သူသည် စာရေးဆရာ အနုပညာရှင် တစ်ပါးဖြစ်ခြင်းတည်း။

ကျွန်တော်သည် သူ၏ အနှစ်သာရကို ရှာကြည့်မိတိုင်း အပေါ်ယံက သူ ဘာပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ၊ သူ၏အဇ္ဈတ္တ အတွင်းသန္တာန်မှာမူ အနုပညာ အမြဲတေဓာတ်ကိုသာ တွေ့ရသည်။

အနုပညာရှင်ပဲလို့ သူ့ကို ကျွန်တော် မြင်နေရခြင်းမှာ အကြောင်း ယုတ္တိရှိလေသည်။ ဤတွင် 'အနုပညာရှင်'ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဘယ်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးလဲဆိုသည်ကို ကျွန်တော် ဦးစွာတင်ပြထိုက်သည် ထင်၏။

ကျွန်တော်မြင်သော 'အနုပညာရှင်'၏သဘောကား ဤသို့ဖြစ်ပါသည်။

“အကြင်သူသည် တခြားသော လူသားများ၏ အသည်းနှလုံးနှင့် အသိဝိညာဏ်ဓာတ်မှာ၊ လူသားတို့ ပိုမိုကောင်းမွန်သော ဘဝမျိုးကို လိုချင်တမ်းတသော၊ သိမ်မွေ့လှပသော ခံစားမှု ရသ၊ကလေးတွေကို ရစ်သီအုံ ဖွဲ့လာအောင် တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် ကူးစက်ပျံ့နှံ့သွားအောင် ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိသည် ဆိုပါစို့။ ထိုသူသည် အနုပညာရှင်ပင်တည်း။”

သို့ဆိုလျှင် ဆရာသိန်းဖေမြင့်ရေးသည့် စာတစ်ပုဒ်ကလေး ဖတ်ကာမျှဖြင့် သူသည် အနုပညာရှင် ဟုတ်မဟုတ် 'ကိုယ်တိုင် ခံစားကြည့်လျှင် သိလိမ့်မည်'ဟူ၍ ရိုးရိုးစင်းစင်းကလေး ပြောလိုက်ချင်ပါသည်။

သူသည် လူ့လောက ကမ္ဘာမြေကြောတစ်လျှောက် အနောက်၊ အရှေ့နိုင်ငံပေါင်းစုံ ရောက်ဖူးလေသည်။ လူမျိုးပေါင်းစုံကိုလည်း တွေ့ဖူးလေသည်။ လူမှုဆက်ဆံရေး စနစ်မျိုးစုံကိုလည်း ကြုံဖူးလေသည်။

လူ့သဘာဝတွေကို မြင်ဖူးသည်။ လူ့ဓလေ့တွေကို တွေ့ဖူးသည်။ သည်လူ
တွေ၊ သည်ဘဝတွေ၊ သည်ဓလေ့တွေ၊ သည်စရိုက်တွေကို သူ၏ အနုပညာ
ဖြင့် ပေါင်းစပ်ထားသော ရသာနုဘဝန ရသ၊ အတွေ့အကြုံများကို ဤတွင်
ရွေးချယ်တင်ပြထားလေသည်။

သို့မို့ကြောင့်လည်း သူ့အတွေ့အကြုံတွေသည် နှလုံးတုန်စရာ၊ ရင်
ခုန်စရာတွေ ဖြစ်နေကြသည်။ လောကကို ချစ်စရာဖြစ်အောင် သူကြည့်မြင်
လိုက်ပလားဆိုလျှင်၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ချစ်စရာခံစားမှုကလေးတွေနှင့် ပြွမ်း
သော လောကကို တွေ့ရတော့သည်။ မုန်းစရာ၊ ရွံစရာ လောကအတွေ့
အကြုံမျိုးဆိုလျှင်လည်း မုန်းရ၊ ရွံရသည်။ အားမာန်တက်စရာ လောက
အတွေ့အကြုံဆိုလည်း အားပြည့်အင်ရွဲ ရှိရပြန်သည်။ တကယ်တော့ သူ
ကြုံရသော ကမ္ဘာသည် အနိဋ္ဌာရုံ၊ ဣဋ္ဌာရုံတွေနှင့် ရောယှက်နေသော်
လည်း၊ ဘဝထဲမှာ အလှရှာကြည့်သော လောကအမြင်တွေဖြစ်ကြသည်ဟု
ဆိုသော် သင့်နိုးထင်၏။

- ၄ -

ဆရာသိန်းဖေမြင့်၏ 'ကျွန်တော်ကြုံဖူးသောကမ္ဘာ'တွင် ဆရာ
ရောက်ဖူး၊ ကြုံဖူးသော ကမ္ဘာပေါ်ရှိ နိုင်ငံလူမျိုးများကို ပြည့်စုံစွာ ဖော်ပြ
ထားပါသည်။ ကမ္ဘာကို အနောက်ဘက်မှ အရှေ့ဘက် တစ်ပတ်ပြည့်
အောင် နိုင်ငံများကို ရွေးစဉ်ထားပါသည်။ ယင်းသို့ ရွေးစဉ်ရာ၌ ဆရာ
သိန်းဖေမြင့်၏ တော်လှန်ရေးခရီးစဉ်မှစ၍ ယနေ့ဗီယက်နမ်ပြည်သူများ၏
တော်လှန်ရေးဘဝကို သူတွေ့မြင်ရပုံဖြင့် ဆုံးထားပါသည်။

သူ၏အတွေ့အကြုံများထဲမှ အနုဘဝ ခံစားမှုရသ ပါဝင်သော အဖွဲ့
အနွဲ့များကိုသာ ဦးစားပေးရွေးချယ်ခဲ့ရာ၌ အချက်တစ်ချက်သည် ပီသ
ထင်ရှားစွာ ပေါ်လွင်နေသည်ကို တွေ့ရချိန်မည်။ ယင်းအချက်ကား တခြား
မဟုတ်ပါ။ ဆရာသိန်းဖေမြင့်၏ အနုပညာသဘော(ဝါ) သူ၏ အနုပညာ
ခံယူချက်ဖြစ်လေသည်။ သူသည် အလှကို အလှကြည့် သက်သက် ကြည့်
တတ်သူပေလော။ မဟုတ်ချေ။ အနုပညာကို ဖိမ်ခံပစ္စည်း သဘောထား
သူပေလော။ မဟုတ်ချေ။ သူ့အနုပညာသည် ဖိနှိပ်ခံပြည်သူ တို့၏ ပိုမို
ကောင်းမွန်သောဘဝ၊ တရားမျှတ၍ ငြိမ်းချမ်းသောဘဝများကို တမ်းတ

ယူငင်လိုသော အနုပညာဖြစ်လေသည်။ တစ်နည်းဆိုရတော့ ကိုယ့်သမိုင်းကို ကိုယ်ရေးဖွဲ့လိုသော၊ အလုပ်လုပ်သော ပြည်သူတွေ၏ ဘဝကို စေတနာရောက်သော အနုပညာ။ ခေါင်းပုံဖြတ်စားနေသော လူတန်းစားများကို တိုက်ခိုက်သော အနုပညာဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကိုယ့်သမိုင်းကို ကိုယ့်အစွမ်းဖြင့် မတည်ဆောက်လိုဘဲ၊ သူတစ်ပါးအပေါ် မှီနေလိုသူများကို သူ့အနုပညာက ပြက်ရယ်ပြုထားသည်ကိုလည်း ဤတွင် တွေ့ရပေလိမ့်မည်။ လူကို လူက တိရစ္ဆာန်တမျှ သဘောထားသော၊ ပဒေသရာဇ် အရင်းရှင် ရေပေါ်ဆီလူတန်းစားတို့၏ ရယ်စရာကောင်းသောစရိုက်ကို ဆင်းမလားဇာတ်ခုံက ဖော်ပြ၏။ ထိုကဲ့သို့သော ဓနရှင်တို့၏ လူမှုဆက်ဆံရေးဘဝ၌၊ လူလည်း အဖိုးမတန်၊ ပညာလည်း အဖိုးမတန်၊ ဖိနှိပ်ခံနေရပုံကို ‘လီဘနွမ်မှ တက္ကစီမောင်းသမားလေး’ ဖြင့် ဖော်ပြထားသည်။

ပဒေသရာဇ်ဓနရှင်တို့က အိမ်သာကိုပင် ကော်ဇောခင်း၍ နင်းလျှောက်နေသောကာလ၊ လမ်းကြားမှ မိန်းကလေးတို့မှာ တစ်ဝမ်းတစ်ခါ အတွက် ကိုယ်ကိုရောင်းစားနေကြရရှာသည့် လူနေမှုဘဝတစ်ခုကိုလည်း ဤတွင် ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

နောင်ကြီးမဲ့ကမ္ဘာမှာ သူကြုံရသည်ကား ‘လွတ်လပ်စွာ ခေါင်းပုံဖြတ်နေကြသည်။ လွတ်လပ်စွာ ကိုယ်ကိုရောင်း၍ ထမင်းရှာစားနေရသည်။ လွတ်လပ်စွာ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်နေကြသည်။ လွတ်လပ်စွာ လမ်းသရဲဖြစ်၍ ပျက်စီးနေကြသည်။

သို့သော် တစ်ဖက်တွင် ဆိုရှယ်လစ်ဘဝကို တည်ဆောက်နေသူများ အဖို့မှာတော့ မိမိတို့သမိုင်းကို မိမိတို့ ဖန်တီးယူနေကြလေပြီ။ ကမ္ဘာသစ်ခရီးမှာ အလုပ်သမား လူတန်းစားတို့၏ ဘဝသစ်ကို သူတွေ့ခဲ့ရသည်။ တရုတ်ပြည်အဟောင်းနှင့်အသစ်၏ ခြားနားချက်ကို သူမြင်ခဲ့ရပြီ။

ယနေ့ ဗီယက်နမ်ကား သူ့အဖို့ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွစရာ အကောင်းဆုံး အတွေ့အကြုံဖြစ်လေသည်။ ဒိန်ဘိန်ဖူးသည် အရင်းရှင်နယ်ချဲ့ကို သုတ်သင်ဖူးသည့် သမိုင်းမှတ်တိုင်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ပြည်သူသည်သာ လျှင် သမိုင်းကို အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်ချက်ထားသော ဗီယက်နမ်ပြည်သူတို့ကား ယနေ့ကြုံနေရသော နယ်ချဲ့ဖိနှိပ်မှုများကိုလည်း

အပြီးတိုင် သုတ်သင်ကြပေလိမ့်မည်။ လုပ်အားနှင့် တည်ဆောက်မှုကြား
ထဲမှ တော်လှန်ရေးတိုက်ပွဲများကို သူကြံဖူးသော ကမ္ဘာတစ်လျှောက်လုံး
တွင် မြင်သာအောင်လည်း ရွေးချယ်စီစဉ်တင်ပြထားပါသည်။ ။

ဆန်းလွင်

mgyc.com

mgyc.com

အခန်း (၁)

အိန္ဒိယပြည်တွင်

၁၉၄၂-၄၃ ခုနှစ်များတွင် ဗမာနိုင်ငံမှာ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့၏ နယ်ချဲ့သံဖိနပ်အောက် ရောက်နေခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဗြိတိသျှ အလိုတော်ရီ၊ မြန်မာနိုင်ငံအစိုးရသည် အိန္ဒိယပြည်၊ ဆင်းမလားမြို့သို့ စစ်ပြေးအစိုးရအဖြစ် ရောက်နေကြလေ သည်။ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးနှင့် မြေအောက်တော်လှန်ရေးကို လုပ်နေကြသော သိန်းဖေမြင့်နှင့် ရဲဘော်တင်ရွှေတို့သည်လည်း အိန္ဒိယပြည်တွင် ရောက်ရှိနေခဲ့ကြ၏။ မြေအောက်တော်လှန် ရေးသမားများအဖြစ် လှုပ်ရှားနေကြသော သူတို့နှစ်ဦးစလုံးမှာ အိန္ဒိယအစိုးရလက်ထဲ အကျယ်ချုပ် ကျနေကြ၏။ သူတို့အား အကျယ်ချုပ်ဖြင့် ဗမာစစ်ပြေးအစိုးရရှိရာ ဆင်းမလားမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့လိုက်သောအခါ 'ဆင်းမလားဇာတ်ခုံ' ကို အနာဘဝ ခံစားမှုအသိဖြင့် သိန်းဖေမြင့် မြင်ခဲ့ရပုံဖြစ်သည်။

အမျိုးကို အသက်လောက် မြတ်နိုးခြင်းဂုဏ်သိက္ခာနှင့်အညီ ရဲဘော် ရဲဘက်နှစ်ဦး၏ အိန္ဒိယကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့် ပူးတွဲ လှုပ်ရှားဟန်များကို လည်း ရသ၊ အတွေ့အကြုံများဖြင့် ရောမွှေ ထားပုံကို 'ဝယ်မရနိုင်'က ဖော်ပြပါလိမ့်မည်။ ။

ဆင်းမလားဇာတ်ခုံမှာ

အိန္ဒိအစိုးရသို့ အစီရင်ခံချက်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် မစ္စတာမုတ် ဇာဖာအက်မက်၊ မစ္စတာဒန်းဂေး စသော အိန္ဒိယကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင် ကြီးများနှင့် တွေ့လိုကြောင်း ဖော်ပြခဲ့၏။ ၎င်းအပြင် မစ္စတာအိပ်အင်ဂိုရှယ် ဆိုသူ ဗမာပြည်ပေါက် ဘင်္ဂါလီကွန်မြူနစ်တစ်ယောက်လည်း ဗမာပြည် ပြန်သွားပြီ ကြားရရာ ယခုအခါ ရောက်နေလောက်ပြီဖြစ်၍ တွေ့ဆုံလိုပါ ကြောင်း ဖော်ပြခဲ့ကြလေသည်။

သို့ရာတွင် မည်သူနှင့်မျှ မတွေ့ရချေ။ အစိုးရအာဏာပိုင်တို့က တွေ့ ခွင့်မပေး၍ မတွေ့ရဟုသာ ကျွန်တော်တို့ ထင်နေကြသည်။ သို့ရာတွင် နောက် ၁၉၄၃-ခုနှစ်တွင် ဘုံဘေမြို့ ကွန်မြူနစ်ပါတီဌာနချုပ်သို့ ကိုယ် တိုင်ရောက်မှ သိရသည်ကား ဒေလီမြို့သို့ ကျွန်တော် ရောက်နေချိန်တွင် ဂိုရှယ်သည်လည်း ဒေလီမြို့မှာ ရှိလေသည်။ အိန္ဒိယကွန်မြူနစ်ပါတီသည် ဖက်ဆစ်ကို နောက်ကနေပြီး ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် လျှို့ဝှက်အစီအစဉ်များ ပြုခဲ့ လေရာ ဗြိတိသျှအာဏာပိုင်တို့နှင့် နားလည်မှုယူ၍ အကူအညီအပြန် အလှန်ပြုရေးအလုပ်လည်း တစ်ခုပါလေသည်။ မစ္စတာဂိုရှယ်သည် ဗမာပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ခေါင်းဆောင်အဖြစ်ဖြင့် အိန္ဒိယကွန်မြူနစ် ပါတီ၏ အသိအမှတ်ပြုခြင်းကိုခံရပြီး ဤအလုပ်တွင် တွင်ကျယ်နေလေ

သည်။ ဤသို့ ရန်သူ့နောက်ပိုင်းက နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးရေး၊ သတင်းစုဆောင်းရေး၊ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးအင်အားစုနှင့် ဆက်သွယ်ရေး စသော တာဝန်များကို ထမ်းရွက်ရသောအဖွဲ့မှာ ဖို့ ၁၃၆ (Force 136) ဟု ခေါ်၏။ ထိုအဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်မစ္စတာမက္ကင်ဇီက ဂိုရှယ်အား ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေကြောင်း၊ ကျွန်တော်တို့က ၎င်းအား တွေ့လိုကြောင်း ပြောပြလေသည်။ ဂိုရှယ်နှင့်အတူ ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဗဟိုကော်မတီလူကြီး မစ္စတာ စုန္ဒြေယျလည်း ပါသွား၏။ ဂိုရှယ်က လွတ်ခနဲ-

“ဟား ဟား သိန်းဖေလား၊ ဒီလူက တစ်ခါတုန်းကတော့ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးစာအုပ်ကလေး ဘာလေး ရေးပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ယိမ်းယိုင်တတ်တဲ့လူ။ ဒီလူကို မယုံကြည်အပ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ကလည်း မတွေ့နိုင်ဘူး” ဟု ဆိုလေသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှင့် ထိုစဉ်က မတွေ့လိုက်ရချေ။ ယင်းကဲ့သို့ ဂိုရှယ်က ငြင်းပယ်သည့်အတွက် စုန္ဒြေယျနှင့် ကွန်မြူနစ်ပါတီ အတွင်းရေးမှူးဂျိုရီးတို့က ဂိုရှယ်အား ပြင်းထန်စွာ ဝေဖန်ခဲ့လေသည်။

“ဆာလား၊ မက္ကင်ဇီက မင်းအဖေမို့ ဒီစကားမျိုးတွေ ပြောနေရတာလား။ သိန်းဖေဟာ စစ်မဖြစ်ခင်က မယုံရဘူးပဲထားဦး။ သူတိုင်းပြည် ဂျပန်ဝင်လာတဲ့ စစ်ကြီးဟာ လူကို ပြောင်းလဲစေတတ်တယ်ဆိုတာ မင်းနားမလည်ဘူးလား”

ကျွန်တော်ကား ဤစကားများကို ပါတီဌာနချုပ်ရောက်မှ စုန္ဒြေယျ၏ အစီအရင်ခံစာကို ဖတ်၍ သိရလေသည်။

သို့ဖြင့် သြဂုတ်လ ကုန်ဆုံးပြီး စက်တင်ဘာလသို့ပင်တိုင်ရောက်ခဲ့လေပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး နီကြန့်ကြန့် အခိုးအငွေ့မြူတို့ဖြင့် ပြည့်နှက်၍ သြကာသတစ်ခုလုံး မုန့်ဖုတ်သည့်မီးဖိုကြီး ဖြစ်သွားလေပြီလား ဟု ထင်မှတ်ရလောက်အောင် လေနီကြမ်းထလေ့ရှိသော ဒေလီဒေသသည် ပင်လျှင် သာယာသလို ဖြစ်စပြုလာလေပြီ။ လေညင်းကလေး ခတ်သွင်းလာတတ်သည်။ တိမ်တောင်တိမ်လိပ်များ တလွင့်လွင့်ရွက်တိုက်နေကြသည်ကို မျက်စိအရသာခံနိုင်ကြလေပြီ။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့၏ဘဝကား သာယာဖွယ်မဟုတ်သေး။ သွားချင်ရာ မသွားနိုင်သေး။ လုပ်ချင်ရာ အတိအလင်း မလုပ်နိုင်သေး။

အကျယ်ချုပ်သဘောမျိုးဖြင့် ချည်နှောင်ထားတုန်းပင် ဖြစ်လေ၏။

ဂျင်နရယ်ဝမ်း၏ ကိုယ်စားလှယ် မစ္စတာလောင်းသည် အိန္ဒိယ အစိုးရအား တောင်းဆိုသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ကို မလွှတ်သေး။ ထို အတွင်း ဆင်းမလားမြို့ရှိ စစ်ပြေး မြန်မာအစိုးရထံသို့ သွားရမည်ဟု အမိန့် ရလေသည်။ တစ်နေရာသို့ ရွေ့လျားရတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် ဝမ်းသာသလို ရှိ၏။ သာယာသော ဆင်းမလားကို မျှော်မှန်းရင်း မြူးမိသလိုလိုရှိ၏။ သို့ရာတွင် စစ်ပြေးဗမာအစိုးရနှင့် တွေ့ဆုံရမည့် အလားအလာကား စိတ် ထက်သန်စရာ မဟုတ်ချေ။ သူတို့သည် သံခွာဘွတ်ဖိနပ်ကြီးများဖြင့် ဗမာ ပြည်သူများကို နင်းခဲ့ကြ၏။ ဂျပန်လာသောအခါ လူမမှတ်မိအောင် ဘောင်းဘီချွတ်၍ ထွက်ပြေးခဲ့သော်လည်း သံခွာဘွတ်ဖိနပ်ကြီးကိုကား စီးမြဲစီးထားပြီး ဗမာပြည်သူပြည်သားများအပေါ် တက်နင်းကျော်ဖြတ်ခဲ့ လေသည်။ ယခုအခါ ဆင်းမလားမြို့၌ ဘောင်းဘီပြန်စွပ်ရုံမက ဂရိတ် ကုတ်ကြီးများကိုလည်း ဝတ်ရုံနေကြသည်။ ပြေးရင်း ပွန်းပဲ့လာသော ဖိနပ် သံခွာများကို ပြင်ဆင်နေကြသည်။

ဆင်းမလားမြို့မှာ ဟိမဝန္တာတောင်တန်းပေါ်တွင် ပေ ၇၀၀၀ မျှ မြင့်သော နေရာ၌ တည်ရှိ၍ အတော်ပင် အေးမြ၏။ စက်တင်ဘာလ ဆိုလျှင် မိုးကလည်း ရွာလို့ကောင်းတုန်းပင်ဖြစ်သည်။

ဆင်းမလားသို့ ဒေလီပုလိပ်မှ ရာဇဝတ်အုပ်က လိုက်ပို့၍ ဆင်း မလားပုလိပ်ဘက်က ဆီးကြိုလက်ခံလေသည်။ ဘူတာရုံမှ ထွက်လျှင် ဘယ်မျှမဝင်ရဘဲ ဗမာပြည်အစိုးရ၏ ပုလိပ်မင်းကြီးရုံးသို့ သွားကြရသည်။ ပုလိပ်မင်းကြီးရုံးမှာ မခမ်းနားလှပါ။ တိုက်ဟောင်းတစ်ခု၏ အောက်ဆုံး အထပ်တွင် တည်ရှိသည်။ ဆင်းမလား တည်နေရာမှာ အချိုင့်အစောင်း များပြားသဖြင့် ထိုတိုက်၏ အမိုးတစ်ဖက်သည် တောင်စောင်းပေါ်တွင် မှေးထားသကဲ့သို့ နေသည်။ ပုလိပ်မင်းကြီး ရုံးတည်ရာ အောက်ဆုံးအထပ် မှာ မြေအောက်ခုံးခိုကျင်းနှင့် ခပ်ဆင်ဆင် ဖြစ်နေသည်။ စစ်ပြေးအစိုးရတို့ သည် ခုထိ ခုံးခိုကျင်း ရှာဆဲလား မဆိုနိုင်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဒေလီတွင် ကျွန်တော်တို့အား စစ်ဆေးသော မစ္စတာဂျပ်နှင့် ပထမဦးဆုံးတွေ့ရသည်။ မစ္စတာဂျပ်က နှုတ်ဆက်ပြီး နောက် ကျွန်တော်နှင့် ကိုတင်ရွှေကို ပုလိပ်မင်းကြီးရှေ့သို့ ခေါ်သွားလေ၏။

မည်သူ့ကို တွေ့မြင်ရပါသနည်း။ သူသည် ဗြိတိသျှယူနီဖောင်းကို အကျအန ဝတ်ဆင်ထား၏။ ပခုံးဒေါက်မှ ကြယ်တို့ကသာ စစ်ဘက်မှ မဟုတ်၊ ပုလိပ်ဘက်က ဖြစ်သည်ဟု ထုတ်ဖော်ဝန်ခံနေကြ၏။

အလုပ်မရှိလှ၍လော၊ သို့မဟုတ် ရှင်းသွားအောင် ရှိသမျှအကုန်လုပ် ပစ်လိုက်သောကြောင့်လော မသိရ။ သူ့ရှေ့က စားပွဲမှာ ရှင်းနေ၏။ တောက်ပြောင်နေသော ငါးမူးလုံးခန့်မျှရှိသော တုတ်တိုတစ်ချောင်းကို စားပွဲပေါ်မှာ တွေ့မြင်ရသည်။ နံပါတ်တုတ်သည် ပုလိပ်သား၏ အဆောင် အယောင်ဖြစ်သကဲ့သို့ ယင်းတုတ်တိုကား ပုလိပ်မင်းကြီး၏ အဆောင် အယောင်ဖြစ်သည်။ သူ၏ ဆံပင်များကို သပ်ရပ်စွာ ဖြီးထားသည်။ မုတ် ဆိတ်များကို အစွန်းမမြင် အရိပ်မထင်အောင် ပယ်ထားသည်။ ကျွန်တော် တို့ သူ့ရှေ့ရောက်လာသဖြင့် မတ်အောင် ကြိုးစား၍ ထိုင်စေကာမူ သူ၏ ခါးကား ကုန်းမြဲကုန်းနေ၏။ သူ့မျက်နှာတွင် ပြုံးရန် အကြောရှိဟန် မတူ။ ငြိုးရန် ငြူရန် အကြောများသာ ရှိဟန်တူ၏။ အကြောင်းကား ကျွန်တော် သည် သူ့အပြုံးကို တစ်ခါမျှ မတွေ့မြင်ဖူးပါ။ ယခုလို ဖြစ်ခေါင့်ဖြစ်ခဲ တွေ့ရသဖြင့် သူက ကျွန်တော့်အား ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်ထိုက်ပါသည်။ သူ မပြုံးပါ။ နှုတ်မဆက်ပါ။ ထိုင်စရာလည်း မပေးပါ။ သူ့အဖို့ မတ်မတ်ထိုင် နိုင်ရန် ခါးဆန့်ရသဖြင့် မပြုံးနိုင်ဘဲ ရှိနေလျှင် တော်သေး၏ဟု ကျွန်တော် ယူဆမိပါသည်။ သို့သော် သူက . . .

“မင်း ငါ့ကို သိရဲ့လား” ဟု မေးလိုက်၏။

“သိတာပေါ့၊ ခင်ဗျား မစ္စတာပရက်စကော့ပဲ”

“တို့ ဘယ်တုန်းက နောက်ဆုံးတွေ့သလဲ။ မှတ်မိသေးသလား”

“မှတ်မိတယ်လေ။ ၁၉၃၈-ခုနှစ် ခင်ဗျား ရန်ကုန်ပုလိပ်မင်းကြီး အဖြစ်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ထောင်ပို့စဉ်တုန်းက နောက်ဆုံးတွေ့ကြရတာပေါ့”

“အဲဒါကို မှတ်ထား၊ ကောင်းကောင်းနေ၊ ကဲ သွားတော့”

ဤကား စစ်ပြေးအစိုးရ၏ ပုလိပ်မင်းကြီး မစ္စတာပရက်စကော့ တည်း။ သူ့ငြူငြူငြိုးငြိုးထားလေ့ရှိသော ဗမာအမျိုးသားများတို့သည် သူနှင့် ဝေးနေကြ၏။ ထို့ကြောင့် သူနှင့်နီးသော ကျွန်တော့်အပေါ်ဝယ် သူ့အငြိုး သူ့အငြူများကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် ပစ်ချဟန် ရှိလေသည်။ ကျွန်တော် တို့ကို ကုလားဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ထား၏။ ပုလိပ်ကား အမြဲမစောင့်

တော့ချေ။ အပြင်ထွက်ချင်မှ လိုက်ပို့သည်။

ဆင်းမလားမြို့သည် အလှဆုံးသော မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည်။ အဘက်ဘက်သို့ မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်လိုက်တိုင်း လှိုင်းလုံးကြီးများ ထနေသလို ကျောက်လုံးကြီး တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တည်နေသည်ကို မြင်နိုင်၏။ ခပ်နီးနီးက တောင်များမှာ စိမ်းနေ၏။ မနီးမဝေး တောင်များက ညိုနေ၏။ သည့်ထက်ဝေးသော တောင်များကား မှိုင်းနေ၏။ ဟို . . . သည့်ထက် သည့် ဝေးသောနေရာများကား ဖြူဆွတ်သည့် တောင်ထွတ်များရှိသည်။ ထို တောင်ထွတ်များတွင် ၁၂-ရာသီ ဆီးနှင်းခဲများ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ နေ့ခင်းနေ့တွင် ဖြူဆွတ်တောက်ပနေကြသဖြင့် ငွေတောင်များ ဖြစ်နေကြသည်။ နံနက်ခင်းနှင့် ညနေစောင်း နီမြန်းသည့်နေ့ခြည်တွင် ရွှေရည်လူးသလို ဝင်းဝါပြီး ရွှေတောင်များ ဖြစ်နေကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ကား အိန္ဒိယပြည်သားများ မဟုတ်ကြသော်လည်း ဟိမဝန္တာ၏ အရိပ်အာဝါသတွင် ကြီးပြင်းကြသည်ဟု ဆိုနိုင်၏။ စာတတ်၍ ဇာတ်နိပါတ် ဖတ်တတ်ကတည်းက ဟိမဝန္တာနှင့် ရင်းနှီးခဲ့ကြ၏။ ဝေဿန္တရာဇာတ်တော် ဟိမဝန္တာချီးမွမ်းခန်းသည် ကျွန်တော်တို့၏ ဟဒယရုပ်ဝတ္ထုတွင် ချွတ် မကျွတ်သော ဆေးဖြင့် ဆွဲခြယ်ထားသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ လူ့လောက အရှုပ်ကြီးများမှ အနားယူလိုသော် ဟိမဝန္တာသို့ ရော်ရမ်းမှန်း မျှော်ခဲ့ကြ၏။ တေးတျာ၊ ကြိုး၊ ဘွဲ့၊ ပတ်ပျိုး စသည်တို့ဖြင့်လည်း ဟိမဝန္တာကို ကျွန်တော်တို့၏ ဟိမဝန္တာအဖြစ် မှတ်ပုံတင်ခဲ့ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် မိုင်ထောင်ပေါင်းများစွာဝေးသော ကျွန်တော့် ဇာတိချက်ကြွ မွေးရပ်မြေနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ဟိမဝန္တာကို ချစ်မြတ်နိုးသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဗမာတွေက ထင်းရှူးခေါ်သည့် ပိုင်းပင်များ (Pine Trees) မှာလည်း ကိုယ်ရုံတော်ကို ဆွဲဖြန့်ချလျက် ကျော့ရှင်းစွာ ရပ်တည်နေသော ဘုရင်မကဲ့သို့ ကျော့ရှင်းခံညားသော အလှကို ဆောင်နေကြကုန်၏။ အိမ်ဝင်းနှင့် ဥယျာဉ်များသည်လည်း ပန်းအမျိုးမျိုး၊ ရွက်လှအမျိုးမျိုးဖြင့် စံညီကားစိုပြည်နေပေ၏။ ပွင့်ချပ်ပွင့်လွှာ ဟန်ပုံအမျိုးမျိုးဖြင့် တင့်တယ်ပေ၏။ အဆင်းအရောင်မျိုးဖြင့် လှပစွာ ခြယ်ထားပေ၏။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်ချိန်တွင် မိုးမကုန်သေးချေ။ မိုးသားတိမ်လိပ်ကြီးများသည်ဖတ်လိုက်သော ဝှမ်းဆိုင်ကြီးများ လိမ့်၍လိမ့်၍ မျက်နှာ

တူရုမှ လိုမ့်၍ လာတတ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးသည် တိမ်လိပ် တိမ်ဆိုင်များကြားတွင် ပျောက်ကွယ်သွား၏။ တိမ်လိပ်တိမ်ဆိုင်များ ဖြတ် ကျော်သွားပြီးသောအခါ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ရွဲ့ရွဲ့စို ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။ ရွဲ့ရွဲ့စိုသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို နေခြည်က ပက်ဖျန်းလိုက်၏။ ပန်းပင်သစ်ပင် များတွင် စိန်ကလေးများ တွဲလွဲခိုပြီး တောက်ပနေကြ၏။ ဤသည်ကား ဆင်းမလားမိုးတည်း။ ဤသည်ကား ဟိမဝန္တာမိုးတည်း။ သည်မှာ ကောင်း ကင်က ကျဆင်းသော မိုးကို ကြုံခဲ့လှသည်။

ဤဆင်းမလားကို ကျွန်တော်ချစ်၏။ ဟိမဝန္တာ၏ ရင်နှစ်ဖြစ်သော ဆင်းမလား။ သို့ရာတွင် ဆင်းမလားမှာ တစ်ဖက်တွင် မင်းစိုးရာဇာတို့၏ ဆင်းမလားလည်း ဖြစ်နေ၏။

ဆင်းမလားမှာ ဖုန်မရှိ။ ရွဲ့မရှိ။ အိန္ဒိယဘုရင်ခံချုပ်နှင့် ပန်ဂျပ်ဘုရင်ခံ မော်တော်ကားမှတစ်ပါး ဘယ်ကားမှ မြို့ပေါ်တွင် လမ်းသလားခွင့် မရှိ။ လှည်းလည်း မသွားနိုင်။ ထို့ကြောင့် လမ်းများမှာ အမြဲတမ်း သန့်ရှင်း၏။

များသောအားဖြင့် လမ်းလျှောက်ကြသည်။ ရုံးတက်ရုံးဆင်း ခပ်ဝေး ဝေး သွားစရာရှိလျှင် တတ်နိုင်က မြင်းစီးသူက စီးသည်။ လန်ချားစီးသူ က စီးသည်။ အညောင်းပြေ အညာပြေ၊ အပျင်းပြေ၊ လေညင်းခံမြင်းစီး ထွက်သူက ထွက်သည်။ တခြားအရပ်တွင် အထက်တန်းစားသမား၊ ရည်းစားနှင့် လင်မယားတို့သည် ကားစီးထွက်တတ်ကြသည်။ ဆင်းမလား တွင် ကား၊ မြင်း စီးထွက်ကြသည်။ တောင်စွန်းတောင်ဘေး တောင်ကမ်းပါး များ အပေါ်ဝယ် ခုံညားတည်ငြိမ်သော ပိုင်းပင်များအောက်၌ ထွားကျိုင်း တက်ကြွသော မြင်းကြီးများစီး၍ အကြင်ဇနီးမောင်နှံ၊ အကြင်သမီး ရည်းစားအတွဲတွဲ လေညင်းခံရင်း ကြူနေကြဟန်များကို မြင်ရသည်မှာ မျက်မြင်မို့သာ တကယ်ပါလားဟု သိလိုက်ရသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ပန်းချီ ကား ကြည့်နေရသလိုလို။

ဆင်းမလားတွင် မြန်မာထဲက ယင်းသို့သော မြင်းစီးအရသာကို ခံစားနိုင်သူမှာ ဦးတင်ထွဋ်ဖြစ်သည်။

ဆင်းမလားလန်ချားမျိုးလည်း ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသမှာမှ မရှိ။ ဒါဂျီလင်မှာပင် မရှိ။ လန်ချားကို အလှအပဲ ခြယ်ထားသည်။ ထိုင်ခုံများ တွင်လည်း ကူရှင်သာမက၊ ကတ္တီပါ ခင်းထားတတ်သည်။ လန်ချားတစ်စီး

လျှင် လူလေးယောက် ဆွဲရ၏။ ဆင်းမလားလမ်းများမှာ အတက်အဆင်းများသာ ဖြစ်၏။ ပြေသောနေရာ ရှားလှ၏။ တက်သောအခါ ရှေ့က နှစ်ယောက်ဆွဲ၍ နောက်ကနှစ်ယောက် တွန်းရသည်။ ဆင်းသောအခါ ရှေ့နှစ်ယောက် တွန်း၍ နောက်နှစ်ယောက်က ဆွဲထားရသည်။

လန်ချားသမားများသည် ရှုဝါနီရင်စေ့ အင်္ကျီရှည်အဖြူနှင့် ဘောင်းဘီရှည်အဖြူကို ဝတ်ထားရသည်။ တချို့မှာ သက္ကလတ်ရောင် ဘောင်းဘီအနီကို ဝတ်တတ်သည်။ ခေါင်းပေါင်းမှာ ပန်ချာပီခေါင်းပေါင်းဖြစ်၍ သာမန်ထက် ပို၍ ရှည်ရှည် အစချပြီး ဒေါင်းမြီးဖြန့်သလို ဖြန့်ထားရသည်။ လန်ချား ပြေးသောအခါ ထိုအစသည် တလွင့်လွင့်ပျံ့နေ၏။ ကိုယ်ပိုင် လန်ချားထား သူများသည် မြင်းကို ပန်းဖွားပန်းကြိုးတပ်သကဲ့သို့ လန်ချားသမားကို အထူးဆင်မြန်းပေးကြလေသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ ပေါင်းထုပ်စိန်စီ၊ သက္ကလတ်အင်္ကျီရှည် ဝတ်ဆင်လျက် မုတ်ဆိတ်ကို တဖိတ်ဖိတ်တောက်အောင် ဖြီးလိမ်းထားသောအရှင်အား ခေါင်းပေါင်းစ တလူလူလွင့်လျက် အကြောအမော့ အခုန်အပေါက် တွေနှင့် တင်ဆွဲလာကြသော လန်ချားသမားများကို မြင်ရသည်မှာ ပသီပုံပြင်ကို ဆင်းမလားဇာတ်ခုံမှာ တင်၍ ကပြနေခြင်းလောဟု အောက်မေ့ရသည်။

ဆင်းမလားမှာ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေး ဗဟိုမြို့လည်း မဟုတ်။ စက်မှုလက်မှု အချက်အချာ နေရာလည်း မဟုတ်။ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးဌာနလည်း မဟုတ်။ သက်သက် ရာဇဌာနီ မင်းနေပြည်ဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယပြည်ရှိ ထိပ်သီးအမင်းမင်းတို့ စုဝေးရာ ဖြစ်သည်။ မဟာရာဇာ၊ မြေပိုင်ရှင်၊ သူဌေးသူကြွယ်တို့ အပျင်းဖြေရန် မြို့ဖြစ်သည်။

၎င်းတို့၏ သားသမီးများ အလှပြရာ၊ အဝတ်အဆင် ပြိုင်ရာမြို့ဖြစ်သည်။ ပိုးကြ၊ ပန်းကြ၊ နမ်းကြ၊ ရှုပ်ကြရာမြို့ ဖြစ်သည်။

ဤမြို့တွင် စစ်ပြေး ဗမာပြည် အစိုးရရုံး စိုက်သတည်း။ ဤမြို့ပေါ်မှနေ၍ စစ်ပြေးအစိုးရအရာရှိကြီးများသည် အရှေ့တောင် ဟိုအရှေ့တောင် နိမ့်ရာ၊ သည့်ထက်သည်နိမ့်ရာ ရန်ကုန်ဆီသို့ မျှော်ငေးကြည့်ရှုရင်း နောက်တစ်ဖန် ပြန်လည်မင်းမူရေးကို စိတ်ကူးကြသည်။ စီမံကိန်းဆွဲကြသည်။ ပရိဂျက်ထုတ်ကြသည်။ သူတို့အတွက် ဘူမိနက်သန် မှန်ပေစွ။ ။

|စစ်အတွင်းခရီးသည်မျှ

ဝယ်မရနိုင်

ရဲဘော်တင်ရွှေအား ဗမာပြည်သို့လွတ်ရန် ပြင်ဆင်မှုအမျိုးမျိုး လုပ်ကြသည်။ ဗြိတိသျှစစ်အာဏာပိုင်တို့က သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးကို စီစဉ်ကြသည်။ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးနှင့်ကိုက်ညီသော လေ့ကျင့်မှုများကို ရဲဘော်တင်ရွှေအားပေးရန် စီစဉ်ကြသည်။ ရဲဘော်တင်ရွှေသည် ဗမာပြည်သို့ ပြန်၍ အဆက်အသွယ်များ ပြုလုပ်ပြီး အိန္ဒိယပြည်သို့ ပြန်လာမည်ဖြစ်လေသည်။ လေယာဉ်ပျံမှ ချပေးလျှင် အောက်မှဆီး၍ အချက်ပြကြိုဆိုလက်ခံမည့်သူ မရှိသေးရာ ဘေးအန္တရာယ်များလှသည်။ ထို့ကြောင့် ရေငုပ်သင်္ဘောဖြင့်လည်းကောင်း၊ တခြားစစ်သင်္ဘောအမျိုးအစား တစ်ခုခုဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဗမာပြည် ကမ်းခြေတစ်နေရာတွင် ချပေးရန် စီစဉ်ကြရသည်။ ၎င်း နောက်သတ်မှတ်သောနေ့တွင် သတ်မှတ်သော အချက်ပြခြင်းဖြင့် ထိုနေရာမှနေ၍ သင်္ဘောတက်ပြီး အိန္ဒိယပြည်သို့ ပြန်လာရန်ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်းလျှောက်လာစဉ် မျက်စိကျထားသော ဝှမမြို့အနီးနေရာ တစ်နေရာကို ရွေးချယ်ကြလေသည်။

စစ်အာဏာပိုင်တို့ကား ရဲဘော်တင်ရွှေအား ဘာလုပ်ခဲ့ပါ၊ ညာလုပ်ခဲ့ပါဟု အသေးစိတ်ညွှန်ကြားချက် မပေး၊ ဗမာပြည်တွင် ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်

ရေး အင်အားစုနှင့် ဆက်သွယ်ပြီး ရှေ့ပူးပေါင်းရေးအတွက် အသေးစိတ် အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်ခဲ့ရန် ဘီအိုင်အေ(ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်) 'ဝါ' ဘီဒီအေသည် အချိန်ကျလျှင် ဂျပန်ကို ပြန်ချနိုင်၊ မချနိုင် အလားအလာ များ စုံစမ်းခဲ့ရန်နှင့် ဂျပန်အောက်က ဗမာပြည်၏အခြေအနေ သတင်းမှန်ကို ယူဆောင်ခဲ့ရန်တို့သာ သူတို့၏လိုလားချက်ဖြစ်ပေသည်။ ယင်းတို့ကား ကျွန်တော်တို့၏လိုလားချက်လည်း ဖြစ်ပေသည်။

ဆင်းမလားရှိ စစ်ပြေး ဗမာအစိုးရကမူ ဘယ်အချက်စုံစမ်းခဲ့စမ်းပါ၊ ဘယ်သူနှင့် တွေ့ခဲ့စမ်းပါဟု 'တောင်းပန်'သေးသည်။ သူတို့ကား ယခု အခါ ကျွန်တော်တို့အား တောင်းပန်ရုံသာ တောင်းပန်နိုင်တော့၏။ ကျွန်တော်တို့အရေးမှာ သူတို့လက်တွင် မရှိတော့ချေ။ အရှေ့စစ်ပြေးအစိုးရ၏ သတင်းထောက်လှမ်းရေးဌာနကို ကိုင်နေသူမှာ မစ္စတာဂျပ် ဆိုသူဖြစ်ရာ သူက ရဲဘော်တင်ရွှေသည် ဗမာပြည်ရောက်၍ အဆက်အသွယ် ခက်နေလျှင်-

“တို့လူယုံအင်စပိတ်တော်စိုးမြင့်ဆီ တန်းဝင်သွား၊ ဂျပန်က လွတ်လိုက် တယ်လို့ပြော”ဟု သူ့လူယုံတော်ဆီသို့ ညွှန်းလိုက်ပေသည်။

ကျွန်တော်တို့ကား ဗမာပြည်သို့ ရဲဘော်တင်ရွှေရောက်သွားလျှင် ဘယ်သူ့ဆီသွားရမည်ကို ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်၏။ သခင်သန်းထွန်း၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း စသူတို့မှာ ဂျပန်ရုပ်သေးအစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးများဖြစ်နေပေရာ အဝေးကအမြင်ဖြင့် ကြည့်လျှင် ဂျပန်နှင့်ပူးပေါင်းနေသူများ ဖြစ်သည်ဟု မြင်ကြရ၏။ သူတို့အား ယုံပြီးပုံအပ်ရန် ခဲယဉ်း၏။ သူတို့သည် ဟန်ဆောင်ပူးပေါင်းရေးသမား မဟုတ်ဘဲ တကယ့်ပူးပေါင်းရေးသမားများ ဖြစ်နေမည်ကို စိုးရိမ်ရ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ကား အခြေအနေကို အနီးမှ ကပ်မြင်နိုင်ကြပေရာ သခင်သန်းထွန်း၊ ဗိုလ်အောင်ဆန်း စသူတို့ထံသို့ တန်းသွားခြင်းအားဖြင့် မမှားနိုင်ဟု ယူဆကြသည်။ သူတို့အပေါ်တွင် ယုံပြီး ပုံအပ်ရန်ပင် ဆုံးဖြတ်ကြလေသည်။ သခင်စိုးကား ဂျပန်နှင့် လုံးဝကင်းရှင်းသူဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဗမာပြည်သို့ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း သူ့အားရှာဖွေခက်ပေလိမ့်မည်။ သူနှင့်အဆက်အသွယ်မရခင် ရဲဘော်တင်ရွှေ ချောက်ကျသွားနိုင်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ရဲဘော်တင်ရွှေ မထွက်ခွာမီ ဘုံဘေးမြို့ရှိ အိန္ဒိယ

ပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီဌာနချုပ်သို့ လူလွတ်ကာ ဗမာပြည်သို့ လူပို့လွတ်မည့် အကြောင်း၊ ဗမာပြည်သို့ ညွှန်ကြားချက်နှင့် သဝဏ်လွှာများ ပေးပို့နိုင်ကြောင်း အကြောင်းကြားလိုက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် အိန္ဒိယကွန်မြူနစ်ပါတီ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး ရဲဘော်ဂျိုရှိက ဗမာ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးတော်လှန်ရေးတွင် ဗမာပြည်တွင်းရှိ ပြည်သူ့တော်လှန်ရေးအင်အားစုများကို အဓိကထား လုပ်ရမည့်အကြောင်း၊ အပြင်က အကူအညီကိုကား အဓိကထားရသော်လည်း ရနိုင်သမျှ ယူရမည်ဖြစ်ကြောင်း ယေဘုယျညွှန်ကြားချက်များနှင့် အိန္ဒိယကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ မေတ္တာစေတနာ ဖော်ပြသော သဝဏ်လွှာကို ရေးပေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ဗမာပြည်သို့ စာတစ်စောင် ရေးလိုက်၏။ ထိုစာတွင် ဥရောပတိုက်တွင် ပေါ်နေသော ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး တပ်ပေါင်းစုများကို နမူနာယူ၍ ဗမာပြည်ရှိ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးအင်အားစုများကို တပ်ပေါင်းစု ဖွဲ့စည်းရန် လှုံ့ဆော်ချက် ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးဝါဒဖြင့် ကလပ်စည်းကလေးတွေ အဆင့်မှာသာ မထားဘဲ တကယ့်ပြည်သူ့ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး အဖွဲ့အစည်းများ ပေါ်လာအောင် စည်းရုံးလုပ်ဆောင်တိုက်တွန်းချက်များနှင့် ညီညွတ်ရေးအတွက် လိုအပ်သောအကြံပေးချက်များကို ရေးသားပေးလိုက်လေသည်။ အထူးသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ဗမာ့တပ်မတော် မျိုးချစ်အင်အားစုများကို ကွန်မြူနစ်တို့က အဓိကမဟာမိတ်ထား၍ စည်းရုံးသင့်ကြောင်း အကြံပေးချက်များကို ပို့ပေးခဲ့လေသည်။

ရဲဘော်တင်ရွှေ ထွက်ခွာသွားရန် အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်လေပြီ။ ၁၉၄၃-ခုနှစ် အမျိုးသားအောင်ပွဲ(နေရှင်နယ်ဒေး)နေ့ရောက်လာလေပြီ။ ဒေလီမြို့ရှိ ဗမာတချို့သည် အိမ်တစ်အိမ်တွင်စု၍ အမျိုးသားအောင်ပွဲနေ့ကျင်းပကြ၏။ အိန္ဒိယနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ရေဒီယို(အေအိုင်အာရ်)တွင် လုပ်နေကြသော ဗမာများ၊ ဒေလီမြို့ရှိ ဗြိတိသျှပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးရုံးတွင် လုပ်နေကြသူများ၊ ဗမာပြည်သား ကုလားအမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် ၎င်း၏ဇနီးတို့ စုမိကြလေသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း တက်ရောက်ကြ၏။ စားကြသောက်ကြ၊ ကခုန်ကြ၏။ မြန်မာပြည်တွင် ဤနေရှင်နယ်ဒေးကို မည်သို့မည်ပုံ ကျင်းပကြလိမ့်မည်နည်းဟု တွေးတောကြည့်ရင်း ခန့်မှန်းပြောဆို

ရင်း လွမ်းဆွတ်ကြလေ၏။ ရဲဘော်တင်ရွှေကား အထူးပျော်မြူးနေ၏။
 ထိုနေ့ညတွင် သူသည် ဒေလီမှထွက်၍ ကာလကတ္တားသို့သွားလိမ့်
 မည်။ ကာလကတ္တားမှာ ခဏမျှနေပြီး စစ်သင်္ဘောဖြင့် ဘင်္ဂလားပင်လယ်
 အော်ကို ကူးဖြတ်ရတော့မည်။ ရဲဘော်တင်ရွှေကား အလုပ်စရတော့မည်
 ဖြစ်ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ ကိုယ့်ပြည်သို့ ပြန်ရောက်ရတော့မည်ဖြစ်
 ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း ပျော်မြူးနေပေသည်။ သူသည် ရင်ဆိုင်ရမည့်
 ဘေးအန္တရာယ်များကိုကား လုံးလုံးတွေးတောဟန်မတူ၊ လုံးလုံးနောက်ဆံ
 ငင်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း ကင်း၏။ ထိုနယူးဒေလီ နေရှင်နယ်ဒေး
 ပျော်ပွဲရှိ ဗမာများကား ကျွန်တော်နှင့် ရဲဘော်တင်ရွှေ အထူးပျော်မြူးနေ
 သည့်အကြောင်းရင်းကို မသိကြ၊ သခင်တွေမို့၊ နေရှင်နယ်ဒေးမှာမို့ မြူးကြ
 သည်ဟုသာ ထင်မှတ်ကြဟန် ရှိလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ရဲဘော်တင်ရွှေ ဗမာပြည်သို့ ပြန်မည့်အကြောင်း
 ကို အိန္ဒိယပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီဌာနချုပ်မှတစ်ပါး မည်သူ့ကိုမျှမပြောကြ၊
 ရင်းနှီးလှသော ဗမာမိတ်ဆွေများကိုလည်း မပြောကြ၊ အကြောင်းမူကား
 လျှို့ဝှက်အပ်သောကိစ္စတွင် စည်းကမ်းကြီးခြင်းသည် တော်လှန်ရေးသစ္စာ
 ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

သူ့လုံခြုံရေး ပိုကောင်းအောင် ကျွန်တော်သည် ရဲဘော်တင်ရွှေအား
 မီးရထားသို့ပင် လိုက်မပို့ပေးချေ။ ရဲဘော်တင်ရွှေသည် စစ်တပ်ယူနီဖောင်း
 ကိုဝတ်ပြီး စစ်တပ်မှ တာဝန်ခံများနှင့် ရောနှောလိုက်သွားလေသည်။
 ရဲဘော်တင်ရွှေ ထွက်သွားသောအခါ ကျွန်တော်သည် ဟာတာတာ ဖြစ်
 ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ သူနှင့်ကျွန်တော်သည် ၁၉၄၁-ဒီဇင်ဘာလ အင်္ဂလိပ်-ဂျပန်
 စစ်ကြီးဖြစ်ပွားပြီးနောက် ဘာမျှမကြာမီ အလုပ်အတူ တွဲလုပ်ခဲ့ရသည်။
 ကျွန်တော့်အား ဂျပန်လိုက်ဖမ်းစဉ် သူနှင့်အတူ မြေအောက်တော်လှန်ရေး
 ဘဝမှာ နေရသည်။ အိန္ဒိယသို့ ခရီးအတူထွက်ခဲ့ကြသည်။ မဟာမိတ်တို့
 လက်တွင် အတူတူ အကျယ်ချုပ်ခံခဲ့ကြရသည်။

ဆိုးတူကောင်းတူ ခံတူ စံတူ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ယခုလို ခွဲကြရသော
 အခါ ဟာတာတာဖြစ် မကျန်ရစ်ဘဲ နေပါမည်လော။ ကျွန်တော်သည်
 သူ့အရည်အချင်းများကို အနုလုံပဋိလုံ ဆင်ခြင်စဉ်းစားနေမိလေသည်။
 သတ္တိမှာ သူ့လိုလူ ရှားသည်။ စွန့်စားစရာ ဘယ်လောက်ကြီးကြီး၊ အေး

အေးကလေး လုပ်လိုက်သည်။ ဖျတ်လတ်လျင်မြန်သည်။ တိုင်းပြည်ချစ် သားကောင်းစိတ်မှာ ခိုင်မြဲလှသည်။ မိတ်ဆွေအဖြစ်နှင့်လည်း သစ္စာရှိလှ သည်။ လွန်စွာချစ်စရာကောင်းလှသော ရဲဘော်တစ်ဦးပါပေ။

ဤသို့ ကျွန်တော်တို့နှင့် 'မဟာမိတ်'များ ပူးပေါင်းသောအခါ သူတို့ က ကျွန်တော့်အား ဆက်ဆံပုံ အဆင့်အတန်း တိုးတက်လာလေသည်။ ကျွန်တော့်အား ဗမာ့ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး အင်အားစုတို့၏ ကိုယ်စားလှယ် အဖြစ်ဖြင့် အသိအမှတ်ပြုလာကြလေသည်။ အုတ်ကြားမြက်ပေါက် မလောက်လေး မလောက်စား သဘောမထားကြတော့ပေ။ ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် အင်္ဂလိပ်တို့သည် သခင်တွေကိုရှောင်ကွင်း၍မရဟု နားလည်လာကြသည်နှင့်အမျှ ကျွန်တော့်အားလေးစားကြလေသည်။ မေးလား မြန်းလား၊ တိုင်ပင်လား၊ ညှိနှိုင်းလား လုပ်လာကြလေသည်။ ဗမာပြည်သို့ ဘယ်လိုဝါဒဖြန့်လျှင် ကောင်းမည်လဲ၊ ဗမာပြည်၏ နိုင်ငံရေး အနာဂတ်တွင် ဘာတွေလုပ်လျှင် ကောင်းမည်လဲ၊ ပြန်လည်ထူထောင်ရေး မှာ ဘာအကြံ ဉာဏ်များ ပေးလိုပါသလဲ၊ ယင်းသို့ ပြောင်းမှုတွင် စစ်ဘက် က ဒေါ်မန်စမစ် အစိုးရထက်သာ၍ လျင်မြန်ပြီး ပို၍အားတက်သရောနိုင် လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ရေဒီယိုမှ မောင်မောင်ညိုဟူသော အမည်ဖြင့် ပို၍ပြောလာရလေသည်။ လေနတ်သားမှာလည်း ကျွန်တော့် အကြံဉာဏ်၊ အယူအဆများ ပို၍တိုးဝင်နိုင်လာလေသည်။

ဆင်းမလား စစ်ပြေးအစိုးရ ပုလိပ်ဌာနက ဆင်းမလားသို့ ဖိတ်ကြား ပြီး ဗမာပြည်ထူထောင်ရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့် အယူအဆ အကြံ ဉာဏ်များကို တောင်းလေသည်။ ယခုတစ်ခေါက်မှာမူ ဗမာပြည်အစိုးရ၏ အင်္ဂလိပ်အရာရှိကြီးများနေကြသော ဟိုတယ်များမှာပင် ကျွန်တော့်အား တည်းခိုစေလေသည်။ ကျွန်တော်ပေးသော အကြံဉာဏ်များက သူတို့ အကြိုက်၊ သူတို့ဆန္ဒနှင့် ကိုက်ညီမည်မဟုတ်ပေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် ကား ကျွန်တော်တို့မျိုးချစ်လူငယ်များ၏ အယူအဆများကို တင်ပြမြဲ တင် ပြ၏။ ၎င်းပြင် သူတို့၏ ဗမာပြည်အတွက် ကြံရွယ်ချက်များကို တိတိ တဆိတ် သိခွင့်ရသဖြင့် အကျိုးရှိပေ၏။ သူတို့၏ ဗမာအကျိုး ဆန့်ကျင် သော လုပ်ကြံမှုများကို တစေ့တစောင်း ချောင်းကြည့်ခွင့်ရပေ၏။

ဆင်းမလားအစိုးရ၏ပုလိပ်ဌာနတွင် ဗမာပြည် ပြန်ရောက်လျှင် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးအတွက် ဆောင်ရွက်ရန် အစီအစဉ် ရေးဆွဲလျက်ရှိလေသည်။ သခင်များ၏စာရင်းများကို ပြန်လည်ဆန်းစစ်ပြီး ဘားမားလစ် (Burma List) ခေါ် ဆန့်ကျင်ဘက်နိုင်ငံရေးသမားများစာရင်းကို ပြင်ဆင်နေကြလေသည်။ ကျွန်တော်သည် တစ်ခါက ဘားမားလစ် အမှတ် ၁-ဖြစ်ခဲ့ဖူးလေသည်။ ဤသို့ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသဖြင့် ကျွန်တော် ဂုဏ်ယူပေသည်။ သို့ရာတွင် ဆင်းမလားစစ်ပြေးပုလိပ်တို့ကမူ ကျွန်တော့်အား မိတ်ဖွဲ့သော အားဖြင့် ဘားမားလစ်မှ ဖယ်ထုတ်မည့်သဘောပြောကြသည်။ ပုလိပ်အရာရှိကြီးများအလစ်တွင် လက်အောက်ငယ်သားတို့နှင့်ပေါင်းပြီး ကျွန်တော်နှင့်ပတ်သက်သော ပုလိပ်မှတ်တမ်း (ကိုယ်ရေးရာဇဝင်)ကို ကြည့်ခွင့်ရပေသည်။ ကျွန်တော့်အား 'တိုင်းပြည်အား ပြင်းထန်စွာ ချစ်သော သူငယ်။ သူ့အား 'ဝယ်မရနိုင်'ဟု ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အထူးဝမ်းမြောက်မိလေသည်။ သည့်ထက်ကောင်းသော ဩဘာစာ မရှိနိုင်ဟု ထင်မိလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ထဲက တချို့သခင်ခေါင်းဆောင်များကို 'ဝယ်မရနိုင်၊ ကြီးမြင့်လိုသော ဆန္ဒ အားကြီးသည် (Very Ambitious)'ဟု ဖော်ပြထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး အစားကြီးလျှင် အစားကြူးသည်ဟု ဖော်ပြ၏။ ရာဂလွန်လျှင် လွန်သည်ဟု ဖော်ပြ၏။

ကျွန်တော်ကား ဘယ်ခေါင်းဆောင်ကို ဘယ်လိုသဘောထားပါ။ ဘယ်သူ့ကို အပြစ်မယူပါနှင့်ဟု လုံးဝမပြောပေ။ ဂျပန်နှင့်ပူးပေါင်းခြင်းသည် အင်္ဂလိပ်၏အပြစ်ကြောင့် ပူးပေါင်းခြင်းဖြစ်သည်။ ဗမာ့အပြစ် သခင်တို့၏အပြစ်ဟု အင်္ဂလိပ်တို့က မှတ်ယူခွင့်မရှိကြောင်း၊ ဂျပန်ကို ဆန့်ကျင်တော်လှန်သော ဗမာ့မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်များလက်သို့ အာဏာအပ်နှင်းရမည် ဖြစ်ကြောင်းကိုသာ စားပွဲပေါ် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍သော်လည်းကောင်း၊ စားပွဲဝိုင်း မျက်နှာစုံညီသော်လည်းကောင်း၊ လူထုရှေ့မှာသော်လည်းကောင်း ပြောဆိုခဲ့ပေသည်။ အကြောင်းမူကား ကျွန်တော်တို့သည် အင်္ဂလိပ်တို့ထံမှ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် တောင်းသည် မဟုတ်၊ လွတ်လပ်ရေးကိုသာ တောင်းနေကြခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး အင်အားစုသည် လွတ်လပ်ရေးကို ဘယ်နည်းနှင့်မဆို ရယူမည်ဟုလည်း ယုံကြည်ကြပေသည်။

သူတို့သည် ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီး ပိုမိုထက်မြက်အောင် နည်းလမ်းများ

ရှာဖွေလျက် ရှိကြပေသည်။ ပုလိပ်ပညာကို မည်သို့ပေးမည်။ ပုလိပ်အခွင့်အရေးကို မည်သို့တိုးတက်စေရမည် စသည်များကို စီမံကိန်းရေးဆွဲလျက် ရှိကြလေသည်။

ထိုစဉ်အခါက ဗမာပြည်အား အင်္ဂလိပ်၏စီးပွားရေးလက်ဝါးကြီးအုပ်မှုအောက်သို့ ပြန်လည်သွတ်သွင်းနိုင်ရန် ပရိဂျက်များ ရေးဆွဲလျက် ရှိကြလေပြီ။ သို့ရာတွင် ဤကိစ္စကိုကား သူတို့သည် ပုလိပ်ကိစ္စမှာထက် လုံခြုံစွာသိုဝှက်ထားပေရာ များစွာမသိရသေးပေ။ ပရိဂျက်များနှင့်ပတ်သက်၍ သက်ဆိုင်ရာ ကုမ္ပဏီကြီးများနှင့် စာချုပ်လက်မှတ်ထိုးခြင်းများလည်း ပြုရဟန်မတူသေးပေ။

ကျွန်တော်နှင့်ဘုရင်ခံ ဆာဒေါ်မန်စမစ်ကား တစ်ခါမျှ မတွေ့ရချေ။ သူ့အား ကျွန်တော်သည် မြင်မျှမမြင်ဖူးချေ။ သူက တကူးတက ဖိတ်လျှင်ကား ကျွန်တော် သွားတွေ့ကောင်း တွေ့ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်ကစ၍ တွေ့ချင်ပါသည်ဟုကား မပြောနိုင်။ ဒေလီမြို့ရှိ ဗြိတိသျှပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးရုံး ဗမာပြည်ဌာန၏အကြီးအကဲ အိုင်စီအက် မစ္စတာလက်စ်လီ ဒလဘစ်က ကျွန်တော့်အား “အိပ်ချ်-အီး(ဘုရင်ခံ)နှင့်တွေ့ပါလားဟု အောင်သွယ်စကားပြောလေသည်။ ကျွန်တော်က တွေ့စရာ အလုပ်မှ မရှိဘဲ၊ အလုပ်ရှိလို့ တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင် သူက ဖိတ်ရုံပေါ့”ဟု ဖြေလေသည်။ သဘောမှာတော့ ဆာဒေါ်မန်စမစ်ကလည်း ကျွန်တော်က တွေ့လိုပါသည်ဟု တွေ့ခွင့်တောင်းစေချင်ဟန်ရှိသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ခွင့်မတောင်း။ ဤသို့ ခွင့်မတောင်းခြင်းသည် ဆာဒေါ်မန်စမစ်၏ ရာဇမာန်ကို နာကြည်းစေဟန် ရှိပါသည်။

ဆာဒေါ်မန်စမစ်သည် ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် ဤအချက်ကြောင့် အခဲမကြေဖြစ်ဟန် ရှိပေသည်။

အကြောင်းသော်ကား ၁၉၄၅-ခု၊ အောက်တိုဘာလတွင် ဒေါ်မန်စမစ် ကြီးမှူးသော ဗမာပြည်အစိုးရနှင့် ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်တို့ အစိုးရဖွဲ့ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ စေ့စပ်ရေး ပျက်ပြားရသည့်အကြောင်း ၃ ရပ်အနက် တတိယအကြောင်းမှာ ကျွန်တော့်အား အစိုးရအဖွဲ့တွင် ဆာဒေါ်မန်စမစ်က လက်မခံနိုင်ဟု ဆိုသောအချက်ဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ်က ဆာဒေါ်မန်စမစ်က ကျွန်တော်အား လက်မခံနိုင်ဆိုပြီး အကြောင်း

ပြရာ၌ ဤအချက်ကိုကား ဖုံးထားသည်။ အခြားအကြောင်းကိုသာ ပြလေသည်။ ယင်းအကြောင်းကား အိန္ဒိယမှာတုန်းက သိန်းဖေဟာ မလိုလားအပ်သောသူတွေ (Undesirable Elements) နှင့် ပေါင်းသင်းခဲ့သည်ဟု ပြောသည်ကို သိရ၏။

သူသည် အိန္ဒိယကွန်မြူနစ်များနှင့် ကျွန်တော်တို့ ပူးပေါင်းလုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်းကို ဆိုလိုဟန်ရှိလေသည်။

ဗမာတွေ၊ သခင်တွေ ဂျပန်နှင့်ပူးပေါင်းခြင်းမှာ အင်္ဂလိပ်၏ အပြစ်ဖြစ်သည်။ ဗမာကို လွတ်လပ်ရေးပေးမှ ပြဿနာပြေမည်ဟု ဝါဒဖြန့်ရာ၌ အိန္ဒိယကွန်မြူနစ်များနှင့် ကျွန်တော်သည် အထူးပေါင်းခဲ့လေသည်။

ဆာဒေါ်မန်စမစ်က ကျွန်တော်သည် မလိုလားအပ်သောလူတစ်စုနှင့် ပေါင်းသင်းနေခဲ့သည်ဟု ဆိုလေသည်။ “မလိုလားအပ်သော လူတစ်စု” ဆိုသည်ကား အိန္ဒိယပြည်မှ ကွန်မြူနစ်ရဲဘော်များကို သူဆိုလိုလေသည်။

အိန္ဒိယကွန်မြူနစ်ရဲဘော်များနှင့် ပေါင်းသင်းခဲ့သဖြင့် ဆာဒေါ်မန်မျက်မာန်တော် ပွားခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ များစွာအကျိုးများပေ၏။ အိန္ဒိယကွန်မြူနစ်ပါတီသည် ကျွန်တော်၏ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးလုပ်ငန်းများနှင့် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးလုပ်ငန်းများတွင် အများဆုံးအကူအညီပေးပေသည်။ အိန္ဒိယပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ အရိပ်အာဝါသနှင့် အိန္ဒိယကွန်မြူနစ်များ၏ ရဲဘော်ရဲဘက်မေတ္တာကို ခံယူ၍နေရသော ကျွန်တော်သည် နိုင်ငံရေး သဘောတရား အယူအဆများတွင်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ၌လည်းကောင်း များစွာတိုးတက်ခွင့်ရလေသည်။

ဖါဂူကီယာမင်း အီရုတ်ခံ စသည်တို့မှာ မဟာမေဒင်များ ဖြစ်ကြ၏။ ရှုမားဝွတ်ပတား၊ အိန္ဒြဂျစ်ဆင်း စသည်တို့မှာ ဟိန္ဒူများ၊ ဆစ်ခံများ ဖြစ်ကြ၏။ ကျွန်တော်ကား မြန်မာ ဗုဒ္ဓဘာသာမျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်ခဲ့သူဖြစ်၏။ အနေအထိုင်၊ အစားအသောက်၊ ဓလေ့ထုံးစံများ၌ ခြားနားသော ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ခြားနားသောအတိတ် အသီးသီးရှိကြပေ၏။ သို့ရာတွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီတွင်းတွင် ယင်းခြားနားမှုတို့သည် အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ပြုတ်ဆင်းလျက်၊ ဝါဒတူမှု၊ အတွေးအခေါ်တူမှု၊ ဆန္ဒတူမှုတို့သာ အပေါ်သို့ တက်လာလေသည်။ ကွဲပြားခြားနားမှုတို့သည် ရှုံးလျက် သွေးစည်းမှုသာ အနိုင်ရပေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဘာသာလူမျိုး ကွဲပြားမှုတွေကို

မေပျောက်၍ ညီအစ်ကိုများသဖွယ် ရင်းနှီးသွေးစည်းလာကြပေသည်။ အမှန်အားဖြင့် ကွန်မြူနစ်အချင်းချင်း ရင်းနှီးမှုသည် ညီအစ်ကို ရင်းနှီးမှု ထက်ပင် ပိုနိုင်လေသည်။ ရင့်ကျက်သောပါတီဖြစ်လာလေလေ ကွန်မြူနစ် အချင်းချင်း ရင်းနှီးသွေးစည်းမှု ရဲဘော်စိတ်တို့က တိုးတက်လာလေလေ ဖြစ်ပေ၏။ ဤသို့သော ရင်းနှီးမှုအရသာကို ကျွန်တော်သည် ချုံကင်းမြို့ တုန်းက တရုတ်ပြည် ကွန်မြူနစ်များကြားမှာလည်းကောင်း၊ အိန္ဒိယ ကွန်မြူနစ်များ ကြားမှာလည်းကောင်း၊ မြည်းခဲရသည်ဖြစ်ပေရာ တစ်သက် တွင် ထိုအရသာကို မေ့တော့မည် မထင်ပေ။

ထိုအချိန်က ကွန်ဂရက်ဆိုရှယ်လစ်များနှင့် ဆူဘတ်စ်ဘို့စ်၏ နောက်လိုက်များသည် ဗြိတိသျှကို တိုက်ထုတ်ရေး၌သာ တစ်ဖက်သတ် ယုံကြည်ပြီး ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး ပြည်သူ့စစ်ပွဲများကို မေ့ကာ လျှို့ဝှက် လက်နက်စွဲကိုင် ပုန်ကန်ရေးများ ပြုလုပ်လျက်ရှိလေ၏။ ဖက်ဆစ်တို့ကို အဓိကရန်သူထား၍ ဗြိတိသျှကို ယာယီမဟာမိတ်ထားကာ တိုက်သွားရင်း ဗြိတိသျှလက်အောက်မှ လွတ်မြောက်ရေးအောင် လုပ်သွားရမည်ဟူသော လမ်းစဉ်ကို သူတို့သည် မယုံကြည်ရုံမက ဗြိတိသျှအလိုတော်ရိလမ်း စဉ်ဟုပင် ရှုတ်ချနေကြလေသည်။ အိန္ဒိယပြည်သူပြည်သား အများအပြားမှာလည်း ဂျပန်ကို လိုလားနေကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးဝါဒ ဖြန့်ရသည်မှာ မလွယ်ကူ။ အစိုးရအနေနှင့် ဖြန့်လျှင် အင်္ဂလိပ်ကို အပြင်းအထန် မုန်းနေသော အိန္ဒိယ ပြည်သူတို့က လက်မခံရုံမက စဉ်းပင်စဉ်းစားမည်မထင်။ ထိုအချိန်တွင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးကို ဟောပြောဆောင်ရွက် သောပါတီမှာ ကွန်မြူနစ်ပါတီပင်ဖြစ်လေသည်။ ကွန်မြူနစ်ပါတီကား လူထုနောက်မြီးဆွဲ မလုပ်၊ လူထုအားရှင်းပြပြီး မှန်သောဘက်သို့ ပို့ဆောင် ရန် ကြိုးစားခဲ့ပေသည်။ တစ်ဖက်တွင်လည်း ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး ပြည်သူ့ စစ်ကြီးအောင်မြင်စေရန် အောင်မြင်မှုကို အနှောင့်အယှက်ပြုနေသော ဗြိတိသျှတို့၏ ပြည်သူ့ဆန့်ကျင်ရေး၊ အမျိုးသားဆန့်ကျင်ရေး၊ ဖောက်ပြန် ရေး ပေါ်လစီများကို ဖော်ထုတ်ရှုတ်ချကာ နိုင်ငံရေးတိုက်ပွဲဆင်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် 'ပြည်သူ့စစ်'ဟူသော အိန္ဒိယပြည်ကွန်မြူနစ် ပါတီ၏ ဂျာနယ်တွင် ဗမာပြည်အကြောင်းများကို ဖော်ပြကြ၏။ ဖက်ဆစ်

တို့၏ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုများ၊ ဖက်ဆစ်တို့၏ ကြွေးကြော်ကြသော “အင်္ဂလိပ် နယ်ချဲ့လက်အောက်မှ လွတ်လပ်ရေး”၏ အဓိပ္ပာယ်။ ဗမာပြည် ဂျပန် လက်အောက်ရောက်ရခြင်းမှာ အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့၏ အပြစ် စသည်ဖြင့် ရေးကြ လေသည်။ ပြည်သူ့စစ်’ဂျာနယ်သည် အင်္ဂလိပ်လို ထုတ်ဝေသည်သာမက ဟင်ဒီအူရဒူ၊ ဘင်္ဂါလီ၊ တေလဂူ စသော အမျိုးဘာသာများဖြင့်လည်း ထုတ်ဝေသည်။ ကျွန်တော်၏ What Happened in Burma ဆိုသော စာအုပ်ငယ်ကိုလည်း အိန္ဒိယဘာသာအမျိုးမျိုးဖြင့် ထုတ်ဝေပေးလေသည်။

ရဲဘော်ဂျိုရှိက ကျွန်တော်သည် ဗမာပြည်မှာ အဖြစ်အပျက်များ မှုတည်၍ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး တရားလိုက်ဟောရန် အိန္ဒိယမြို့ကြီးများသို့ လှည့်လည်သွားလျှင် ကောင်းမည်ဟု အကြံပေးသောကြောင့် ကျွန်တော် ခရီးထွက်လေသည်။ တရားပွဲများကို အိန္ဒိယပြည်လုံးဆိုင်ရာကျောင်းသား အဖွဲ့ချုပ် (AISF) က စီစဉ်ပေး၏။ ကျောင်းသားများကြားတွင် ကွန်ဂရက် ဆိုရှယ်လစ်နှင့် ဘို့စ်ကျောင်းသားများ ရှိပေရာ၊ ကျွန်တော်တို့၏ တရားပွဲ များကို နှောင့်ယှက်ခံရသေး၏။ ခွတိုက်၍ မေးခွန်းထုတ်ခြင်း၊ အစည်း အဝေး ရုတ်ရုတ်ရက်ရက်ဖြစ်အောင် လုပ်ခြင်းများအပြင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ နေ၍ ကြောင်လိုမြည်ခြင်း၊ သံပုံးတီးခြင်း စသည်များကိုလည်း လုပ်ကြ လေသည်။

ကောင်ပူမြို့သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့မိတ်ဆွေ ၁၉၃၆- သပိတ်ခေါင်းဆောင်ဟောင်း မစ္စတာရာရှစ်(အလုပ်သမားဝန်ကြီးဟောင်း ဦးရာရှစ်)၏ အိမ်မှာ တည်းခိုရပေသည်။ မစ္စတာရာရှစ်မှာ အိန္ဒိယပြည်သို့ ထွက်ပြေးလာခဲ့ရင်း အလုပ်သမား ကောင်းမွန်သာယာရေး အရာရှိအဖြစ် ဖြင့် ဆောင်ရွက်နေလေသည်။ သူ့ဇနီး ဖက်တီမာ (နာမည်ဝသလောက် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်သေးသူ) လည်း ကျွန်တော်တို့၏ ကျောင်းနေဘက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ မေ့နိုင်ဖွယ်မဟုတ်၊ ဤမျှသော ကုလားပြည် အလယ်ကောင် ကောင်ပူမြို့တွင် ဖက်တီမာ၏ ကျေးဇူးကြောင့် ပုစွန်ခြောက်ကောင်း ကောင်းနှင့် ချိုမြိန်စွာ ချက်စားသော ဘူးရွက်ဟင်းချိုနှင့် ပဲသီးသနပ်များ ကို စားခဲ့ရလေသည်။

ကောင်ပူကောလိပ်ကျောင်းသို့ တရားဟောသွားသောအခါ မစ္စတာ ရာရှစ်လည်း ပါ၏။ မစ္စတာရာရှစ်က ကျွန်တော့်အား ကျောင်းသားများ

နှင့်မိတ်ဆက်ပေးရင်း စကားပြောလေသည်။ ကျွန်တော် စကားပြောနေစဉ် ရှေ့မှာရှိသော ပရိသတ်ကား ငြိမ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေကြ၏။ ဘေးတစ်ဖက်တွင်ရှိသော ကျောင်းဆောင်တစ်ခုပေါ်မှ ကျောင်းသားတို့သည် ကြောင်သံမြည်ခြင်း၊ သံပုံးတီးခြင်း စသည်တို့ဖြင့် နှောင့်ယှက်ကြလေ၏။ ကျွန်တော်တို့ကား သူတို့ဘက် ဂရုမစိုက်ဘဲ အေးအေးလူလူပင် ကိုယ့်တရား ကိုယ် ဟောသွားသောအခါ အတန်ကြာလျှင် ကြောင်သံနှင့်သံပုံးသံများ ရပ်စဲသွားလေတော့၏။

လက္ခဏာတော် တက္ကသိုလ် တရားပွဲတစ်ခုကား ဂျပန်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာမျှမေးခွန်း မထုတ်ကြ။ တစ်ယောက်သော ကုလားကျောင်းသားကြီးက ဗမာနှင့်ပတ်သက်၍ မေးခွန်းထုတ်သည်။ ဗမာတွေက ကုလားတွေကို အဘယ့်ကြောင့် သတ်ဖြတ်ညှဉ်းဆဲသလဲ။ ဗမာပြည်ဟာ ကုလားပြည်ရဲ့ အရင်းအနှီးများနှင့် လုပ်အားကြောင့် သည်မျှကြီးပွားလာသည်ဖြစ်ပါလျက် ကုလားအား ကျေးဇူးမတင်ဘဲ ဤသို့ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်းသည် တရားပါသလော။

အငြိမ်သက်ဆုံးနှင့် စိတ်အဝင်စားဆုံးသော တရားပွဲကား လက္ခဏာတော်တက္ကသိုလ်ရှိ အမျိုးသမီးကျောင်းဆောင်မှာ ဖြစ်လေသည်။ ည ၇-နာရီလောက်မှ ည ၉-နာရီလောက်ထိ ကြာလေ၏။ ကျောင်းသူ ၃-၄ ဆယ်မျှ တက်ရောက်ကြရာ၊ ဟောသူကလည်း အေးအေးဟော၏။ နားထောင်သူတို့ကလည်း စိတ်ဝင်စားလှပြီး၊ ဆီလျော်သောမေးခွန်းများနှင့် ဗမာတို့အား ကရုဏာသက်သော မေးခွန်းများကို ထုတ်ကြလေသည်။ ကျောင်းသူကလေးတစ်ယောက်မှာ လှေကားအဆင်းရောက်အောင် လိုက်လာပြီး လူတွေ စစ်ပြေးဖြစ်ရုံကို အသေးစိတ်မေးနေလေသည်။

ကျွန်တော်သည် အချို့သော အလုပ်သမားသမဂ္ဂသို့လည်း သွားရောက်ဟောပြောရ၏။ ကျွန်တော် ကောင်းစွာသတိရသော ဟောပြောပွဲမှာ ကောင်ပူအလုပ်သမား တရားပွဲတစ်ခုဖြစ်၏။ ကောင်ပူမှာ အထည်အလိပ်နှင့် သားရေလုပ်ငန်းတွင် အထူးကြီးကျယ်ပြီး အိန္ဒိယအလယ်ပိုင်း၌ အလုပ်သမားဦးရေ အများဆုံးရှိသောမြို့ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သွားရသော သမဂ္ဂရုံးကလေးမှာ တစ်ထပ်တိုက်တန်းကြီးတစ်ခုရှိ အခန်းကလေး တစ်ခန်းဖြစ်၏။ စက်ရုံများ အလုပ်လုပ်နေချိန်ဖြစ်၍ အလုပ်သမားထု မတက်နိုင်။

သူတို့ထဲမှ ခေါင်းဆောင်များသာ လာကြလေသည်။ တရားပွဲမစမီ သူတို့သည် ကျွန်တော့်အား ဂျပေးဘိ၊ မလိုင်လုံး စသည်များ ဝယ်ကျွေးကြသေး၏။

ကျွန်တော် ဟောပြောပြီးသောအခါ အလုပ်သမားခေါင်းဆောင် တချို့က ဖက်ဆစ်စနစ်ကို တိုက်ဖျက်ရေးနှင့်ပတ်သက်သော သူတို့သဘောထားများကို ပြောကြလေသည်။ တစ်ယောက်သော အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်က “အကယ်၍ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တွေ အိန္ဒိယပြည်ထဲဝင်လာလျှင် အလုပ်သမားလူတန်းစားတွေကို လည်ပင်းညှစ်သတ်သလို သတ်ပစ်မည်” ဟု ပြောလေသည်။

ရဲဘော်တင်ရွှေ ဗမာပြည်သို့ ပြန်စအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ဒေလီမြို့သစ်မှာပင် နေခဲ့၏။ အိန္ဒိယပြည်ကွန်မြူနစ်ရဲဘော်များကား ဒေလီမြို့ဟောင်းဘက်မှာသာ နေကြ၏။ ကျွန်တော်သည် သူတို့နှင့်နီးစွာနေလိုသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ၎င်းတို့အနီးတွင် မြန်မာအိမ်တစ်အိမ်တွေ့ရသဖြင့်လည်းကောင်း ဒေလီမြို့ဟောင်းသို့ ပြောင်းနေလေသည်။

ဒေလီမြို့ဟောင်းတွင် နေနေသော မြန်မာအိမ်ကား မစ္စတာဘာသိုလို မြူး၏ အိမ်ဖြစ်၏။ သူ၏ ယောက်ျား မစ္စတာဘာသိုလိုမြို့မှာ မြန်မာကပြားဖြစ်၍ လမ်းဗိုလ်လုပ်ခဲ့၏။ ထိုအချိန်၌ သူတို့သည် စစ်တပ်ထဲ၌ လက်ဖ်တင်နှင့် လုပ်နေ၏။ မစ္စတာဘာသိုလိုမြို့သည် မောင်အောင်ခင် အမည်ရှိသည့် တစ်ဦးတည်းဖြစ်သော သားနှင့်အတူ နေကြလေသည်။ မောင်အောင်ခင်ကား ဆယ်တန်းကျောင်းသားဖြစ်၏။

ဒေလီကွန်မြူနစ်ပါတီ အတွင်းရေးမှူးဖြစ်သူ မစ္စတာရှားမားမှာ အလတ်တန်းစားသာဖြစ်ပြီး တိုက်အိမ်ကလေးတစ်လုံး ပိုင်၏။ သူသည် အိမ်အက်စီတွင် ဓနဗေဒဖြင့်အောင်ထားပြီး ကောလိပ်ကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် လက်ထောက်ကထိက လုပ်နေခဲ့သည်။ နောက်ထိုအလုပ်မှထွက်ပြီး ပါတီတွင် အချိန်ပြည့်လုပ်၏။ ကျွန်တော်သည် ပါတီအတွက် အထောက်အပံ့ကြေး ဖြစ်စေရန်လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ပညာပွားစေရန်လည်းကောင်း၊ တစ်လ ၁၅၀-ပေး၍ မစ္စတာရှားမားထံမှ ဓနဗေဒပညာကို သင်ယူသေးသည်။ သို့သော် ၂-ယောက်စလုံး အလုပ်များ ကြ၍ ကြာရှည် မသင်ယူနိုင်ခဲ့ချေ။ မစ္စတာရှားမားအိမ်သည် ကွန်မြူနစ်များ၏

ဘုံရိပ်သာသဖွယ် ဖြစ်ပေသည်။ တစုတဝေးတည်း ချက်ပြုတ် စားကြသည်။ ရဲဘော်အများသည်လည်း ညအိပ်ရာအိမ်ဖြစ်ပေသည်။

တစ်ခါသော် အစည်းအဝေးတစ်ခု၌ ကွန်မြူနစ်များနှင့်ရွှိင်းဂိုဏ်းသားများ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားလေသည်။ ရွှိင်း (M.N.Roy) မှာ လီနင်တို့လက်ထက်က ကမ္ဘာ့ကွန်မြူနစ်အဖွဲ့ချုပ်မှာပင် ထင်ရှားခဲ့သော ကွန်မြူနစ်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖူး၏။ ထိုအခါ၌ကား သူသည် ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို စွန့်ခွာသွားပြီး၊ ဖက်ဆစ်တိုက်ဖျက်ရေးအတွက် ဘယ်နည်းနှင့်မဆို စည်းကမ်းချက်မရှိဘဲ ဗြိတိသျှနှင့် ပူးပေါင်းရမည်၊ ဗြိတိသျှအစိုးရအား ထောက်ခံရမည်ဟူသော လမ်းစဉ်ဖြင့် ပါတီတစ်ခု လုပ်နေသူဖြစ်လေသည်။ သူ့ပါတီကို ဗြိတိသျှအစိုးရက ငွေကြေးထောက်ပံ့နေလေသည်။ ထိုလမ်းစဉ်သည် ကွန်မြူနစ်တို့၏လမ်းစဉ်နှင့် များစွာခြားနားသည်။ အစည်းအဝေးတွင် မေးခွန်းထုတ်ခြင်း၊ ဝါဒယှဉ်ပြိုင်ဟောခြင်းပြုရာကနေ ကွန်မြူနစ်များနှင့် ရွှိင်း ဂိုဏ်းသားများ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားလေသည်။ ကွန်မြူနစ်ထဲတွင် အထိုးအကြိတ်ကောင်းသောသူများ ပါရုံမက၊ ကျွန်တော် ယခုနာမည်မေ့နေသော ရဲဘော်တစ်ဦးမှာ အလွန်သန်သည်။ အဆုတ်အဖြဲလည်း ကောင်းသည်။ သူသည် ရွှိင်းဂိုဏ်းသားတစ်ဦးကို နားရွက်ဆွဲဆုတ်လိုက်ရာ နားရွက်ပြတ်ကြွေသွားလေသည်။ ရွှိင်းဂိုဏ်းသားများက ကွန်မြူနစ်များအား တရားစွဲလေရာ ကျွန်တော်သည် တရားခံပြသက်သေတစ်ဦးဖြစ်ရလေ၏။ ကုလားတွေ ပြည့်ညပ်နေသော ရုံးခန်းတွင် အပေါ်အကျို၊ ပိုးလုံချည်နှင့် မားမားမတ်မတ် ပါနေသော မြန်မာတစ်ယောက်ကို မြင်ရသော အိန္ဒိယပုလိပ်နှင့် စုံထောက်တို့သည် အံ့ဩနေကြ၏။ တရားလိုမှာ ဗြိတိသျှဘက်တော်သားဖြစ်နေသဖြင့် ပို၍ ပုလိပ်လောကကို လှုပ်ရှားစေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ တရားခံကွန်မြူနစ်တို့ဘက်က သက်သေလိုက်ခြင်းကို မြန်မာပြည်စစ်ပြေးအစိုးရသို့ တိုင်ကြားကြဟန် ရှိလေ၏။ ဆာဒေါ်မန်စမစ်နားသို့ ပေါက်ကြားလေ၏။ “သိန်းဖေမြင့်ဟာ မလိုလားအပ်သူတွေနှင့်ပေါင်းနေတဲ့လူ”ဟူသော စကားကို ထိုစဉ်ကစ၍ ဆာဒေါ်မန် ပြောသည်ဟု သိရလေသည်။

ကွန်မြူနစ်တို့သည် မရှောင်သာ၍ ထိုးကြိတ်ရန် အရေးကြုံလာလျှင် ထိုးကြိတ်ကုတ်ဖဲ့သကဲ့သို့၊ သည်းညည်းခံစရာရှိလျှင်လည်း အံ့ဩလောက်အောင် သည်းညည်းခံသည်။ တစ်ခါက ကျွန်တော် ဘုံဘိုင်မြို့ပါတီဌာန

ချုပ်မှာ ရှိနေစဉ် ကွန်မြူနစ်ဆန့်ကျင်ရေးမျိုးချစ်လူငယ်တစ်စုက ဌာနချုပ် ရုံးရှေ့မှာ ဆန္ဒပြကြလေသည်။ သူတို့သည် ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ ဖက်ဆစ် ဆန့်ကျင်ရေးအတွက် ဗြိတိသျှနှင့် ယာယီ မဟာမိတ်ပြုခြင်းနှင့် တစ်ပြိုင်နက်တွင် ဗြိတိသျှ၏ နယ်ချဲ့ဝါဒကို နိုင်ငံရေးတိုက်ပွဲပြုခြင်းတည်းဟူသော လမ်းစဉ်ကို နားမလည်နိုင်ကြ။ ကွန်မြူနစ်တို့၏ လမ်းစဉ်ကို ရွှိုင်း၏ လမ်းစဉ်နှင့် ကွဲပြားစွာ နားမလည်နိုင်။ ထို့ကြောင့် ကွန်မြူနစ်တို့သည် အိန္ဒိယ လွတ်လပ်ရေးကို ဆန့်ကျင်နေသည်ဟု စွပ်စွဲကြသည်။ ကွန်မြူနစ် ဆန့်ကျင်ရေး ဆန္ဒပြကြလေသည်။ ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် သူတို့အား အမြင်မမှန်သော မျိုးချစ်များအဖြစ်ဖြင့် သတ်မှတ်ထားပြီး သူတို့အား သည်းညည်းခံပြီး အမြင်မှန်ရောက်အောင် သိမ်းသွင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားလေသည်။ သူတို့ ပါတီဌာနချုပ်ရှေ့တွင် ဆန္ဒပြကြရာ၊ ပါတီရှေ့အပေါက်ဝတွင် ပါတီဝင်အများ တည်ငြိမ်စွာ မတ်တတ်ရပ်လျက် ကြည့်နေကြ၏။ ၎င်းတို့ထဲတွင် အေအက်စ်အာရ်ချာရီဆိုသော ရဲဘော်ပါလေသည်။ ချာရီမှာ ဝတ်လုံတော်ရ ရှေ့နေလည်းဖြစ်၊ နာမည်ကျော်သတင်းစာဆရာတစ်ဦးလည်း ဖြစ်လေသည်။ တစ်ယူသန်မျိုးချစ်တို့သည် ပါတီအဆောက်အဦ ထဲဝင်ရန် ခဲလာကြသည် ထင်၏။ သို့ရာတွင် မလှုပ်မရှားနှင့် တည်ငြိမ်စွာ အပေါက်ဝတွင် ပိတ်ဆို့နေသောရဲဘော်များကို မြင်သဖြင့် အတင်းဝင်ရန် ခပ်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားကြလေသည်။

တစ်ယောက်သောသူသည် ကြိတ်မနိုင်ခဲမရဖြစ်လာပြီး ချာရီရှေ့ တည့်တည့်သို့ လာရပ်သည်။ ၎င်းနောက် ချာရီမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ချာရီ၏ မျက်ခွက်ပေါ်တွင် ထို့ခနဲ တံတွေးထွေးလိုက်လေ၏။ ချာရီကား ဗလကောင်းသူဖြစ်၏။ သို့သော် ဘာမှပြန်မလုပ်ဘဲ တည်ငြိမ်စွာသာ ကြည့်နေလိုက်လေသည်။ မျက်နှာပေါ်တွင် ပေကျံသွားသော တံတွေးစက်များကို ပင် သုတ်ရှင်းမပစ်။

ထို့နောက် ဆန္ဒပြသူတို့သည် အေးအေးချမ်းချမ်းပင် ဆုတ်ခွာသွားကြလေတော့သည်။ သူတို့သည် ပါတီအဆောက်အဦထဲသို့ ဝင်ရောက်ဖျက်ဆီးရန် အထမမြောက်ကြတော့ချေ။ ဝရန်းသုန်းကားလည်း ဘာတစ်ခုမျှ မဖြစ်ထော့ချေ။

ဘုံဘိုင်မြို့၊ ပါတီဌာနချုပ်တွင် ပါတီပုံနှိပ်စက်၊ စာအုပ်ဆိုင်၊ ရုံးခန်း

အပြင် ဘုံရိပ်သာလည်း ရှိလေသည်။ သုံးထပ်တိုက်ကြီးဖြစ်ရာ၊ အပေါ်ဆုံး အထပ်တွင် လူနေခန်းများရှိလေသည်။ ပေါလစ်ဗြူရိုလူကြီးများဖြစ်သော ဂျိုရီ၊ အမိကာရီနှင့် ရန်နာဒီဗေးတို့ နေကြသည်။ ၎င်းပြင် အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော ချာရီနှင့် ပြည်သူ့စစ်သတင်းစာတွင် အယ်ဒီတာချုပ် လုပ်နေ သူ ကုမာရမင်္ဂလံလည်း နေထိုင်သည်။ တခြား နှစ်နေရာတွင်လည်း ရဲဘော် များနေထိုင်ရန် တိုက်အိမ်ငှားထားသေး၏။

ရဲဘော်ဂျိုရီကား အသွက်လက်ဆုံးနှင့် အလုပ်အလုပ်ဆုံးဖြစ်၏။ နက်နဲသောဉာဏ်ကို အာမ မခံနိုင်သော်လည်း တောက်ပြောင်သောဉာဏ် ကို အာမခံနိုင်သည်။ သူသည် တစ်နေ့ ၁၈-နာရီ၊ နာရီ ၂၀ အလုပ်လုပ် နိုင်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ လုံးလုံးမအိပ်ဘဲ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ဆက်ကာ အလုပ် လုပ်၊ အလုပ်အပြီးတွင် ၂၄-နာရီလုံးလုံး တောက်လျှောက်အိပ်နိုင်၏။ သူ အလုပ်လုပ်ပုံမှာ တွင်လှသည်။ စာပေးစာယူ ဟူသမျှကို လက်ရေးတိုဖြင့် ရေးစေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ဆောင်းပါးများကိုပင် လက်ရေးတိုဖြင့် ရေး စေသည်။ စာဖတ်မြန်လှသည်။ စားရင်းသောက်ရင်း နယ်မှလာသော ရဲဘော်များထံမှ အစီရင်ခံစာကို ကြားနာလေ့ရှိသည်။ 'အုန်းပင်စိုက်' လေ့ကျင့်ခန်းမျိုး ပါဝင်သော ယောဂီကျန်းမာရေးနည်းများ နေ့စဉ်လုပ် သည်။ လုပ်ပြီးလျှင် သတင်းစာကောက်ဖတ်သည်။ ၎င်းနောက် ရေချိုး သည်။ ရဲဘော် ဂျိုရီ ရေချိုးချင်၊ အလေးအပေါ့သွားချင်လျှင် စောင့်မနေ ရအောင် ရဲဘော်များက သူ့အတွက် ရေချိုးခန်းတစ်ခန်း သီးသန့်ပေးထား လေသည်။ သူ စားသောအခါ တခြားရဲဘော်များနှင့်အတူ ဘုံရိပ်သာမှာ စားသည်။ ဘာတစ်ခုမျှ ပို၍ အခွင့်အရေးမယူ၊ ပါတီတွင် အချိန်ပြည့်လုပ် သော ရဲဘော်များအတွက် အခကြေးငွေ သတ်မှတ်ထား၏(တစ်လ-၄၅ ကျပ်ဟုထင်သည်) ဂျိုရီ စသော ထိပ်ဆုံးခေါင်းဆောင်များသည် အောက် ဆုံးပြာတာအလုပ် လုပ်သည့်ရဲဘော်နှင့်အတူပင် သတ်မှတ်ထားသော အခကြေးငွေသာ ရလေသည်။ ယင်းထဲမှ ထမင်းဟင်းအတွက် ၃၀ ကျပ် ပေးရ၍ ကျန် ၁၅-ကျပ်မှာ ကိုယ်ကြိုက်သလို အသေးသုံးဖြစ်လေသည်။ အဝတ်အထည် လိုလျှင် ဆိုင်ရာကလာပ်စည်းက ဆုံးဖြတ်ပြီး ပါတီက ဝယ်ပေးလေသည်။

ပါတီခေါင်းဆောင်ကြီးများ၏ဇနီးများမှာ ပါတီအလုပ် လုပ်ကြ၏။

ဂျီရီဇနီးမှာ ဘင်္ဂလားပြည်နယ်၊ စစ်တကောင်းမှာ စည်းရုံးရေးမှူးဖြစ်သဖြင့် လင်မယား အတူနေကြရလှသည် မရှိ။ သို့သော် ရဲဘော်ဂျီရီဇနီး (ကယ်လ်ပနားဒတ်)အား စစ်တကောင်းမှ ရွှေ့၍မဖြစ်။ ကာလ်ပနားသည် စစ်တကောင်းသူပုန်ခေတ်ကတည်းက ပါဝင်ခေါင်းဆောင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ရာနာဒီဗေး၏ဇနီးမှာ အချောဆုံး၊ အနုနယ်ဆုံးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူမသည် အလုပ်သမားထဲ၌ စည်းရုံးရေးလုပ်ရ၏။ လင်မယားဘဝ ဗာဟီရ ဥပမာ- မီးပူတိုက်၊ အစုတ်ဖာ စသည်များလည်း လုပ်ရ၏။ တစ်ခါက သူတို့အခန်းတွင် ကြမ်းပြင်ရေဆေးရန် ရေသယ်နေရာ ပင်ပန်းရှာလှသဖြင့် လှေကားပေါ်မှာထိုင်၍ နားနေသော ၎င်းအား ကျွန်တော်နှင့်ချာရီက မြင်ကြလေသည်။ ချာရီမှာ လွန်စွာသနားသွားဟန်တူသည်။ “ဪ... ငါ့ညီမနှယ် အလုပ်လျှော့လုပ်ကွယ်။ မင်းက နုနယ်သေးပါတီသနဲ့။ ကဲ- ကဲ- ထ- ထ”ဆိုပြီး ချာရီသည် ရေပုံးကို သယ်ပေးလေသည်။

ချာရီ၏ယောက္ခမကြီးကား ရှေးက သူနာပြုဆရာမကြီးဖြစ်ခဲ့သည်။ သူသည် ဘုံရိပ်သာတစ်ခုလုံးကို ကြီးမှူးလျက် ရှိ၏။ သူ့အား အမေဟု ရဲဘော်တိုင်းက ခေါ်ကြသည်။ အမေသည် ကွန်မြူနစ်မဖြစ်မီက သူနာပြုဆရာမကြီးအဖြစ်ဖြင့် အလုပ်တိုက်ဖွင့်ထားသူ ဖြစ်ခဲ့၏။ ကွန်မြူနစ်ဖြစ်သောအခါ ထိုအလုပ်ကိုစွန့်၍ အချိန်ပြည့်ဆောင်ရွက်လေသည်။ ချာရီ၏ဇနီးကို ရဲဘော်များက ‘ဒီဒီ’ဟု ခေါ်ကြလေသည်။ (နှမ၊ အစ်မ)ဒီဒီသည် အမျိုးသမီး စည်းရုံးရေးမှူးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူတို့၏သားတစ်ယောက်သာ ပါတီအလုပ် မလုပ်နိုင်သေးဖြစ်၏။ သူသည် ကျောင်းတက်နေလေ၏။

ပါတီဌာနချုပ်တွင်နေစဉ် ကျွန်တော်နှင့် ရင်းနှီးခဲ့သော ထင်ရှားသည့်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးမှာ ‘ရာဟုလာ သင်္ကံစွန်း’ဖြစ်လေသည်။ ရာဟုလာမှာ ‘မဟာပဏ္ဍိတ’ဟူသော ဟိန္ဒူဘာသာရေးပညာတွင် အကြီးဆုံးသော ဘွဲ့ကိုလည်းကောင်း၊ ‘တိပိဋကဓရ’ဟူသော ဗုဒ္ဓဘာသာတွင် အကြီးဆုံးဘွဲ့ကိုလည်းကောင်း ရထားသူဖြစ်၏။ အင်္ဂလိပ်၊ ရုရှား စသောအနောက်နိုင်ငံစာပေများကိုလည်း တတ်၏။ သီဟိုဠ်တွင် ဗုဒ္ဓဘာသာဘုန်းတော်ကြီးအဖြစ်ဖြင့် နေခဲ့ဖူး၏။ လီနင်ဂရက်တက္ကသိုလ်တွင် ပါဠိသင်္ဂဟရိုက်ပါမောက္ခလည်း ဖြစ်ခဲ့၏။ ကျမ်းအစောင်စောင်ကိုလည်း ရေးလေ၏။ ကျွန်တော်နှင့်တွေ့စဉ်က သူသည် သူ့ရေးမည့်စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုစွန့်

ပတ်သက်၍ ဂျိုရီနှင့် ဆွေးနွေးလေသည်။

ဂျိုရီကား ဓနဗေဒဖြင့် အမ်အေအောင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ သို့သော် ဟိန္ဒူ စာပေကိုလည်း တော်တော်လေ့လာသည်။ 'မဟာဘာရတ်'ကို အကြိမ်ကြိမ် ဖတ်၍ အရသာခံလေ့ရှိသည်။

အခြားဖော်ပြအပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးမှာ အလုပ်သမားခေါင်းဆောင် ဒန်ဂေးဖြစ်ပေသည်။ သူနှင့် ဘင်္ဂလားမှာမူ ဝေဖာအာမက်တို့သည် အိန္ဒိယ ကွန်မြူနစ်ပါတီကို စတင်တည်ထောင်ခဲ့ကြသူများဖြစ်၍ ပါတီ၏ အဖေဟု ခေါ်လေ့ရှိကြ၏။ ဒန်ဂေးကား အလုပ်သမားခေါင်းဆောင် ဥပဒေပြု အမတ် စသည်ဖြင့် ထင်ရှားရုံမက၊ သင်္သကရိုက်ပါမောက္ခလည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူး ပေ၏။ ထောင်ကျသောအခါများ၌ သင်္သကရိုက်စာပေဆိုင်ရာ စာအုပ်များကို ရေး လေ့ရှိပေသည်။

အိန္ဒိယကွန်မြူနစ်ပါတီ ဌာနချုပ်ကို သတိရတိုင်း ပျားအုံကို ပြေးမြင် မိသည်။ လှုပ်လှုပ်ရွရွနှင့် အလုပ်လုပ်နေကြသူချည်းသာ။

ဂျိုရီအား ကွမ်းယာဝယ်သော ရဲဘော်၊ စာပို့စရာ သွားပို့သော ရဲဘော်၊ ကျွန်တော့်အား အိပ်စရာ နေရာချပေးသော ရဲဘော်၊ ဤသို့သော တောက်တိုမယ်ရ ရဲဘော်သည်လည်း ပြင်းထန်သော ယုံကြည်ချက်၊ ခိုင်မာ သော လုံ့လတို့ဖြင့် သူတတ်နိုင်သည့်ဘက်မှ ဆောင်ရွက်နေပေသည်။

ဖိုမဆက်ဆံရေးတို့တွင်လည်း သဘာဝကျ၍ အဆင်ပြေလှပေ သည်။ ဘုန်းကြီးလို ချုပ်တည်းမှုလည်း မရှိ၊ ကြာသမားတဏှာအိုးလို ရမ်းကားမှု၊ သောင်းကျန်းမှုလည်း မရှိ။ ဖိုနှင့်မ မခေါ်မပြောဝံ့ ရှက်ကြောက် ခြင်းမျိုးလည်း မတွေ့ရ၊ ထွေးရောယှက်တင် မဆင်မခြင်၊ ထင်တိုင်းနေခြင်း မျိုးလည်း မမြင်ရ၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မောင်လိုနှမလို ဆက်ဆံပြောဆို နေထိုင်ကြသည်ကို တွေ့နိုင်ပေ၏။

တရုတ် ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့် အိန္ဒိယ ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ အရိပ် အာဝါသတွင်နေ၍ ပါတီကျင့်ဝတ် သိက္ခာတို့ကို ကျင့်ကြံလိုက်ရသော ကျွန်တော့်အဖို့ ကိုယ့်ကျင့်သိက္ခာပါ တိုးတက်ခဲ့ပေရာ ၂-ချက်တွင် အထူး ဖော်ပြလိုပေ၏။ ဤမှတ်တမ်းသည် ကိုယ့်အတ္ထုပ္ပတ္တိ ကိုယ်ပြန်ရေးသော မှတ်တမ်းမဟုတ်သော်လည်း ဤအချက်များကို အလျဉ်းသင့်သဖြင့် ရေး လိုက်ရပေသည်။

တစ်ချက်ကား မကောင်းသောမိန်းမနှင့် အပျော်အပါး လိုက်စားခြင်းကို လုံးဝဖြတ်တောက်နိုင်ခြင်းပေတည်း။ တက်ခေတ်နတ်ဆိုး ရေးလောက်အောင် ဤမကောင်းမှုကို ကိုယ်တွေ့နားလည်ခဲ့သော ကျွန်တော်သည် တက်ခေတ်နတ်ဆိုးရေးပြီးသော်လည်း ထိုမကောင်းမှု လုံးလုံးကင်းလွတ်သည် မဟုတ်ပါ။ ဤကွန်မြူနစ်ပါတီကြီး ၂-ရပ် အရိပ်အာဝါသ သွန်သင်ချက်များ ရသောအခါမှ လုံးဝဖြတ်တောက်နိုင်ပေတော့သည်။ ပြည့်တန်ဆာ စနစ်သည် (၁) မိန်းမယောက်ျား ဆက်ဆံရေးတွင် မိန်းမသည် အနိမ့်ဆုံးသို့ ရောက်ရသည့် စနစ်ဖြစ်သည်။ ကွန်မြူနစ်ဝါဒသည် ဖိုမတန်းတူရေးကို ယုံကြည်သည်။ (၂) လူလူချင်း ခြယ်လှယ်သွေးစုပ်သည့်စနစ်၏ အဆိုးဆုံးသောအဖြစ်၊ အဆိုးဆုံးသော သာဓကမှာ ပြည့်တန်ဆာစနစ် ဖြစ်သည်။ ငွေနှင့်ကိုယ်ကို ရောင်းစားခြင်းဖြစ်၏။ ကွန်မြူနစ်ဝါဒသည် လူလူချင်း ခြယ်လှယ်သွေးစုပ်ရေးကို လက်မခံ။ ဤအချက်များကို သဘောပေါက်၍ ထိုပါတီကြီး ၂- ရပ်ရှိ ပါတီဝင်ရဲဘော်များ၏ ကိုယ်ကျင့်တရားကို မြင်တွေ့တော့မှ ဤမကောင်းမှုကို လုံးဝအကြွင်းမဲ့ဖြတ်တောက်နိုင်ခဲ့သည်။

နောက်တစ်ချက်ကား ယခင်က ကျွန်တော့်အယူအဆမှာ မိန်းကလေးများကို တွေ့လျှင် ပိုးချင်ပိုးမည်၊ ယူမယူ နောက်မှစဉ်းစားမည်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ဤပါတီကြီး ၂-ရပ် အရိပ်အာဝါသကို မှီခိုရတော့သောအခါ ဤအယူအဆသည် တဖြည်းဖြည်းပြောင်းလာပေတော့သည်။ တစ်ယောက်ယောက်ကို ရွေးချယ်၍ စွဲမြဲစွာ ချစ်တော့မည်။ စွဲမြဲစွာချစ်ပြီး ယူရမည်ဟူသော အယူအဆသို့ ရောက်လာခဲ့ပေသည်။ အရွယ်က ဆုံးမ သလော၊ ကွန်မြူနစ်ဖြစ်လာခြင်းက ဆုံးမသလော မပြောတတ်ပေ။ ဟိုပိုး သည်ပိုး ပိုးရခြင်းသည် ကလေးဆန်သည်ဟု ထင်လာပေပြီ။ ဟိုပိုး သည်ပိုး မျက်နှာများခြင်းသည် လူထုခေါင်းဆောင် ကွန်မြူနစ်ကျင့်ဝတ်သိက္ခာနှင့် မကိုက်ညီလှဟု ယူဆလာပေသည်။

ဤသည်ကား ဆာဒေါ်မန်စမစ်က မပေါင်းစေချင်သော ‘မလိုလား အပ်သူတွေ’နှင့် ကျွန်တော်ပေါင်းခြင်း၏ အကျိုးများပေတည်း။ ။

[မဟာမိတ်နှင့် ဗမာ့တမန်-မှ]

အခန်း (၂) :

ပါကစ္စတန်ပြည်တွင်

၁၉၆၁-ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ၊ ၄-ရက်နေ့၊ နံနက် ၁-နာရီကျော် အချိန်တွင် အနောက်ဘက်ကမ္ဘာတစ်လွှားသို့ သိန်းဖေမြင့်၏ ခရီး စလေသည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံဖြစ်သော အိန္ဒိယပြည်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ပါကစ္စတန်နိုင်ငံသို့ ရောက်ရပြန်သည်။ အနောက်သို့ လျှောက်လည်သော ခရီးအစမှာ ပါကစ္စတန်ပြည်၊ ကရာချီမြို့သို့ ခရီးသွားဟန်လွှဲရောက်ရခြင်းဖြစ်လေသည်။ ယခုမူ သူ့မှာ မြေအောက်တော်လှန်ရေးသမား ဘဝကလို ဝေးမြေရပ်ခြားမှ ပြည်သူတို့၏ ဘဝကို ပြေးရင်းလွှားရင်း လေ့လာရခြင်းမျိုး မဟုတ်။ အစိုးရဧည့်သည်အဖြစ် အနောက်ဘက်မှ နိုင်ငံကြီးတစ်နိုင်ငံကို လေ့လာရန်အသွား၊ ခရီးသွားဟန်လွှဲလေ့လာရခြင်းဖြစ်လေသည်။

ရုတ်တရက် လေ့လာခဲ့သောကာလမှာ တစ်ခဏသာ ဆိုရစေကာ ကြည့်တတ်သူက ကြည့်သောအခါ မြင်စရာတွေက စုံလှပါကလားဟု ဆိုရလောက်အောင်ပင် ဖြစ်သည်။ ယနေ့ ပါကစ္စတန်၊ ယနေ့ ကရာချီ ကို ဝေလီဝေလင်း နံနက်ခင်းတွင် ဟိုတယ်မှ တစ်ပတ်ထွက်လျှောက်ရင်း သူမြင်ခဲ့ရပုံ၊ ကြံ့ခဲ့ပုံ ကလေးကို ဤတွင် တင်ပြထားပါသည်။ ။

စစ်အုပ်စုထဲက မထွက်နိုင်

ပီအေအေစား အချိန်ဇယားအတိုင်း ထွက်၍ အချိန်ဇယားအတိုင်း ရောက်သည်။ လေယာဉ်ခရီးသွားရသည်မှာ သည်တစ်ခါ သက်သောင့် သက်သာ အရှိဆုံးဖြစ်၏။ အကြောင်းမူကား လေထုအလေးချိန်ကို ပုံမှန် ထိန်းသိမ်းပေးထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ပေ ၃၅၀၀-တက်၍ ပျံသန်းသည်။ မြင့်မြင့်ပျံခြင်းကြောင့် ပိုငြိမ် သည်ကို တွေ့ရသည်။ ငြိမ်ဆို လှည်း၊ ကား၊ ရထား၊ ဂျက် မဟုတ်သော လေယာဉ်၊ တခြားဘယ်ယာဉ်ဖြစ်ဖြစ် ဤလောက် မငြိမ်ချေ။ ရေခွက်ထဲက ရေလှုပ်ပုံကို ကြည့်က သိရှိနိုင်သည်။ ဂါဂါရင်တို့၊ တစ်တော့တို့၏ ဒုံးပျံ ထိပ်ဖူးသည် သည့်ထက် ငြိမ်လိမ့်မည်ထင်၏။

ကရာချီ အချိန်ကား ရန်ကုန်အချိန်ထက် ၈-နာရီခွဲ နောက်ကျ၏။

ကရာချီ အချိန် ၃-နာရီခွဲရောက်ရာ၊ ကရာချီမြို့သည် အိပ်မောကျ နေလေသည်။ သို့သော် လမ်းမီးများကား ထိန်လင်းနေ၏။

အဲယားဖရန်ဟိုတယ်တွင် တည်းခိုနေရာ၊ နံနက် ၇-နာရီတွင် ပါကစ္စတန်ရေဒီယိုမှာ အလုပ်လုပ်နေသော ကျွန်တော့်ငယ်ဆရာ ဟာရွန်း ရောက်လာပြီး မြို့ထဲသို့ အလည်ခေါ်သွားလေသည်။

ကရာချီမြို့ကား အိပ်ရာမှ နိုးရုံမက အလုပ်ဆင်းကြပေပြီ။ ဈေးသွား၊ ရုံးတက်၊ ကျောင်းတက်၊ အလုပ်ဆင်းသူတွေ၊ လူတွေများလှပေ၏။ ရန်ကုန် ကားလမ်းမှတ်တိုင် လူများသည်မှာ ကရာချီကို အရုံးပေးရမည်။ မီးရထား တွေ၊ ဘတ်စ်ကားတွေ ယာဉ်ဟူသမျှ ကြည့်လိုက် လူတွေ ငါးပိငါးချဉ်သိပ် နေရုံမက အပေါက်တွေမှာ ပဒေသာပင် သီးနေလေသည်။

တက္ကစီကားကလေးတွေ၊ သုံးဘီးကားကလေးတွေ ပြေးလွှားနေကြ သည်။ ငှားချင်လို့ ရပ်စောင့်သော်လည်း တွေ့ခဲ့လှသည်။ အလုပ်ဆင်းချိန် မို့လား အောက်မေ့ရာ နေ့လယ်နေ့ခင်းမှာလည်း သည်လိုပင် တွေ့ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ နာရီဝက်မျှ စောင့်သော်လည်း အလွတ်မတွေ့ရ။

ကရာချီမှာ ရှေးယခင် လွတ်လပ်ရေးမရမီက လူဦးရေ ၃-သိန်းသာ ရှိခဲ့သည်။ ယခု ၂-သန်း၊ ၃-သန်း ရှိနေပေသည်။ မြို့ကြီးချဲ့သလောက်၊ လူဦးရေ တိုးတက်သလောက်၊ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးက မလိုက်နိုင်။ သည် အထဲ အစိုးရက လန်ချားများအား လူ့သိက္ခာနှင့် မလျော်သောအလုပ်ဆို ပြီး ပိတ်ထားသဖြင့် ခရီးတာတိုရန် ယာဉ်မရချေ။

ကရာချီသို့ ၁၉၅၇-ခုနှစ်က တစ်ခေါက်ရောက်ဖူးရာ၊ ထိုစဉ်က သမ္မတအယွတ်ခန် မတက်သေးချေ။ ယခု အယွတ်ခန်လက်ထက်တွင် လမ်းကြီးလမ်းကျယ်များ ပိုမိုများလာသည်။ ပိုသန့်ရှင်းလာသည်။ ပိုစည် ကားသည်။ ပန်းခြံတွေ၊ သစ်ပင်တွေ အတော်ဝါယမစိုက်ထုတ်ပြီး ပြုစု ထားသဖြင့် လည်းကောင်း မိုးတွင် မိုးကောင်းချိန် ရောက်သဖြင့်လည်း ကောင်း ပိုမိုစိမ်းလန်းစိုပြည်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်သည် မြို့ထဲသွားပြီး ဆရာဟာရွန်းအိမ်၊ ပါကစ္စတန် ရေဒီယို၊ မြန်မာသံရုံး၊ သံအမတ်အိမ်တွင် အတွင်းဝန်အိမ်၊ စစ်သံမှူးအိမ် စသည်ဖြင့် လျှောက်လည်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော် ရောက်လေရာမှာ အဆောက်အဦသစ်များ ဆောက်လုပ် နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အိမ်သစ်အိမ်ကောင်းတွေ အများအပြားရှိရာ များသောအားဖြင့် အစိုးရ ဆောက်သည်ကနည်းပြီး ပုဂ္ဂလိက ဆောက် သည်က များသည်ဟု သိရ၏။

လာဘ်စားသော အစိုးရအရာရှိများ၊ မှောင်ခိုဈေးလုပ်သော အမြတ် ကြီးစား ကုန်သည်များ အကောင်းဆုံးအိမ်များ ဆောက်နိုင်ကြ၏။ သမ္မတ

အယွတ်ခန်သည် မှောင်ခိုဈေးကြီးများ များပြားလာသမျှ စိတ်ဆိုးဟန်ရှိသည်။ မကြာသေးမီက မှောင်ခိုသမားများအား နောက်ဆုံးသတိပေးစကား ပြောလိုက်သည်ဟု သိရသည်။ လာဘ်စားမှုများမှာ ကရာချိမြို့နယ်စီပယ် အုပ်ချုပ်ရေးမှာပင် အခြေအနေဆိုးဝါးလာသဖြင့် မကြာခင်က မြို့ပြအုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိဝန်ကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ဦးအား ယူနီဖောင်း ချွတ်စေပြီး မြို့တော်ဝန် ခန့်လိုက်သည်။

ပါကစ္စတန်မှာ စစ်တပ်က အာဏာသိမ်းသော်လည်း စစ်တပ် အာဏာသိမ်းမှု အသွင်သဏ္ဍာန် မပေါ်အောင် အထူးဂရုစိုက်ထားသည်။ ယူနီဖောင်းဝတ် စစ်ဗိုလ်၊ စစ်သားများကို စစ်စခန်းများမှာသာ ကန့်သတ်ထားသည်။ စစ်တပ်သည် မြို့ပြအုပ်ချုပ်ရေးကို ရှေ့တန်းစား၌ ကြီးကိုင်သုံးစွဲသွားသည်။ မြို့ပြအုပ်ချုပ်ရေးယန္တရားတွင် ခေါင်းဆောင်တာဝန်ယူရသော ဗိုလ်ချုပ်၊ ဗိုလ်မှူးကြီး စသူများသည် အရပ်ဝတ်အရပ်စားဖြင့် ထမ်းဆောင်ကြရသည်။

ယခုအခါ အခြေခံဒီမိုကရေစီဆိုသော အဖွဲ့များကို တည်ထောင်နေ၏။ တိုက်နယ်၊ မြို့နယ်၊ ခရိုင်နှင့် တိုင်းများတွင် အဆင့်ဆင့် အခြေခံဒီမိုကရေစီကောင်စီများ ဖွဲ့ထားသည်။ အထက်မှအောက်သို့ ခန့်အပ်ဖွဲ့စည်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပါလီမန်ရွေးကောက်ပွဲကို မဲဆန္ဒဖြင့် ရွေးကောက်တင်မြှောက်ခြင်းမျိုး မရှိ။ အမှန်အားဖြင့် အခြေခံဒီမိုကရေစီ ကောင်စီများလည်း ဗမာ့တပ်မတော်က ကြီးမှူးဖွဲ့စည်းထားသော ကြံ့ခိုင်ရေးအဖွဲ့များနှင့် အလားတူပေသည်။ ခရိုင်အခြေခံဒီမိုကရေစီဝင်များက သမ္မတဟု ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကြေညာထားသော အယွတ်ခန်အား ထပ်မံအတည်ပြုကာ ပါကစ္စတန်သမ္မတကြီးဟု ရွေးကောက်တင်မြှောက်ထားလေသည်။ ထိုသို့ဖြင့်ပင် ရှေ့နှစ် ဖေဖော်ဝါရီလလောက်တွင် သူတို့သည် ပါကစ္စတန်နိုင်ငံ ပါလီမန်တစ်ခု ရွေးကောက်တင်မြှောက်ကြရလိမ့်ဦးမည် ဖြစ်သည်။ လူထုက တိုက်ရိုက်ရွေးကောက်တင်မြှောက်ခြင်း ရှိလိမ့်မည် မဟုတ်သေးချေ။ သမ္မတအယွတ်ခန်သည် လူထုတိုက်ရိုက်မဲဆန္ဒပေး ရွေးကောက်တင်မြှောက်သော ပါလီမန်ဒီမိုကရေစီ ဘယ်တော့လောက်ပေးမည်ဟု မကြေညာသေးချေ။

အယွတ်ခန် မတက်မီက ပါကစ္စတန်အစိုးရအဖွဲ့များမှာ တည်ငြိမ်မှု

မရှိ။ ယခု အယွတ်ခန်၏ အစိုးရမှာ တည်ငြိမ်မှုရနေ၍ အတော်ခိုင်ခံ့နေသည်။ အယွတ်ခန်မှာလည်း လောလောဆယ်အားဖြင့် လူကြိုက်အများဆုံးသော ပါကစ္စတန်အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ဖြစ်နေဖို့ မငြင်းနိုင်ချေ။

ပြည်တွင်းစက်မှုလုပ်ငန်း တည်ထောင်ရေးကို အစွမ်းကုန် ပြုလုပ်နေရာ တိုးတက်သင့်သလောက် တိုးတက်နေသည်။ နိုင်ငံခြားမှ ကုန်ပစ္စည်းများ အလွန်ရှားနေသည်။

သို့ရာတွင် နိုင်ငံခြားအရင်းအနှီးကိုကား မပိတ်ရုံမက အစွမ်းကုန် အားပေးနေသည်။ နိုင်ငံခြားအရင်းရှင်ကြီးများသည် ပြည်တွင်းကုန်ထုတ်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းများအတွင်းသို့ ထိုးဖောက်နေပေသည်။ ဥပမာ ကိုကာကိုလာ၊ ပက်ဆီကိုလာ စသော အမေရိကန်အရင်းရှင်လုပ်ငန်းကြီးများသည် ပါကစ္စတန်မှာ စက်ရုံများ တည်ထောင်ထားကြသည်။

နိုင်ငံခြားရေးဝါဒ၏ သော့ချက်မှာ အိန္ဒိယဆန့်ကျင်ရေးဖြစ်သည်။ သမ္မတအယွတ်ခန်က ကမ္ဘာကြီးတွင် အကောင်းနှင့်အဆိုး ရွေးရသည် မဟုတ်၊ အကောင်းနှင့် ပိုအကောင်း ရွေးရသည် မဟုတ်၊ အဆိုးများတွင် သက်သာသော အဆိုးကို ရွေးချယ်ခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု ပြောသွားပေသည်။ သမ္မတအယွတ်ခန်က သူသည် အမေရိကန်ကို ဝေဖန်၏။ အကြောင်း မူကား ပါကစ္စတန်လို ရင်းနှီးသော မဟာမိတ်ထက် အိန္ဒိယလို ကြားနေနိုင်ကို ပိုဂရုစိုက်ကာ စီးပွားရေးအကူအညီတွေ ပေးနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ ပါကစ္စတန်သည် တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံနှင့် သင့်တင့်အောင် ပေါင်း၏။ အကြောင်းမူကား အိန္ဒိယနှင့် တရုတ် မသင့်သောကြောင့်ဖြစ်၏။ တရုတ်နှင့် ပါကစ္စတန်နယ်နိမိတ် စာချုပ်ချုပ်ဆိုရန်ပင် ပြောဆိုစေ့စပ်နေ၏။ အိန္ဒိယဘက်မှကြည့်သော် တစ်ဖက်အားဖြင့် နယ်နိမိတ်ဆက်စောင့်မနေသော်လည်း တရုတ်က လက်ခံပြောဆိုခြင်းပင်လျှင် ပါကစ္စတန်၏ အမြတ်ဖြစ်ပေ၏။ အာရပ်နိုင်ငံများနှင့်လည်း ပါကစ္စတန်ဆက်ဆံရေးမှာ တိုးတက်ကောင်းမွန်နေသည်။ ယခင်အစိုးရများလက်ထက်တုန်းက အီဂျစ် စူးအက်တူးမြောင်းကိစ္စတွင်ပင် ပါကစ္စတန်သည် အနောက်အုပ်စုဘက်မှ နေခဲ့သည်။ ယခု ပါကစ္စတန်သည် အာရပ်နှင့် အာဖရိကတို့၏ အမျိုးသားရေးများကို တတ်နိုင်သမျှ အားပေးကာ သင့်မြတ်အောင် လုပ်နေပေသည်။ ဤတွင်လည်း အိန္ဒိယနှင့်ပြိုင်ဆိုင်မှုကို တွေ့ရပေမည်။ “အာရပ်၊ အာရှ၊

အာဖရိက အမျိုးသားရေးလှုပ်ရှားမှုများတွင် အိန္ဒိယဩဇာ ကျနေပြီ။ တို့ ပါကစ္စတန်က ဩဇာတက်အောင် ဝင်လုပ်ရမည်” ဟူသော အရေးအသား များကို အယွတ်ခန်အစိုးရက တင်းကျပ်စွာ အုပ်စီးထားသော စာနယ်ဇင်း များမှာ မကြာခဏဖတ်ရလိမ့်မည်။

ပါကစ္စတန်သည် ဆိုဗီယက်ယူနီယံနှင့်လည်း ဆက်သွယ်ရေး ကောင်းကောင်းလုပ်နေသည်။ မကြာမီက စီးပွားရေးပူးပေါင်းစာချုပ် ချုပ် ခဲ့သည်။ ထိုစာချုပ်အရ ဆိုဗီယက်ယူနီယံသည် ပါကစ္စတန်၏ ရေနံပင်ရင်း အသစ်များ ရှာဖွေတူးဖော်ရေးလုပ်ငန်းတွင် လုံးဝအကူအညီပေးမည်ဖြစ်၏။ ကရာချီတွင် ဆိုဗီယက်သံအမတ်ဒေါက်တာဖီကာပစ်ဇာက စစ်အုပ်စုထဲ တွင် မပါလျှင် ပါကစ္စတန်အား သည့်ထက်ကူညီဦးမည်ဟု ပြောကြောင်း သတင်းဖြစ်ပွားနေ၏။ ထိုသတင်းကို ဖြေရှင်းသည့်အနေနှင့်လား မဆိုနိုင်၊ သမ္မတအာယုခန်က ဆိုဗီယက်ယူနီယံမှ ဘာပေးပေး၊ မပေးပေး ဆီထိုး မီးထိုး စသော အမေရိကန်စစ်အုပ်စုများမှ မထွက်နိုင်ပါဟု လူသိနတ်ကြား ပြောကြားနေပေသည်။

ကရာချီတွင် စစ်ဘက်စီးပွားရေးဘက်နှင့် အုပ်ချုပ်ရေးဘက်များ တွင် ပါကစ္စတန်၊ အမေရိကန် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုအစီအစဉ်အရ၊ အမှု ထမ်းနေသူပေါင်း အမေရိကန်ပေါင်း ၇၀၀၀ ကျော်ရှိသည်ဟုဆို၏။ အမေရိကန်အမျိုးသားများသည် ကရာချီမြို့၊ လှပသန့်ရှင်းသော ရပ်ကွက် တွင် အစုလိုက်အပြုံလိုက် နေထိုင်ပြီး၊ သူ့ကျောင်း၊ သူ့ဈေးရုံ၊ သူ့ဈေး သူ့ကလပ် စသည်များဖြင့် ကျန်းကျန်းမာမာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ရှိနေ ကြောင်း တွေ့ခဲ့ရပါသည်။ ဤကား ယနေ့ ကရာချီမြို့ပါတည်း။ ။

[အနောက်ကို လျှောက်ပါလို့ အရှေ့ကို မျှော်လိုက်ရင်-မှ]

အခန်း (၃)

လီဘနွန်ပြည်တွင်

ဘီရွတ်ကား လီဘနွန်ပြည်၏ မြို့တော်ဖြစ်သည်။ ၆၊ ၉၊ ၆၁ နေ့တွင် ဘီရွတ်သို့ အနောက်ကမ္ဘာခရီးသည်ကြီး သိန်းဖေမြင့် ရောက်ခဲ့လေသည်။

တစ်သက်လုံး လုပ်သားပြည်သူ ဖိနှိပ်ခံများဘက်ကသာ ပြတ်ပြတ်သားသား၊ ရဲရဲတင်းတင်း ရပ်ကာ လူတန်းစား တိုက်ပွဲ အသီးသီး၌ ရှေ့တန်းမှ တိုက်တတ်သော သူ့မျက်လုံးများသည် အမြဲ ဘက်လိုက် မှုရှိခဲ့သည်ဟု ဆိုချင်သည်။ သူသည် အဖိ နှိပ်ခံများ ဘက်ကလိုက်ပြီး အမြဲဖိနှိပ်ခံများဘဝကိုသာ စေတနာ ရောက်သည်။ ဖိနှိပ်ခံများဘဝကိုသာ စာနာစိတ်ထားသည်။

ရေနံအရင်းရှင်၊ ဓနရှင်တို့၏ လက်ဝါးကြီး အရိပ် အောက်မှ ပြည်သူတို့၏ လူမှုဆက်ဆံရေးဘဝတွင် ဓနရှင်များ နှင့် ဆန့်ကျင်သောပြည်သူတို့ ၏ဘဝသည် အမြဲနှိပ်စက်ခံ ဘဝသာ ဖြစ်ရမည်ဟူသော လူမှုရေးနိယာမကို ဤတွင် သူ၏ အနုဘဝကို မြင်တတ်သော မျက်လုံးများက မြင်ပြန်သည်။ တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရပြီး တက္ကစီမောင်းစားရသော လူငယ်တစ်ဦး ၏ ဘဝသို့ သူ့စေတနာရောက်သွားသည်။ လီဘနွန်ပြည်သူတို့ ဘဝကား ဤသို့ပါတကားဟု သူ စာနာမိယောင် ရှိ၏။ ထိုအခါ လူကို ထက် စနစ်ကိုသာ သူ အပြစ်တင်ချင်လာသည်။ မည်သို့ ပင် ဆိုစေ၊ သူတင်ပြပုံကလေးကတော့ ရသအတွေ့ဖြင့် သိမ်မွေ့ လှပေတော့သည်။ ။

လီဘနွန်မှ တက္ကစီသမားကလေး

လီဘနွန်ပြည်၏မြို့တော် ဘီရူတ်။

မြေထဲပင်လယ်လှိုင်းလုံးများ ရိုက်ခတ်နေသော ဘီရူတ်။

မနက် ၈-နာရီကျော်ကျော်ကလေး ရောက်သဖြင့် ချိုသာကြည်လင်
သော နေရောင်ကလေးကလည်း ပျော်စရာကောင်းနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်
တစ်ခုလုံးလည်း သာယာသန့်ရှင်းနေသည်။

ဘီရူတ်ကား အနှစ်လေးထောင်သက်တမ်းရှိသော မြို့ဟောင်းဖြစ်
၏။ သို့ရာတွင် အဟောင်း၏ ခြေရာလက်ရာများ တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။ သစ်
လွင်၍ ဥရောပခေတ်ဆန်သော တိုက်တာအဆောက်အဦများဖြင့်သာ ပြည့်
နေသည်။

ကိုင်ရီသို့သွားရန် ပီအေအေ လေယာဉ်အဆက် တစ်ရက်စောင့်ရ
သဖြင့် ဘီရူတ်မှာ နေထိုင်စားသောက်ခွင့်ရလေသည်။

• တည်းခိုရသော အရစ္စတိုးဟိုတယ်၏ခေါင်မိုးပေါ်တွင် မဏ္ဍပ်ထိုး
ထားသည်။ မဏ္ဍပ်ထဲတွင် ပန်းပင်များ စိုက်၊ ရေကန်ငယ်ကလေးများ
; တူးပြီး ရေပန်းများ ဖွင့်ထားသည်။ ရေကန်ကလေးများထဲတွင် ကြိုးကြာ
ငှက်များ ဆော့ကစားနေပုံ ထုလုပ်ထား၏။ ထိုအနားတွင် နံနက်စာ၊ နေ့ခင်း

စာနှင့် ညနေစာများ ကျွေးမွေး၏။ စားသောက်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကောင်းစွာကြည့်နိုင်သည်။ စိမ်းမြသော မြေထဲပင်လယ်ကား တအိအိ လှုပ်ရှားနေသည်။ ဖြူဖွေးမြင့်မားသည့် တိုက်တာများကား တည်ငြိမ်ခံ့ညားစွာ ရပ်တည် နေကြသည်။ မန်နေဂျာ၊ စားပွဲထိုး၊ ဓာတ်လှေကား မောင်းသူ စသည်တို့မှာ ဥရောပဝတ်စုံများဖြင့် သပ်ရပ်စွာ ဆင်ယင်ထားကြသည်။ ဧည့်သည်များကလည်း အားလုံး ဥရောပ ဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။

ဥရောပတိုက်သားနှင့် လီဘနွန်ပြည်သား အာရပ်များကို အမြင်အားဖြင့် ခွဲခြားဖို့ခက်သည်။ ရာဇဝင်တစ်လျှောက် လူမျိုးရောစပ်မှုအား အကြီးဆုံး တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ဖြစ်ခဲ့၏။ မွတ်ဆလင်ဘာသာဝင်များ အားလုံး အာရေဗီဘာသာစကား ပြောကြသဖြင့်သာ လီဘနွန်ဟုလည်းကောင်း၊ အာရပ်ဟုလည်းကောင်း ခေါ်ကြလေသည်။

တိုကျိုတုန်းက လီဘနွန်စာရေးဆရာတစ်ယောက်နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ သူက ဂျော့ဂျီဟနွား၊ စာရေးဆရာ၊ လီဘနွန်ဟုသာ လိပ်စာပေးထားသဖြင့် ရှာတွေ့ဖို့ ခက်မည်ထင်ခဲ့လေသည်။ သို့ရာတွင် ထင်ရှားသော စာရေးဆရာဖြစ်နေသဖြင့် ရှာ၍လွယ်သည်။ တယ်လီဖုန်းအော်ပရေတာက အာရေဗီဘာသာဖြင့် လိပ်စာအပြည့်အစုံရေးပြီး တက္ကစီသမားပေးကာ ပို့လိုက်သည်။

ဂျော့ဂျီဟနွားအား လူတွေက ဒေါက်တာဂျော့ဂျီဟနွားဟု ခေါ်ကြသည်။ သူနှင့်တွေ့တော့မှ သူ၏အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုမှာ ဆရာဝန်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ သို့သော်လည်း စာအုပ်များစွာလည်း ရေးထုတ်နေသူဖြစ်၏။ သူ့အသက်မှာ ၇၀-ကျော်လေပြီ။ နိုင်ငံရေးမှာ သီးခြားလွတ်လပ်သော လက်ဝဲသမားကြီးဖြစ်၏။

ဂျော့ဂျီဟနွားမှတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်သဖြင့် သတင်းစာအယ်ဒီတာနှစ်ယောက်နှင့် တွေ့ရလေ၏။ သူတို့တစ်တွေနှင့် အရှေ့အလယ်ပိုင်းပြဿနာများ၊ အာရပ်အရေးအခင်းများ၊ လီဘနွန်နိုင်ငံရေးများ၊ အာရှအာဖရိက သွေးစည်းရေးလုပ်ငန်းများ ဆွေးနွေးရသည်။ အယ်ဒီတာမှာ အာရှ-အာဖရိက သွေးစည်းရေးကော်မတီခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်လေသည်။

ဘီရွတ်မြို့ပေါ်တွင် တွေ့ရသောလူများအနက် စိတ်ဝင်စားဖွယ်

အကောင်းဆုံးသောသူမှာ တက္ကစီသမား ဝီလီယံဖြစ်လေသည်။

ဘီရွတ်မြို့ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ချင်သဖြင့် ဟိုတယ်မန်နေဂျာကို ပြောပြရာ တက္ကစီကားဖြင့် တစ်နာရီလှည့်ကြည့်ပါဟု အကြံပေးသဖြင့် သဘောတူလေသည်။

တစ်နာရီတွင် လီဘနွန်ငွေ ၈-ကျပ်ပေးရ၏။ အင်္ဂလိပ်ပေါင် ၁-ပေါင် လျှင် လီဘနွန်ငွေ ၈-ကျပ်နှင့် ပြား- ၅၀ ရလေသည်။ တက္ကစီဒရိုင်ဘာ ဝီလီယံသည် ဘယ်လ်အဲယားလိုကားကြီးကို မောင်း၍ ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်၏။ ကျွန်တော်က သူ့ဘေးထိုင်လိုက်ပြီး စကားစမြည် ပြောသွား ကြသည်။ သူပိုင်သော တက္ကစီမဟုတ်၊ သူ့အား ဝီလီယံဟု ခေါ်ကြ သော်လည်း သူသည် မွတ်ဆလင်တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ သူသည် အမေရိကန်တက္ကသိုလ်သို့ လိုက်ပြရင်း သူ့ဇာတ်ထုပ်ပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော်က ဒေါက်တာဂျော့ဂျီဟနွားနှင့် တွေ့ကြောင်းပြောရင်း ကျွန်တော့် ဇာတ်ထုပ်ပေါ်လာလေသည်။ သူသည် အမေရိကန်တက္ကသိုလ်မှာ ပညာ သင်ပြီး ဘွဲ့ရဖူးသူဖြစ်သည်။ ရေနံကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်သည်။ သပိတ်မှောက်ရာတွင် ခေါင်းဆောင်သဖြင့် အလုပ်ထုတ်ခံရ၏။ ကွန်မြူနစ်ဟုဆိုကာ အစိုးရနှင့် ဓနရှင်များက ဝိုင်းပယ်ထားသဖြင့် တက္ကစီ မောင်းရင်း ခရီးသွားလမ်းညွှန် ရွှေကြို လုပ်နေသည်မှာ ၈-နှစ်ရှိပြီ။ ကျွန်တော်က ဒေါက်တာဂျော့ဂျီဟနွားနှင့်တွေ့ကြောင်း ပြောပြသောအခါ သူသည် သိပ်ဝမ်းသာသွား၏။ ဂျော့ဂျီဟနွားသည် ဆင်းရဲသားတို့၏ မိတ်ဆွေဖြစ်ကြောင်း၊ သူရေးသော စာအုပ်များအနက် ဘယ်စာအုပ်ကို သူ ဘာကြောင့်ကြိုက်ကြောင်း ပြောပြနေလေသည်။ ဂျော့ဂျီဟနွားနှင့် ကျွန်တော် မိတ်ဆွေဖြစ်ရပုံ သူ့အားပြောပြတော့ သူက ကျွန်တော် ဘယ်လိုလူဆိုတာ သိသွားလေသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ရဲဘော်ရဲဘက်သဖွယ် ခင်မင်သွားကြသည်။

အမေရိကန်တက္ကသိုလ်ထဲ ဝင်ကြည့်ကြရာ သူက ရာဇဝင်နှင့်ချီ၍ ပြောပြသွားသည်။ သူ့အင်္ဂလိပ်စကားမှာ တကယ့်ပညာတတ်တစ်ယောက် ပြောသော စကားပင်ဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။

ယခုကျောင်းအဆောက်အဦပေါင်း ၆၀-ကျော် ရှိနေပေပြီ။ တိုင်းပြည်လေးဆယ်မှ ကျောင်းသားများ လာရောက်စာသင်ကြားနေကြ

သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ မော်တော်ကား ဖြတ်မောင်းသွားစဉ်ပင် ဆာရီ တလွင့်လွင့်နှင့် စာသင်ခန်းဆီ ဝင်သွားသော ကုလားမကလေးတစ်ဦး တွေ့လိုက်ရသေးသည်။ ရှေ့ခဲလား(အငယ်) တည်ဆောက်လှူဒါန်းထားသော အားကစားကွင်းကြီးကို တွေ့ရသည်။

ဘီရွတ်မှာ တက္ကသိုလ် ၂-ကျောင်းရှိရာ ပြင်သစ်တက္ကသိုလ်၊ အမေရိကန်တက္ကသိုလ်တို့ ရှိ၏။ ပြင်သစ်တက္ကသိုလ်သည် ကျောင်းသားများ အား ချုပ်တည်းမှုများ များခဲ့သည်။ အမေရိကန်တက္ကသိုလ်က လွတ်လပ်သည်။ သို့ကြောင့် ကွန်မြူနစ်အများဆုံးထွက်သည်ဟု ဆို၏။ အမေရိကန်တို့သည် ဤတက္ကသိုလ်မှ ထူးချွန်သော လီဘနွန်ကျောင်းသားများကို အမေရိကန်သို့ ပို့၏။ သို့သော် ထိုကျောင်းများမှ ပြန်လာသောအခါ အမေရိကန်လူနေမှုစနစ်ကြီးကို မုန်းတီးလာကြသည် ဆို၏။ ကြိုက်ပြီး ပြန်လာသူ အနည်းအကျဉ်းသာ ရှိသည်။ အမေရိကန်တက္ကသိုလ်နယ်မြေတွင် ပညာရေးအတွက် အဆောက်အဦများသာ ဆောက်ခွင့်ပြုမည်ဟု မူလမြေဂရန်စာချုပ်က ချုပ်ဆိုထားသော်လည်း အမေရိကန်လိုလားသော အစိုးရ၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် အမေရိကန်တွေနေရန် အိမ်များဆောက်ထားသည်ဟု ဝီလီယံက ပြောပြရင်း ခွေးမသားတွေဟု ရေရွတ်နေလေသည်။

ပင်လယ်ကမ်းနဖူးမှာ ဆောက်ထားသော တိုက်ကြီးများမှာ ကူဝိတ်၊ အီရတ် စသော အာရပ်နိုင်ငံများမှ ရေနံဖြင့် ချမ်းသာနေကြသော အာရပ် ဓနရှင်များ ဆောက်လုပ်ထားသော တိုက်ကြီးများဖြစ်သည်။

အာရပ်နိုင်ငံများမှ သူဌေးများနှင့် မင်းစိုးရာဇာများသည် လာရောက် ငှားရမ်းနေထိုင်ကြသဖြင့် အခန်းခကြီးလေးလှသည်။ ဆင်းရဲသားများ မတတ်နိုင်။

ဘီရွတ်၏ အကြီးဆုံး၊ အလှပဆုံးသော ဈေးအဆောက်အဦတစ်ခုမှာ ရေနံသူဌေးတစ်ဦး ပိုင်လေသည်။

ဘီရွတ်မှလမ်းများ အင်မတန်ကောင်းသည်။ တက္ကစီဒရိုင်ဘာက-
“ဒီလမ်းတွေအားလုံး အမေရိကန်ပေးတဲ့လမ်းတွေပဲ။ အချက်(၄) မာရှယ်စီမံကိန်းကစပြီး ပေးခဲ့တာ။ တချို့ နားမလည်တဲ့လူတွေကတော့ အမေရိကန်ကို ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးဘူး။ ခွေးမသားတွေ လမ်းတော့ပေးပါရဲ့၊ သွားပွတ်တံလုပ်ဖို့ စက်တစ်လုံးတောင် ပေးတာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်

တို့ စက်မှုလုပ်ငန်းထွန်းကားဖို့တော့ အကူအညီပေးတာ မဟုတ်ဘူး”
ကျွန်တော်က သဘောကျပြီး တဟားဟားရယ်ပြီး နားထောင်နေ
လိုက်သည်။

ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်နေရာရောက်တော့ ကားကိုရပ်လိုက်၏။
၁၉၅၈-ခုနှစ်တုန်းက အမေရိကန်ရေတပ်များ တက်ရောက်သိမ်းပိုက်ခဲ့
သောနေရာကို ပြလေသည်။ အီရတ်တွင် တော်လှန်ရေးဖြစ်သည်ကို
အကြောင်းပြုပြီး ရုရှားကပင် အရှေ့အလယ်ပိုင်းဝင်တော့မည်လိုလိုပြော
ဆိုကာ လက်တွေ့တော့ အမေရိကန်ရေတပ်က လီဘနွန်ပြည်ထဲ ဝင်ရောက်
ကျူးကျော်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ခက်ပါတယ်ဗျာ၊ အမေရိကန်က ဒေါ်လာပေးနိုင်ရင် လူတွေအား
လုံး သူတို့ဘက်ရောက်မယ် ထင်လိုထင်၊ စစ်အင်အားပြလိုက်ရင် သူတို့
ဘက် ဒူးထောက်မယ် ထင်လိုထင် ဒီလိုနဲ့ အမှားတွေလုပ်နေတယ်။ သူတို့
ရဲ့ ဒီဝါဒမှားလို့လည်း ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးမှာ သူတို့အရေးနိမ့်နေတာပဲ”

အမေရိကန်ရေတပ် ဝင်ရောက်ပြီးခါမှ လီဘနွန်အုပ်စိုးသူလူတန်း
စားနှင့်အစိုးရသည် ပြောင်အတိအလင်း အမေရိကန်လိုလားသူများ အဖြစ်
မခံရဲတော့ချေ။ ရှုမွန်နှင့်ရှာလ်(စ်)မာလစ်တို့ ပြုတ်ကျရသည်။ ယခု အစိုးရ
မှာ စိတ်ထဲက အမေရိကန်နှင့်အနောက်အုပ်စုကို လိုလားသော်လည်း ကြား
နေရေးဝါဒကို တရားဝင်ဝါဒအဖြစ် ခံယူထားရလေသည်။ ဘဲလ်ဂရိတ်
ကြားနေနိုင်ငံများ ထိပ်သီးအစည်းအဝေးသို့ လီဘနွန်ဝန်ကြီးချုပ် တက်ရောက်
နေရလေသည်။ တက္ကစီဒရိုင်ဘာ ဝီလီယံတို့လို ဆင်းရဲသားလူထု၊ အလုပ်
သမားလူထုများကြားမှ ပေါ်ထွက်လာသော အမေရိကန်အပေါ် မကျေနပ်
သံများ၊ ခံပြင်းသံများကို လီဘနွန်အစိုးရသည် ဂရုမစိုက်ဘဲနေ၍ မရတော့
ချေ။ ။

[အနောက်ကိုလျောက်ပါလို့ အရှေ့ကို မျှော်လိုက်ရင်-မှ]

အခန်း (၄)

ဆိုဗီယက်ယူနီယံတွင်

၁၉၆၂-ခုနှစ်၊ ဇွန်လဆန်းမှာ ဖြစ်သည်။ သိန်းဖေမြင့်နှင့် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည် ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံများသို့ လေ့လာရေးခရီး ထွက်ရလေသည်။ တစ်သက်လုံး ဆိုရှယ်လစ်ဘဝကို မြဲမြံစွာ ဆုပ်ကိုင်ခဲ့သော သူ့ဘဝတွင် အရင်းရှင်နိုင်ငံဖြစ်သော အမေရိကန် နိုင်ငံသို့ ဆိုဗီယက် ယူနီယံသို့ မရောက်မီက ရောက်ခဲ့ရလေ သည်။ ၁၉၆၂-ခုနှစ်ကျမှ ဆိုဗီယက်နိုင်ငံကို သူ ရောက်ရလေ သည်။ သူ၏နိုင်ငံခြားခရီးများတွင် နောက်ဆုံးခရီးဖြစ်သည် ဟု ဆိုရမည်။ ထိုခရီးကို သူက 'ကမ္ဘာသစ် ခရီး'ဟု သူက တင်စားသည်။ လူ့သမိုင်းကို အလုပ်လုပ်သော ပြည်သူတို့၏ အင်အားဖြင့်သာ တည်ဆောက်နိုင်သည်ဟု သူယုံကြည်သော ထိုဆိုရှယ်လစ်လောကကို သူကိုယ်တိုင် နဖူးတွေ့ ခူးတွေ့ မြင်ချင် တွေ့ချင်သည်။ ဆိုရှယ်လစ်လောက၏ အနှစ်သာရကို မြင်အောင် တွေ့အောင်လည်း သူ ကြည့်ခဲ့လေသည်။

ဆိုရှယ်လစ်လောကကို ဆောက်တည်ကြသူတွေသည် စက်ရုပ်တွေ မဟုတ်။ လူတွေသာ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့မှာလည်း လူ့စိတ်၊ လူ့ဆန္ဒ၊ လူ့သံယောဇဉ်တရားများ ရှိကြသည်ကို ကမ္ဘာသစ်ခရီးတွင် တွေ့ဆုံခဲ့ရသူ နိနာနှင့် သူတို့၏ အတွေ့ အကြုံများက ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ရာ ပြောပြနေကြ၏။ ။

ကမ္ဘာသစ်ခရီးသည်

အရင်ဆိုဗီယက်ယူနီယံသွားဖို့ စီစဉ်တုန်းက စာတစ်အုပ်ရေးဖို့ ကြံခဲ့တယ်။ နာမည်တောင် ရွေးပြီးသားပဲ။ ကမ္ဘာသစ်ခရီးသည်တဲ့။

ကမ္ဘာသမိုင်းမှာ ကမ္ဘာသစ်ဖွင့်တဲ့ အသစ်ဖြစ်သော လူမှုရေး၊ စီးပွားရေးစနစ်ကြီး ထွန်းကားရာဖြစ်တဲ့ ဆိုဗီယက်ယူနီယံ သွားခြင်းဖြစ်လို့ ကမ္ဘာသစ်ခရီးသည်ဆိုတဲ့ အမည်ဖြင့် ရေးလိုခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ခုသွားဖြစ်တော့ ဒီနာမည်ဖြင့် စာအုပ်ရေးရမည်လား စဉ်းစားနေတုန်း ဗိုလ်တထောင်သတင်းစာ အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင် ရဲဘော်တွေက ပြောကြပြန်ပါတယ်။ ဆိုဗီယက်ယူနီယံအကြောင်း စာအုပ်မရေးပါနှင့်တဲ့။ အကြောင်းအရာတစ်ခု၊ ဆောင်းပါးတစ်ခု လိုချင်တယ်ဆိုပဲ။

ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်အခြေအနေ ပြန်ပြန်ကြည့်ပြီး ဆိုဗီယက်ယူနီယံအကြောင်း ရေးတာလည်း ဖြစ်စေချင်ကြတယ်။ ခါတိုင်း ကျွန်တော် ခရီးသွားဆောင်းပါးရေးရင် သွားရာမှာ မြင်တာတွေ၊ ကြားတာတွေ၊ ကိုယ်တွေ့တွေ ရေးသွားတာပဲ။

ဗမာပြည် အခြေအနေ၊ ဗမာပြည်အကြောင်းအရာတွေနှင့် နှိုင်းယှဉ်ဖော်ပြခြင်း၊ ဗမာပြည်အကြောင်း ပြန်သတိရပြီး ရေးသားဖော်ပြခြင်းမျိုး

မလုပ်ခဲ့ဘူး။

ဒီတစ်ခါတော့ ယနေ့ဗမာပြည်အကြောင်း ရောက်လိုက်၊ ကျွန်တော် တွေ့မြင်နေတဲ့ ဆိုဗီယက်ယူနီယံအကြောင်း ရောက်လိုက်၊ ရှေ့ဆက်ရေး လိုက်ဆိုတာမျိုး လုပ်ရတော့မှာပဲ။

ကောင်းမကောင်းတော့ မသိဘူး။ စမ်းပြီးရေးလိုက်ရမှာပဲ။ မြည်း ကြည့်ကြပေဦးတော့။

x x x

ခုတစ်ကြိမ်မှာလည်း အထစ်အငေါ့ကလေးများတော့ တွေ့လိုက်ရ သေးတယ်။ ၂၂-ရက်နေ့ည နောက်တစ်နေ့အကူး ၂၃-ရက်နေ့ နံနက် ၁-နာရီမှာ အဲရီးဖလုတ်လေယာဉ်ဖြင့် မော်စကိုသို့ ထွက်ခွာရန် အားလုံး အဆင့်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ ကုန်ပစ္စည်းမှာလည်းချိန်ပြီး၊ အပ်ပြီးပါပြီ။ ပတ်စ်ပို့ ရော၊ ဆေးလက်မှတ်ရော စစ်ဆေးပြီးပြီ။ နိုင်ငံခြားခရီးသည်များ စောင့်ခန်း ထဲမှာထိုင်ပြီး နာရီမိနစ်တံကြီးကြည့်ရင်း လောက်စပီကာမှ လေယာဉ်ပျံ ပေါ်တက်ကြရန် လာပါတော့လို့ ခေါ်သံနားစွင့်နေကြပြီး အဲဒီအချိန်မှာပဲ လေယာဉ်ပျံ မထွက်ဖြစ်သေးဘူး။ ရေဒီယိုပျက်နေတယ်လို့ သိရပါတယ်။ တော်တော်ကြာအောင် စောင့်နေရပြီး၊ အိပ်စောင့်ကြပါလို့ အဲရီးဖလုတ် မန်နေဂျာထံမှ ပြောလာပါတော့တယ်။ လိုက်ပို့သူတွေကို အားနာစရာပါပဲ။ ဒီလိုနှင့် စောင့်နေရတာ ၂၄-ရက်နေ့ည သန်းခေါင် ၁၂-နာရီတိတိကျမှ ထွက်ရဖြစ်တော့တယ်။ မော်စကိုမှ လေယာဉ်ပျံအသစ်တစ်ခု ရန်ကုန်လိုက် လာပြီး ရန်ကုန်မှာ သောင်တင်နေတဲ့ခရီးသည်တွေကိုရော၊ ရန်ကုန်မှ တက် လိုက်ပါကြတဲ့ ခရီးသည်တွေပါ ခေါ်သွားခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ရုရှားလေယာဉ်ပျံ ရေဒီယို ဒီလောက်ပျက်သွားတာဟာ ပစိဖိတ် သမုဒ္ဒရာထဲမှာ အမေရိကန်တွေ အဏုမြူဗုံး စမ်းသပ်ဖောက်ခွဲခြင်းကြောင့် ဖြစ်မှာပဲလို့ တောင်ရုရှားမိတ်ဆွေတွေနှင့် ကျွန်တော်တို့ ရယ်စရာ ပြောမိ ကြသေးတယ်။

ရန်ကုန်ဒေလီ ၄-နာရီခွဲ၊ ဒေလီတက်ရှီကင့် ၄-နာရီ၊ တက်ရှီကင့် မော်စကို ၅ နာရီခွဲ ပျံသန်းရတယ်။

လေယာဉ်ပျံစီးရတဲ့အိမ်မှာတော့ မနှစ်က ကျွန်တော် အမေရိကန်

mgjoe.com

သွားတုန်းက ပီအေအေ လေယာဉ်ပျံကို လုံးဝမမိဘူး။ ကျွေးတာ၊ မွေးတာ၊ တိုက်တာ၊ ပြုစုတာ လုံးဝ အမေရိကန်လေယာဉ်က သာနေတယ်။ အမေရိကန်သွားတုန်းက ပထမတန်းမှ စီးရတယ်။ ခုစီးရတာက ချွေတာရေး တန်းလိုဆိုတာ၊ အဲရီးဖလုတ်မှာ ပထမတန်း ဘယ်လိုနေသလဲလို့ လိုက်ကြည့်တော့လည်း ကျွန်တော်တို့ စီးလိုက်ကြတဲ့ ချွေတာတန်းနဲ့ အတူတူပဲ ဖြစ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ကို ပထမတန်း ရွေးစီးချင် စီးပါလို့တောင် အဲရီးဖလုတ်လေယာဉ်မယ်တွေက ပြောလို့ ရွေးစီးခဲ့ကြ သေးတယ်။

အဲရီးဖလုတ်လေယာဉ်ပျံပေါ်မှာ လက်ဖက်ရည်တိုက်တော့ သကြား ခဲနှင့် ဘီစကွတ်မုန့်များကို ထုပ်ထားပုံ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တယ်။ တံဆိပ်စက္ကူတွေ ကပ်ထားတာ စောင်းနေတာ တွေ့ရတယ်။ ဘီစကွတ်မုန့် များကလည်း ကြွပ်မနေဘဲ ပျော့ဖတ်ဖတ်ဖြစ်နေတယ်။

လေယာဉ်မယ်တွေက စာဖတ်ဖို့တွေ၊ ဘာတွေလည်း ဘာမှလာ မပေးဘူး။ ဆိုဗီယက်ယူနီယံမှ ဘာသာမျိုးစုံဖြင့် စာနယ်ဇင်းတွေ စာအုပ် ထုတ်နေတာပဲ။ သို့ပေမဲ့ အဲရီးဖလုတ်ပေါ်မှာ ရုရှားဘာသာဖြင့် ထုတ်ဝေတဲ့ မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်မှလွဲပြီး တခြားစာနယ်ဇင်း မတွေ့ရဘူး။

အားလုံးခြုံကြည့်လိုက်တော့ အဲရီးဖလုတ်လေယာဉ်ပျံတွေဟာ ကုန် သည်သဘောဖြစ်သည့်အပြင် နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီတွေနှင့် အပြိုင်အဆိုင် ခရီး သည် လူခေါ်ဖို့ မဟုတ်ဘဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်စီးကြည့် အဓိကထားခြင်း သာ ဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရတယ်။

မော်စကိုမြို့ ရောက်ပြီးတဲ့ နောက်နေ့မှာပဲ မြန်မာသံရုံးကို သွားကြ တယ်။ သံအမတ်ကတော်နှင့် သံရုံးအဖွဲ့ဝင်အားလုံးနှင့် အလာပသလာပ စကား ပြောကြတယ်။

ပြီးတဲ့နောက် လီနင် မော်ဆိုလီယံခေါ်တဲ့ လီနင်အာဇာနည်ကုန်း သွားကြတယ်။

ကရင်မလင်မြို့ရိုးဟောင်းကြီးရှေ့မှာရှိတဲ့ ရင်ပြင်နီကြီးလို့ ခေါ်တဲ့ ကွက်လပ်မျက်နှာစာကြီးဟာ အစဉ်အလာအားဖြင့် ကြီးတယ်လို့ ပြောခဲ့ရ ပေမယ့် ယနေ့ မော်စကိုလမ်းများနှင့် စာလိုက်တော့ သေးလာပြီထင်တယ်။

ဆိုဗီယက်ယူနီယံ တိုးတက်ကြီးမားလာပုံနှင့်စာတော့ ကရင်မလင်

ဟာလည်း ငယ်လာပြီ၊ ကျဉ်းလာပြီလို့ ထင်ရမယ်။ ဒီတော့ နောင်အနာဂတ်မှာ မေဒေးနေ့တို့၊ အောက်တိုဘာ တော်လှန်ရေးနေ့တို့ကို ကျင်းပရန် နေရာပြောင်းကြပြီလို့ဆိုရင် သို့မဟုတ် အစိုးရနှင့် ပါတီဌာနချုပ်များ နေရာပြောင်းကြပြီလို့ဆိုရင် အံ့ဖွယ်ရှိမယ်မထင်ပါဘူး။

လီနင် မော်ဆိုလီယံကို တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်(၄)ရက် ဖွင့်ထားတယ်။ မနက်မှ ညနေအထိ လူထုဟာ ၂-ယောက်တစ်တွဲစီ တန်းပြီး ဝင်ကြည့်ကြရတယ်။ လီနင်ရဲ့အလောင်းကို တစ်မိနစ်ခန့် ကြည့်ပါရမည့်အရေး လူတန်းကြီးထဲမှာ ရပ်ပြီး နာရီပေါင်းများစွာ စောင့်ရတာဟာ မလွယ်ဘူး။ လူတန်းကြီးက တစ်မိုင်ကျော်တယ်လို့ ဆိုကြတယ်။ ဖွင့်ထားတဲ့အချိန်မှာဖြင့် အမြဲတမ်း ဒီလိုစည်ကားနေတာပဲလို့ သိရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်ပို့သူ ရုရှားမိတ်ဆွေကို မေးကြည့်တယ်။ လီနင် မော်ဆိုလီယံမှနေပြီး စတာလင် အလောင်းကို ဖယ်ထုတ်မပစ်ခင်ကနှင့် ဖယ်ထုတ်ပြီးမှ လာကြသော ပရိသတ်ဘယ်သင်းက များပါသလဲလို့ မေးလိုက်ပါတယ်။ သူက ချက်ချင်းပဲ ဖြေလိုက်တယ်။

“အရင်ကလည်း များတာပဲ၊ အခုလည်း များတာပဲ၊ လျော့သွားတာလည်း မတွေ့ရဘူး။ ပိုလာတာလည်း မတွေ့ရဘူး။ လူထုဟာ ယခင်တုန်းကလည်း လီနင်ကို လာကြည့်ကြတာပါပဲ”

ကျွန်တော်တို့ဟာ နိုင်ငံခြားသားဧည့်သည်တွေမို့ နီးတဲ့တစ်နေရာမှ နေပြီး လူတန်းကြီးထဲကို ဝင်ခွင့်ရပါတယ်။

မော်ဆိုလီယံလိုဏ်ခေါင်းထဲ ၂-ယောက်တစ်တွဲ ဝင်သွားကြတော့ ခြေသံမှတစ်ပါး ဘာမျှမကြားရပါဘူး။ ရံခါရံခါ ချောင်းဟန့်သံကလေးတောင် မကြားမိဘူး။ အားလုံး ဆိတ်ငြိမ်ပြီးနေကြတာဟာ လီနင်အပေါ် အလေးအမြတ် ပြုနေတာလည်း ဖြစ်မယ်။ အံ့ဩသည်ဖို့နေတာလည်း ဖြစ်မယ်။ မြေအောက်လိုဏ်ဂူထဲ ဆင်းပြီးခါမှ အမြင့်ပေါ် လီနင်အလောင်းရှိရာသို့ ဘေးမှပတ်ပြီး တက်ကြရပြန်တယ်။ လီနင်အလောင်းကို တစ်မိနစ်လောက် ပတ်ပြီးကြည့်ကြရတာပါပဲ။

မီးကလေးက ခပ်နုနု ဖော့ဖော့ကလေး လီနင်မျက်နှာပေါ် ထိုးထားတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်နေတယ်။ မျက်နှာနှင့်လက်များမှာ ဥရောပ အသားအရောင် ပကတိတည်ရှိလေတော့ မီးရောင်ဟပ်ပြီး လိမ္မော်

ရောင်တောက်နေတယ်။ လီနင်ရဲ့ရုပ်တုအမျိုးမျိုးနှင့် သူပြုစုသွားတဲ့ကျမ်း
တချို့ကို မြင်ဖူးဖတ်ဖူးသူကျွန်တော့်အဖို့တော့ လီနင်ရဲ့မျက်နှာဟာ သူစိမ်း
မဟုတ်တော့ဘူး။

လီနင်အလောင်း ဒီလိုနှစ်ရှည်ကြာအောင် ဆေးနှင့်စိမ့်ထားပုံက
တော့ ကမ္ဘာ့အံ့ဩဖွယ် တစ်ရပ်ဖြစ်နေပါပြီ။ အရင်က ကျွန်တော်ထင်နေ
တာက လေလုံမှန်ကြီးထဲ ထည့်ပြီး မတို့ရဘူး ထင်နေတာ။ ကျွန်တော့်
အထင် ပါစင်အောင် လွဲတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံအလောင်းကို အဝတ်အစား
တောင် လဲပေးသေးတယ်တဲ့။ လီနင် အသက်ရှင်စဉ်က ဝတ်ခဲ့၊ လဲခဲ့တဲ့
အဝတ်မျိုးပေါ့။

လူတန်းကြီးဟာ လီနင် မော်ဆိုလီယံထဲမှထွက်ပြီး မော်ဆိုလီယံ
နှင့် ကရင်မလင်မြို့ရိုးကြီးကြားမှာရှိတဲ့ ခေါင်းဆောင်များ သင်္ချိုင်းကို
ရောက်လာတယ်။ သစ်ပင်ပန်းမန်တွေနှင့် ရှုခင်းအလှဖြစ်နေလေတော့
သင်္ချိုင်းလို့ ခေါ်ရတာတောင် မမှန်ဘူး မှတ်နေတယ်။

ခေါင်းဆောင်သင်္ချိုင်းမှာ ဇာရင်စကီ၊ ဒေါ်နော့ဖ်၊ ကလင်နင် စသည်
တို့ပြင် စတာလင်လည်း ရောက်နေတယ်။

သည့်ပြင်ခေါင်းဆောင်တွေရဲ့ဂူတွေမှာတော့ ကိုယ်တစ်ပိုင်းရုပ်တု
အသီးသီး ရှိကြတယ်။ စတာလင်ရဲ့ဂူပေါ်မှာတော့ ကြေးနီပြားစာတမ်း
တစ်ခုပဲ ပါရှိတယ်။ ရုပ်တုမပါဘူး။ ကလင်နင်၊ ဒေါ်နော့ဖ်တို့နှင့်အတူထား
ပြီးခါမှ အတူမဟုတ်လေဟန် ဖြစ်နေတာ တမင်နှိမ်ထားရာရောက်နေ
တယ်။ ရုရှားမိတ်ဆွေတွေကိုမေးရင် စတာလင်အတွက် ရုပ်တုမရှိသေးလို့
များ ပြောမည်လား မသိဘူး။ တပ်စစ်နှင့် နီဖော့ခတီသတင်းထောက်များ
ကိုတော့ စတာလင်ရုပ်တုမရှိတာနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ထင်မြင်ချက်
ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်ပါတယ်။ သူတို့က ရေးမှတ်သာသွားပြီး
ပြုံးသာနေကြတယ်။ ဘာမှတော့ ပြန်မဖြေကြဘူး။ ။

[မိုလ်တထောင်၊ ၁၉၆၂ ဇူလိုင်လ]

နိနာနှင့် ကျွန်တော်

ရုရှားမိန်းကလေးများတွင် နိနာဆိုသော အမည်မှာ မရှားပါ။ ခဏ တစ်ဖြုတ် အလည်အပတ်ရောက်သွားသော ကျွန်တော်ပင်လျှင် နိနာ နှစ် ယောက်နှင့် တွေ့ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်ဇနီးသည် ခင်ကြည်ကြည်၌ ရုရှား အမျိုးသမီးများသည် ပုံပန်းမကျစွာ ကြီးမားထွားကျိုင်းပြီး ချစ်စရာကောင်း သော အလှမရှိဟူသော အစွဲရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တွေ့ပြီး အကျွမ်းဝင်ခဲ့ ရသော နိနာတစ်ယောက်မှာ ကျွန်တော့်ဇနီး၏အစွဲကို ချွတ်နိုင်မည့် မိန်းမ ချော၊ မိန်းမလှကလေးဖြစ်ပါသည်။

များသောအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့မြန်မာများက ရုရှားမိန်းမပျိုများ သည် ကျန်းမာတောင့်တင်း၊ ကိုယ့်လက်ကြံ့ခိုင်ခြင်းရှိကြသော်လည်း ပြင် ဆင်မွမ်းမံခြင်း မရှိ၊ စာပေသင်ကြားလေ့လာမှု သို့မဟုတ် အလုပ်အကိုင် ကို ချစ်ရေး၊ ကြိုက်ရေးထက် ပဓာနထားပြီး ဣန္ဒြေတင်းတင်းဖြင့် နေထိုင် ကြသူများဖြစ်သည်ဟု ယူဆတတ်ကြပါသည်။ ပထမသော် ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ပြီး ချစ်ခင်ရင်းနှီးရာ ဒုတိယနိနာမှာ ဤအမျိုးအစား ရုရှားမိန်းမပျို ကလေးဖြစ်သည်ဟု ထင်ရလေသည်။ သို့သော် တဖြည်းဖြည်းနှင့် နိနာ၏ မူမှန်ရုပ်လုံးပေါ်လာအောင် သူမသည် မွမ်းမံပြင်ဆင်မှုအထုံ မပါသည်မှာ

အမှန်ဖြစ်၏။ သို့သော် ကျွန်တော်က မင်းဘာဖြစ်လို့ ခြယ်မှုန်းမှုတွေ မလုပ် တာလဲဟုမေးသောအခါ နှုတ်ခမ်းလောက်တော့ ဆိုးပါတယ်ဟု ဆိုသည်။ နောက်တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာပဲနှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးနှင့်မှန်ကလေး ထုတ်ပြီးသူမ၏ နှုတ်ခမ်းကိုနိမြန်းစေပါသည်။ သူမသည်အချစ်ဝတ္ထုများကို စွဲလမ်းကြောင်း ပြောပြပြီး သူမသည် ဆောမာဆက်မောင်းဝတ္ထုများကို အားလုံးလိုလို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်ပင် ဖတ်ပြီးကြောင်းပြောပြသည်။ သူမ ကိုယ်တိုင်သည်လည်း အသည်းကွဲမတတ် ချစ်တတ်သူဖြစ်ကြောင်းသိရ သည်။

ယခု ကျွန်တော် ပထမနိနာအကြောင်း ရေးပါမည်။ ဆိုဗီယက် ယူနီယံတွင် ဆိုဗီယက်ယူနီယံနှင့် မြန်မာ မိတ်ဆွေဖြစ်အသင်းတစ်သင်း ရှိပါသည်။ နိုင်ငံခြားများနှင့် ယဉ်ကျေးမှုဆက်သွယ်ရေးနိုင်ငံတော် ကော်မတီ နှင့် မဆိုင်ပါ။ သီးခြားထောင်ထားသော လူထုအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုဖြစ်ပါ သည်။ မြန်မာပြည်အကြောင်း လေ့လာနေသော ဆိုဗီယက်မိတ်ဆွေများ စသည်ဖြင့် တစ်ဦးချင်း ဝင်ကြရုံမက စက်ရုံအလိုက် စုပေါင်းလယ်ယာ အလိုက် အသင်းဝင်ခြင်းလည်း ရှိပါသည်။

မော်စကိုမြို့ရှိ ဘာရာဂျာရှေ့ပံ ပလတ်စတစ်စက်ရုံသည် ယင်းသို့ ပင် အစုလိုက်ဝင်ထားသော စက်ရုံဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် နားလည်ထား ပါသည်။ လက်နက်ဖျက်သိမ်းရေးနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးကွန်ဂရက် ကျင်းပနေ ချိန်တွင် ဆိုဗီယက်ယူနီယံနှင့် မြန်မာပြည်မိတ်ဆွေဖြစ်အသင်းက ကျွန် တော်တို့အား ထိုစက်ရုံသို့ လိုက်ပို့ပါသည်။ ပိသုကာဆရာ မစ္စတာအန်ဒရီ ယေဗ်နှင့် တခြားအမှုဆောင်လူကြီးတချို့ ပါလာ၏။ ကျွန်တော်တို့ ရောက် လျှင်ရောက်ချင်း အလုပ်သမားများ အစည်းအဝေးခန်းမဆောင်တွင် အလုပ် သမားများ အစည်းအဝေးတစ်ခု ကျင်းပသည်။ ထိုအစည်းအဝေးတွင် နိနာ အား ကျွန်တော် တွေ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အား ပန်းစည်းဆက် ခြင်း၊ အစည်းအဝေးခန်းမသို့ လိုက်ပို့ခြင်းလုပ်သူတို့တွင် မိန်းမချော မိန်းမ လှလေးတွေ သုံးလေးယောက်လောက် မြင်လိုက်ပါသည်။ အချိုးအစားကျ သော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နှင့် လှပသောမျက်နှာများ ရှိသည်သာမက၊ မပိုမလို ခြယ်လှယ်ဝတ်ဆင်ထားသည်လည်း ဖြစ်ကြ၏။ နိနာကတော့ သူတို့ထဲတွင် အထူးကဲဆုံးဖြစ်လေသည်။

အစည်းအဝေးတွင် စက်ရုံဒါရိုက်တာ ဇာမိုဒင်က ကျွန်တော်တို့အား ကြိုဆိုစကားပြောသည်။ ငြိမ်းချမ်းရေးကို မြတ်နိုးသဖြင့် ဆိုဗီယက်ပြည်သူ တို့က လက်နက်ဖျက်သိမ်းရေးကွန်ဂရက်သို့ တက်ရောက်လာကြသော ကိုယ်စားလှယ်များအား လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကြိုဆိုကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြော သည်။ အလုပ်သမားအဖွဲ့ကိုယ်စားလှယ် ပြောပြီးနောက် စက်ရုံကွန်မြူနစ် လူငယ်စည်းရုံးရေးမှူးအမျိုးသမီးက ပြောသည်။ ထိုအမျိုးသမီးမှာ နီနာပင် ဖြစ်သည်။ သူမ၏ကိုယ်ဟန်မှာ တောင့်တင်းပြီး ကျော့ရှင်းသည်။ မဆူ မကြုံ၊ မနိမ့်မမြင့်ဟုလည်း ဆိုရမည်။ မျက်နှာမှာ ရှင်းလင်းစွာလှပပြီး ရွှင်ပြုံးသော ပါးချိုင့်လည်း ရှိလေသည်။ ဆိုဗီယက်ယူနီယံမှာ ပါးချိုင့် ခုံမက်မြတ်နိုးခြင်း ရှိမရှိ မသိပါ။ ကျွန်တော်ကား မြန်မာပီပီ ပါးချိုင့်ကို ခုံမက်မြတ်နိုးလှပါသည်။

သူမ စကားပြောပုံမှာ လူငယ်ပီပီ ထက်ထက်မြက်မြက် သွက်သွက် လက်လက်ရှိလှသည်။ မိတ်ဆွေဖြစ်ရေးနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးကြွေးကြော်သံ များ ပဲ့တင်ခတ်နေလေသည်။ ကျွန်တော်က တုံ့ပြန်စကား ပြောသောအခါ ဆိုဗီယက်ယူနီယံနှင့် မြန်မာပြည် ရေမြေတောတောင် မတူပုံမှ စသည်။

ဥပမာ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ မိုးကောင်းလွန်းသောကြောင့် သစ်ပင် များ အထူးသန်စွမ်းသဖြင့်၊ တချို့သစ်ပင်များမှာ အကိုင်းများကို မကြာခဏ ဖြတ်တောက်ပစ်ရကြောင်း၊ မော်စကိုမြို့မှာကား သစ်ပင်များကို ယုယစွာ စိုက်ပျိုးပြီး မခုတ်လှဲ မဖြတ်တောက်ရန် ကျပ်တည်းစွာ တားမြစ်ကြောင်း။ သို့ကလို ရေမြေတောတောင် ခြားနားမှုကြောင့် ဓလေ့ထုံးစံတချို့တွင် ခြားနားသော်လည်း ရုရှားတို့ သစ်ပင်ကို ယုယစွာစိုက်ပြီး ဂရုကြီးစွာ ထိန်းသိမ်းခြင်းသည်လည်း အလုပ်ပင်ဖြစ်၍ မြန်မာတို့ ခုတ်လှဲ ဖြတ် တောက်ခြင်း သည်လည်း အလုပ်ပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ရုရှားရော မြန်မာပါ အလုပ်ကို ချစ်မြတ်နိုးကြကြောင်း၊ အလုပ်ကို ချစ်မြတ်နိုးသည်နှင့်အမျှ ဘဝကို ချစ်မြတ်နိုးကြကြောင်း။

မိသားစု အိုးအိမ်ရပ်ရွာနှင့်ငြိမ်းချမ်းရေးကို ချစ်မြတ်နိုးကြောင်း၊ တူညီသောချစ်မြတ်နိုးမှုများတွင် အခြေတည်၍ ဆိုဗီယက်မြန်မာမိတ်ဆွေ ဖြစ်၊ ခိုင်မြဲရေးကို ကြိုးစားကြရန် ဖြစ်ကြောင်းများ ပြောဆိုခဲ့လေသည်။ ဤစက်ရုံသည် ဆိုဗီယက်ယူနီယံနှင့် မြန်မာမိတ်ဆွေဖြစ်အသင်းတွင်

စုပေါင်း အသင်းသာဖြစ်သဖြင့် အထူးဝမ်းမြောက်ကြောင်းလည်းဖော်ပြခဲ့လေသည်။

အမှန်စင်စစ် နောက်မှ သိရသည်မှာ ဤစက်ရုံသည် ဆိုဗီယက် မြန်မာမိတ်ဆွေဖြစ်အသင်း၊ စုပေါင်းအသင်းသား မလုပ်ရသေးကြောင်း၊ တချို့အမှုဆောင်လူကြီးများက လျာထားရုံမျှသာရှိခဲ့သေးကြောင်း၊ သို့ရာတွင် အစည်းအဝေးတွင် ကျွန်တော်ပြောလိုက်သော စကားများသည် လှုံ့ဆော်စည်းရုံးပေးသလိုဖြစ်ပြီး အစည်းအဝေးအပြီးတွင် စက်ရုံခေါင်းဆောင်များနှင့် အသင်းခေါင်းဆောင်များ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီး စုပေါင်းအသင်းသား လုပ်လိုက်ကြကြောင်း ဖြစ်လေသည်။ သို့ကလို့ ကျွန်တော်က လှုံ့ဆော်စည်းရုံးပေးသဖြင့် အသင်းခေါင်းဆောင်များက ကျွန်တော့်အား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောကြသေး၏။

အစည်းအဝေးအပြီးတွင် စက်ရုံဒါရိုက်တာအင်ဂျင်နီယာချုပ်နှင့် နီနာတို့က ကျွန်တော်တို့အား ပြခန်းထဲ ခေါ်သွားပြီး စက်ရုံမှ ထွက်သော ပလတ်စတစ်ပစ္စည်းများကို ပြသလေသည်။ ပစ္စည်းအမျိုးပေါင်း ၃၅၀၀-လုပ်သည်ဟု သိရ၏။ လူတိုင်း စိတ်ဝင်စားသည်ကား အိမ်ထောင်သုံး ပရိဘောဂများနှင့် ကစားစရာပစ္စည်းများဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ လူကြီးတွေ ပလတ်စတစ်လေယာဉ်ပျံ လွှတ်တမ်းကစားကြ၊ ပလတ်စတစ်သုံးပုံ ဖဲရိုက်ကြနှင့် ဆူညံသွားလေသည်။

ထိုစက်ရုံတွင် အလုပ်သမားအတတ်ပညာရှင်နှင့် အင်ဂျင်နီယာ စုစုပေါင်း ၂၂၀၀-ရှိလေသည်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တို့ ထိုနေရာတွင် မြင်တွေ့နေရသော မိန်းကလေးလှလှ လေး ငါးယောက်သည် စက်ရုံမှ သာမန်အလုပ်သမားတွေလား သို့မဟုတ် ရုံးက အလုပ်သမားတွေလား ဟု မေးလိုက်သည်။ ရုပ်လှကြရုံသာမက ဝတ်ဆင်ထားပုံမှာလည်း တောက်တောက်ပပ ကျော့ကျော့မော့မော့မို့ ဤသို့ခွဲခြားမေးရခြင်းဖြစ်၏။ နီနာအား အင်ဂျင်နီယာဟု သိရလေသည်။

ထူးချွန်သော နီနာပါတကား။ မိန်းမချော မိန်းမလှအင်ဂျင်နီယာ ပညာရှင် ကွန်မြူနစ်လူငယ်စည်းရုံးရေးမှူး၊ ဝိသေသတွေ စုပေါင်းနေသော နီနာ။

စက်ရုံလှည့်မကြည့်မီ နေ့လယ်စာကျွေးသဖြင့် ထမင်းစားပွဲမှာ

mgysc.com

ထွေရာလေးပါး စကားများအပြင် အရက်သောက် ဆုတောင်းမိန့်ခွန်းပြော ကြသည်။ နိနာက ကျွန်တော်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်သည်။ ကျွန်တော့် မိန့်ခွန်းတွင် ကျွန်တော်နှင့်ဇနီးသည် ဆိုဗီယက်အမျိုးသမီးတွေအပေါ် အထင်အမှတ်လွဲနေကြောင်း၊ ကျွန်တော့်ရှေ့ ထိုင်နေသော နိနာလို လှပ ချောမောသော မိန်းကလေးများ ရုရှားတွေထဲမှာ မရှိဟု ထင်နေကြောင်း၊ နိနာကို တွေ့ရ၍ ကျွန်တော့်ဇနီး၏ အထင်အမှတ်လွဲမှားမှုကို ချေဖျက်နိုင် တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ နိနာမှာ အင်ဂျင်နီယာပညာရှင်၊ နိနာမှာ ကွန်မြူနစ် လူငယ် စည်းရုံးရေးမှူး၊ ဝိသေသတွေ စုပေါင်းနေကြောင်း၊ ဆိုဗီယက် အမျိုးသမီးများ နိနာကဲ့သို့ ထူးတာတွေ စုံကြပါစေဟု ဆုတောင်းကြောင်း ပြောလေ ရာ ပွဲအလွန်ကျကြလေသည်။ နိနာမှာ ရှက်သွေးများ မျက်နှာမှာ ဖျန်းနေသော်လည်း ရွှင်လန်းပြုံးကြည်နေလေသည်။

ကျွန်တော့်ဘေးမှ ရုရှားမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကတော့ ကျွန်တော့် အား-

“ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးမှာရှိတဲ့ မိန်းကလေးတွေဟာ အတူတူပဲ။ သူတို့ ကို လှတယ်ပြောရင် အင်မတန်သဘောကျကြတယ်။ ခင်ဗျား နိနာကို ကြည့်လိုက်စမ်း၊ ဘယ်လောက်သဘောကျနေသလဲ”

ကျွန်တော်က ဇွတ်မှိတ်၍-
“နိနာကတော့ ထူးကိုထူးတယ်ဗျ”

ထမင်းစားပွဲအပြီးတွင် ဘယ်သူက ဆွေးလိုက်သည်မသိ။ နိနာနှင့် ကျွန်တော် လက်တွဲပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ကြလေသည်။ တစ်ပုံမက အများကြီး ပါပဲ။

နိနာအား သူ့နာမည်အပြည့်ရေးပေးလိုက်ပါဟု ဆိုကာ ကျွန်တော့် မှတ်စုစာအုပ်ကို အပ်လိုက်၏။

“လေဘီဒေဗနိနာ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တွဲ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးသောအခါ ရုရှားမိတ် ဆွေတစ်ယောက်က-

“ဒီဓာတ်ပုံကို ခင်ဗျားဇနီးက ဘယ်လိုထင်မလဲ” ဟု စလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော့်ဇနီးကို သက်သေပြဖို့ ရိုက်ပြတာပဲ။ ရုရှားအမျိုးသမီး တွေ လှကြောင်း သက်သေလေ”

တဟားဟား ရယ်ကြလေသည်။

စက်ရုံထဲ လှည့်ကြည့်ကြသောအခါ မိန်းမလှကလေးတွေ တွေ့လျှင် ကျွန်တော့်အား သူတို့က-

“ခင်ဗျား နီနာမှ ချောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူကလေးလည်း လှတယ် မဟုတ်လား”ဟု နောက်ကြလေသည်။

နားဆွဲကလေးနှင့် ကလေးမလည်း ချောပါသည်။ ရွှေလက်ပတ် နာရီ၊ လက်ကောက်ဝတ်ထားသော သူငယ်မလည်း တင့်တယ်ပါသည်။ အပေါ်မှာ ဖြူဖွေးနေသော ကုတ်အင်္ကျီအရှည်ကို ဝတ်ထားသည့် စက်ရုံ ဆေးဆရာဝန်မသည်လည်း ကျော့ရှင်းပြေပြစ်ပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ နီနာကို ကျွန်တော် အထင်ကြီးနေတာကိုတော့ သူတို့ မပယ်ဖျက်နိုင်ကြပါဘူး”ဟု ကျွန်တော်ပြောခဲ့လေသည်။

နီနာ . . .

မိန်းမချော မိန်းမလှ နီနာ၊ အင်ဂျင်နီယာပညာရှင် နီနာ၊ ကွန်မြူနစ် လူငယ် စည်းရုံးရေးမှူး နီနာ၊ သူ့ဆီမှာ ဝိသေသတွေ စုဝေးနေသည်။ နီနာနှင့် ပထမဆုံးတွေ့ရသောအချိန်မှာ ဇူလိုင်လ(၁၃)ရက်နေ့ နံနက်ဖြစ် ပါသည်။ ထိုနေ့ နေ့လယ်တွင် နီနာအား “သွားပြီကွယ်”ဟု နှုတ်ဆက်ခဲ့ ရသည်။ ဒုတိယအကြိမ် ဘယ်တော့ တွေ့ရဦးမည် မသိပါ။ တွေ့တော့ တွေ့ချင်ပါသေး၏။ ။

[ဗိုလ်တထောင်၊ ၁၉၆၂၊ စက်တင်ဘာလ]

ဒုတိယနိဗ္ဗာန်နှင့် ကျွန်တော်

စာရေးသောအခါ ဤနိဗ္ဗာန်ကို ဒုတိယနိဗ္ဗာန်ဟု ရေးသော်လည်း ပထမ
နိဗ္ဗာန်ကို မတွေ့မီ သူမကို အရင်တွေ့ရပါသည်။

တစ်မနက်ခင်း တွေ့ပြီး ခွဲခွာရသည်လည်း မဟုတ်၊ အကြိမ်ကြိမ်
တွေ့ကြရပါသည်။

ဇူလိုင်လ ၈-ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့သည် အခြားမြို့များသို့
သွားရောက်လည်ပတ်ပြီးနောက် မော်စကိုမြို့သို့ ပြန်ရောက်ကြလေသည်။
ကျွန်တော်တို့သည် ဆိုဗီယက်သတင်းစာဆရာများအသင်းမှ လက်နက်
ဖျက်သိမ်းရေး ကွန်ဂရက် ဧည့်ခံကော်မတီလက်သို့ ပြောင်းကြရ၏။ လွှဲ
ပြောင်းခြင်းကို လက်ခံသူ သူတို့မှာ တမာရာနှင့် နိဗ္ဗာန်ဆိုသော မိန်းကလေး
နှစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ စည်းရုံးရေးလုပ်ငန်းများတွင် တမာရာက
ခေါင်းဆောင်ဖြစ်၍ နိဗ္ဗာန်က နောက်လိုက်ဖြစ်လေသည်။

တမာရာက ခပ်ပိန်ပိန် ခပ်ပျော့ပျော့ဖြစ်၍ နိဗ္ဗာန်မှာ တောင့်တောင့်
တင်းတင်း၊ ထွားထွားဖွံ့ဖွံ့ဖြစ်သည်။ ခါးလည်း တုတ်သည်။ လမ်းလျှောက်
သောအခါ ငှက်ကျားကြီးများလို ခြေလှမ်းကျသည်။ မျက်နှာမှာ ယောက်ျား
လေးမျက်နှာနှင့် တူရုံမက ယောက်ျားမိန်းမ ခွဲမရသော ဘိုကေမျိုးကို

ဆုပ်ဖွားချထားသဖြင့် ယောက်ျားသားများအဖို့ ညှို့ဇာတ်မရှိဖြစ်နေလေသည်။ တမာရာက ခြယ်လှယ်မွမ်းမံမှု ဂရုပြုသလောက် နိနာက ခြယ်လှယ်မွမ်းမံမှု လုံးဝမရှိ။ မျက်နှာနှင့် လက်မောင်းတို့မှာ တင်းတိပ် အမည်းစက်ကလေးများ ထူထပ်စွာ မြင်နိုင်သည်။ လက်သည်းတွေက ရှည်ပြီး ညစ်ပုတ်နေသည်။ သူမသည် ဒါတွေ ဘာမှဂရုမစိုက်၊ ဝတ်ဆင်ထားလိုက်သည်မှာလည်း ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ ထော်လော်ကန့်လန့် အဆင်တွေဖြစ်နေသည်။ သို့ သော် . . .

သူ့မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ပါက နဖူးပြင်၊ မျက်လုံးမျက်ဖန်၊ နှာတံ၊ ပါးစပ်၊ မေး ဘာကလေးမျှ အပြစ်ဆိုဖွယ်မရှိ။ ရောမကျောက်ရုပ်တုများ၏ မျက်နှာအချိုးအစားများနှင့် သွင်ပြင်ခပ်ဆင်ဆင်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့နိုင်လေသည်။

နိနာ၏မျက်လုံးများမှာ လှချင်ပါသည်။ သို့သော် မျက်စိအနည်းငယ် မှန်၍ ဆရာဝန်က မျက်မှန်တပ်ရန် ပေးထားပါလျက် မျက်မှန်မတပ်။ မျက်မှန်ကို လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားသည်။ ကြည့်စရာရှိတော့ ခပ်ကြောင်ကြောင် ကြည့်သည်။ ဆိုင်းဘုတ် ဖတ်စရာရှိလျှင် အနီးပြေးသွားပြီး မျက်လုံးကြီးပြူး၍ ဖတ်ရသည်။ မျက်စိ အရုပ်မဆိုးသင့်ဘဲ ဆိုးနေရ၏။ မျက်မှန်ဘာလို့ မတပ်ထားတာလဲ မေးလျှင် မျက်နှာညောင်းလို့ဟုလည်းကောင်း၊ ရှုပ်လို့ဟု လည်းကောင်း ပြောတတ်လေသည်။

ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံများ၌ ခရီးလှည့်လည်ရာတွင် ဘာသာပြန်လုပ်သူမှာ အတော်အရေးကြီးသည်။ တရုတ်ပြည်မှာ ဘာသာပြန်တစ်ယောက်နှင့် တာဝန်ခံတစ်ယောက် တွဲနေသဖြင့် ဘာသာပြန်သူသည် ဘာသာပြန်ရုံသာပြန်ရ၏။ ဆိုဗီယက်ယူနီယံနှင့် ဥရောပဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံများတွင် ဘာသာပြန်သူသည် ခရီးသွားဖော်လည်း ဖြစ်၏။ တိုးတိုးဖော် တိုးတိုးဖက် တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်လည်း ဖြစ်သွား၏။ သွားရင်းလာရင်း မေးသမျှ ဖြေဆိုနိုင်သူဖြစ်ရသေးသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ယောက်ျားဘာသာပြန်အမျိုးမျိုးနှင့်လည်း တွေ့ဖူးသည်။ အပျို အအို မိန်းမ ဘာသာပြန်အမျိုးမျိုးနှင့်လည်း တွေ့ဖူးသည်။ ကျွန်တော်တွေ့ဖူးသမျှထဲတွင် ဘာသာပြန်နိနာကို အကျေနပ်ဆုံးဖြစ်သည်။

နိနာသည် ပွင့်လင်း၏၊ ရိုးသား၏။ စိတ်ထဲရှိသမျှ အကုန်အန်ထုတ်

၏။ အသက် ၂၆-နှစ်အရွယ် အပျိုဖြစ်သဖြင့် ရင့်ကျက်သော အပျိုတစ်ယောက်၏ နှစ်လိုဖွယ်သော အရည်အချင်းမျိုးရှိ၏။ ဇီဇာကြောင်သော ကြေးများသော အပျိုကြီးလည်း မဟုတ်၊ အနှစ်လေးဆယ်ကျော် ဆိုဗီယက် စနစ်ကြီးမှ ဂရုတစိုက် စနစ်တကျ မွေးထုတ်လိုက်သော ဆိုဗီယက်လူငယ် ကိုလည်း ကိုယ်စားပြုနိုင်သော နိနာဖြစ်လေသည်။

လက်နက်ဖျက်သိမ်းရေး ကွန်ဂရက် ပြီးဆုံးသောအခါ ဆိုဗီယက် ယူနီယံ စာရေးဆရာအသင်း၏ ဧည့်သည်အဖြစ်သို့ ကျွန်တော်ပြောင်းရ ပြန်လေသည်။ နိနာကိုပင် ကျွန်တော့်ဘာသာပြန် အဖြစ်ဖြင့်ရအောင် ပထမ ဦးဆုံး နိနာက သဘောတူအောင် သိမ်းသွင်းရသည်။ နောက် စာရေးဆရာ အသင်းအား နိနာကိုပင် ကျွန်တော့်အား ပေးအောင် ပြောရလေသည်။ သို့ဖြင့် နိနာနှင့်ကျွန်တော် ၁၇-ရက်မျှ အတူသွား၊ အတူလာ၊ အတူစား နေခဲ့ရလေသည်။

နိနာမှာ ဆိုဗီယက်ယူနီယံ သိပ္ပံအကယ်ဒမီလက်အောက်ခံ အာရုံ ပြည်သူ့အင်စတီကျုမှ ဘာသာစကားဌာန သုတေသီတစ်ယောက်ဖြစ်လေ သည်။ သူတို့ဆီမှာ ကင်ဒီဒိတ် အတန်းဟုခေါ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဆီမှာ အမ်အေ၊ အမ်အက်စီအတန်းနှင့် ညီမျှသည်။ သုတေသီဖြစ်ပြီးဆို လျှင် ကျွန်တော်တို့၏ တက္ကသိုလ်နည်းပြဆရာများလို လခရကြသည်။

နိနာသည် အင်္ဂလိပ်နှင့် ပြင်သစ်ဘာသာများကို ကောင်းစွာတတ် သည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာမှတစ်ဆင့် လေ့လာ သုတေသနပြုရသည်။ မြန်မာ စာကို ကောင်းစွာဖတ်တတ်ပြီး ဘာသာပြန်နိုင်သော်လည်း၊ မြန်မာစကား မပြောတတ်။ ကျွန်တော်တို့ ပြောတာကိုလည်း လွယ်လွယ်နှင့်နားမလည်။ ပုံနှိပ်ထားသော မြန်မာစာကိုသာ အမြန်ဖတ်နိုင်ပြီး လက်ရေးစာကို အကြာ ကြီး ဖတ်ယူရသည်။

“ကျွန်မတို့မှာ မြန်မာစကားပြောဖို့လည်း လေ့ကျင့်ခန်းမရှိ၊ မြန်မာ စကားပြောတာ နားထောင်ဖို့လည်း လေ့ကျင့်ခန်းမရှိ၊ လက်ရေးလည်း ဖတ်ဖို့ လေ့ကျင့်ခန်းမရှိ၊ ဒါကြောင့် အင်မတန်ခက်ပါတယ်”ဟု နိနာက ရှင်းပြလေသည်။

နိနာမှာ ကျပ်တည်းဆင်းရဲစွာ နေထိုင်၍ ပညာသင်ကြားခဲ့ရ၏။ စစ်ကြီးအတွင်းက သူမ၏ဖခင်သည် စစ်မြေပြင်မှာ ကျဆုံးခဲ့ပြီး၊ မိခင်

မုဆိုးမသည် သမီးငယ်လေးယောက်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ စစ်သည်တော် မုဆိုးမထောက်ပံ့ကြေးဖြင့် အိမ်ထောင်တာဝန် ပြည့်စုံစွာ မထမ်းရွက်နိုင် သဖြင့်၊ မိခင်သည် အိမ်တွင်းလုပ်ငန်းများလုပ်ရင်း၊ တစ်ဖက်မှ အပ်ချုပ် အလုပ်လုပ်ရလေသည်။

ကျွန်တော်က-

“မင်းတို့ အမေဟာ အိမ်ထောင်မပြုဘူးနော်”

နီနာ-

“အမေက အိမ်ထောင်ပြုချင်ဦးတော့၊ သမီးလေးယောက်နှင့် မုဆိုးမ ကို လိုချင်တဲ့လူ ရှားမှာပေါ့။ ကျွန်မတို့ ပညာသင်ရတာ တော်တော်ကျပ် တည်းပါတယ်။ ကျောင်းလခ မပေးရပေမဲ့ အဝတ်ဝတ်ဖို့ လိုသေးတာကိုး။ ကျွန်မတို့ကို အရပ်က ဝိုင်းသနားကြတယ်။ ရပ်ကွက်လူထု အသင်းအပင်း များက မုဆိုးမအိမ် ကူညီပြီး လုပ်ကြတယ်။ ဥပမာ ပြောရရင်၊ ဆောင်း တွင်းမှာ အနွေးထည် အဝတ်ဟောင်းဆိုပေမဲ့ အစုတ်အပြတ် မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ပတ်ရစ်တွေပေါ့ရှင်”

ဤသို့ဖြင့် နေထိုင်ရင်း ပညာသင်ခဲ့ကြရာ သမီးနှစ်ယောက် ဘီအေ အောင်ပြီးပြီ၊ တစ်ယောက်က စက်ကင်ဒရီနှင့် အလုပ်အတတ်ပညာတစ်ခု ရခဲ့သည်။ အငယ်ဆုံးသမီးသာလျှင် ကျောင်းနေတုန်းဖြစ်လေသည်။ အကြီး ၃-ယောက်စလုံး၊ အလုပ်လုပ်နေကြပြီဖြစ်၍ သူတို့အိမ်ထောင် ချောင်လည် လာပြီးဖြစ်သည်။

“နီနာတို့အမေဟာ ချီးကျူးစရာ သိပ်ကောင်းတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ အလွန်ကောင်းတဲ့ အမေပါ။ အရပ်ကလည်း ချီးကျူး ပါတယ်။ စစ်မြေပြင်မှာ ကျဆုံးခဲ့တဲ့အဖေအတွက်လည်း ကျွန်မတို့တစ်တွေ ချီးကျူးခြင်း ခံရပါတယ်”

နီနာ တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် လှလှပပ အဝတ်မဝတ်ခြင်းနှင့် အလှအပ မခြယ်ခြင်းတို့ကို ဆင်းရဲကျပ်တည်းခဲ့၍ ဖြစ်လေသလားဟု ကျွန် တော်ထင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ယခုသူတို့အခြေအနေ ကောင်းလာပြီ၊ နီနာ သည် ကျောင်းမှ သုတေသီအဖြစ်၊ နေထိုင်စရိတ် လခရရုံမက၊ တောက်တို့ မယ်ရ ဘာသာပြန်အလုပ်လည်း လုပ်ရသဖြင့် ဝင်ငွေ အထိုက်အလျောက် ရသည်။ ကျွန်တော် တွေ့စက သူမသည် အင်တူးရစ်(ခရီးသည်အကျိုး

ဆောင်အဖွဲ့)မှ ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ကြော်ငြာစာရွက်တစ်ခုကို ဘာသာ ပြန်နေကြောင်း သိရသည်။

ဤသို့ ဝင်ငွေများဖြင့် လှလှပပ ဝတ်စားဆင်ယင်နိုင်သည်။ သို့သော် နိနာသည် ဒါတွေမလုပ်၊ သူတို့အိမ်ခန်းမှာ တယ်လီဖုန်းတပ်ထားသည်။ ဂရမ်ဖုန်း၊ ရေဒီယိုနှင့် တယ်လီဗီးရှင်းများ ဝယ်ထားသည်။

“တယ်လီဗီးရှင်းက အဟောင်းဝယ်ထားရတာပါ။ နောက်တစ်ခါ ပိုက်ဆံအပိုဝင်ရင် အသစ်ဝယ်မယ်။ တယ်လီဗီးရှင်း မရှိမဖြစ်ဘူး၊ အထူး သဖြင့် အမေအတွက် လိုတယ်။ နေ့ခင်းတစ်ယောက်တည်း အားနေရင် လည်း အမေဟာ တယ်လီဗီးရှင်း ကြည့်နေတာပဲ။ အလုပ်လုပ်ရင်း နား ထောင်ကြည့်နိုင်တယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့များမှာ အမေဟာ ဂေါ်ကီပန်းခြံသွား ပြီး၊ ကဗျာရွတ်ဆိုပွဲ နားထောင်လေ့ရှိတယ်” စသည်ဖြင့် တယ်လီဗီးရှင်း ဝယ်ရပုံအကြောင်းမှနေပြီး၊ သူ့အမေ အလုပ်အားချိန် အသုံးချပုံ ပြောပြနေ လေသည်။

နိနာသည် မျက်နှာကို အလှဆီလည်း မလိမ်း၊ ပေါင်ဒါလည်း မချယ်။

ကျွန်တော်က-

“သိပ်ပြီး အရောင်ဆိုးတာတော့ ကိုယ်လည်း မကြိုက်ပါဘူး။ သို့ပေမဲ့ တော်ရုံသင့်ရုံတော့ ခြယ်မှုန်းဖို့ ကောင်းတယ်”

နိနာက-

“အဲဒီအလှကုန်ပစ္စည်းတွေ သုံးရင် အသားအရေ ပျက်စီးတတ် တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတော့ မသုံးဘူး၊ လက်သည်းလည်း မဆိုးဘူး”

“အေး လက်သည်းခြေသည်း မဆိုးချင်နေ၊ လက်သည်းအရှည်ကြီး မထားဘဲ၊ လှီးပစ်ဖို့၊ ညစ်ပုတ်မနေအောင် တံစဉ်းနှင့်တိုက်ပစ်ဖို့ရယ်၊ အဲဒီ လောက်တော့ လုပ်ဖို့လိုမယ်ထင်တယ်”

နိနာသည် တော်ရုံသင့်ရုံဆိုသောစကားကို မငြင်းတော့ပါ။ နောက် တစ်နေ့တွင်ကား နှုတ်ခမ်း သဘာဝရောင် ဆိုးလာပါသည်။ တုလာမြို့ အနီး တော်လစတိုင်းဗိမာန်သို့ သွားကြသောအခါမှာကား ကျွန်တော့် ရှေ့မှာပင် မှန်ကလေးထုတ်ပြီး နှုတ်ခမ်းဆိုးပြလေတော့သည်။

နိနာသည် ခြယ်မှုန်းခြင်း၊ အရောင်ဆိုးခြင်းများ ဂရုမစိုက်သော်

လည်း၊ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်သည်။ ရေကူးသည်၊ စကိတ်စီးသည်၊ တောင်တက်သည်။ ထိုကစားခုန်စားမျိုးအတွက် ဝတ်စုံများနှင့် ပစ္စည်းကိရိယာအစုံ ဝယ်ထားသည်။ တစ်နေ့ ကျွန်တော့်အား မော်စကို တက္ကသိုလ် တစ်ဝိုက် လမ်းလျှောက်ခေါ်သွားသည်။ ကျွန်တော် နီနာကို အမိမလိုက် နိုင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့အတွက် စကားပြန်လုပ်သဖြင့် နီနာတို့တွင် အခကြေးငွေ ရကြသည်။

ကျွန်တော်က-

“တစ်နေ့ ဘယ်လောက်ရသလဲ”

နီနာက-

“ဘယ်လောက်ရမယ် မသိသေးဘူး”

“မေးမထားဘူးလား”

“ဘယ်မေးထားရမှာလဲ၊ အခကြေးငွေ မရလည်း အလကားလုပ်ရမယ့် ကိစ္စမျိုးပဲ။ မိတ်ဆွေဖြစ်ရေးနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရတဲ့အပြင် ရှင်ကိုစကားပြန်လုပ်ရလို့ ကျွန်မမှာ ပညာတွေ တိုးသေးတယ်။ ခုဆို ရှင်နှင့်ကျွန်မ၊ အတူစားရတယ်၊ ပွဲအတူကြည့်ရတယ်။ ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းသလဲ၊ ဟော စကားပြန်ခလည်း ရဦးမယ်။ ဘယ်လောက်ရရ ဖိမ်ပေါ့ရှင်”

ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ဆရာမကလေးများ စာမေးပွဲစောင့်ကြေးရကြလို့ ပျော်ကြပုံ ပြေးပြီးသတိရလေသည်။

“မင်း ကိုယ့်စကားပြန် လုပ်လို့ရတဲ့ငွေကို ဘယ်လိုသုံးမလဲ”

“ခု နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ချိန်ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မ ကော့ကေးဆပ်ကို သွားမယ်။ များများရရင် လေယာဉ်ပျံ၊ နည်းနည်းဆို ရထားစရိတ်တော့ ရမှာပဲ”

“မင်းတစ်ယောက်တည်းလား”

“ယောက်ျားမိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့် သွားမှာပါ”

ကျွန်တော်က စပ်ဖြဲဖြဲလုပ်ပြီး . . .

“ဟေ့ ဘယ်လိုလဲနီနာ၊ ပြောပြစမ်းပါဦး”

ထိုသူငယ်မှာ အာရှပြည်သူ့အင်စတီကျုဘဝသာစကားများဌာနမှ နီနာကဲ့သို့ အာရှသူတေသီပင် ဖြစ်သည်။ အင်ဒိုနီးရှားဘာသာစကားကို

ကောင်းစွာ တတ်ကျွမ်း၏။ သူသည် ဆိုဗီယက်ယူနီယံ၏ သမ္မတနိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံဖြစ်သော၊ အက်စ်တိုးနီးယားမှဖြစ်သည်။ စာပေတွင် များစွာ ထူးချွန်သော လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု နိနာက ပြောပြသည်။

“မင်းတို့ သမီးရည်းစားဖြစ်နေပြီလား”

“ကျွန်မက မသေချာသေးပါဘူးရှင်၊ အမေကတော့ ရုရှားမဟုတ်၊ အက်စ်တိုးနီးယားဖြစ်နေလို့ သဘောမတူဘူး ပြောတယ်။ ကျွန်မကတော့ လူမျိုးခြားတာ ဘယ်ဂရုစိုက်မှာလဲ၊ သို့ပေမဲ့ မချစ်သေးဘူး၊ ချစ်လို့ မရသေး ဘူးရှင်၊ တကယ်ပဲ”

တစ်နေ့တွင် နိနာသည် ထိုသူငယ်နှင့် ကျွန်တော့်အား မိတ်ဆက် ပေးလေသည်။ စာပေတွင် များစွာထူးချွန်မည့် မျက်မှန်ထူထူကြီးနှင့်သူငယ် ပင်ဖြစ်လေသည်။ ရုပ်ကိုသာ ကြည့်ကြရင်တော့ စွဲမက်စရာရှိမယ် မဟုတ် ပါ။ သို့သော် ထိုသူငယ်နှင့်နိနာတို့ လင်မယားဖြစ်ကြသောဘဝမှာ စိတ်ကူး ကြည့်လိုက်သည်။ ထမင်းစားပွဲတွင် ပန်းကန်ခွက်ယောက် တိုးလို့ တန်းလန်းထားပြီး၊ သူနှင့်နိနာ စာအုပ်ကိုယ်စီနှင့် စူးစိုက်နေကြသည်။ သားငယ်က လုပ်ချင်ရာလုပ်နေပြီး၊ လှေကားပေါ်မှ လိမ့်ကျမှ သူတို့ နှစ်ယောက် သားငယ်ကို သတိရကြတော့သည်။ နိနာအား ဤသို့ ကျွန်တော်စိတ်ကူး ကြည့်လိုက်ပုံကို ပြောမပြပါ။ စိတ်ပျက်သွားမှာစိုး၍ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသူနှင့် ကျွန်တော့်အား မိတ်ဆက်ပေးချိန်တွင် သူတို့သည် ကော့ ကေးဆပ်တောင်တန်းသို့ သွားရန် စီစဉ်နေကြသော်လည်း၊ ထိုသူငယ် လိုက်နိုင်၊ မလိုက်နိုင် ယတိပြတ် မဆုံးဖြတ်ရသေးပါ။ သူငယ်သည် အင်ဒို နီးရှားကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့နှင့် လိုက်ရမည်ဆိုလျှင် နိနာနှင့် လိုက်နိုင်မည် မဟုတ်ဟု ကျွန်တော် စောစောက သိထားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ရုရှား ဘာသာစကားဖြင့် အချိအချပြောဆိုနေကြရာ ကျွန်တော်က နိနာအား ဗမာလို-

“နိနာ သူ့ကိုပြောလိုက်၊ ကော့ကေးဆပ်သို့ နိနာအား သူလိုက်မပို့ လျှင်၊ ငါက နိနာအား မြန်မာပြည်ကို ခေါ်သွားမည်။ ဒီလိုပြောလိုက်ပါ”

တစ်ခါနှင့် နားမလည်သဖြင့် နှစ်ခါထပ်ပြောရာ ကောင်းစွာနားလည် သွားပြီး နိနာက ပြုံးရယ်လိုက်သည်။ သူ့လူက ကျွန်တော် ဘာပြောသလဲ

ဟု မေးဟန်ရှိ၏။ နီနာက ဘာသာပြန်မပြချေ။

နီနာက ကျွန်တော့်ဘက်ကိုသာ လှည့်ပြီး တိုးတိုးပြောသည်။

“ရှင်ဟာ သိပ်နောက်တတ်တာပဲ”

“နောက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အတည်ပြောတာ . . . မင့်လူကို ဘာသာပြန် ပြောလိုက်စမ်းပါ”

“အို . . . ပြောဖို့မလိုပါဘူး။ သူ့ကို ဘာမဆိုပြောပြရတဲ့အခြေအနေ ကျွန်မတို့ မရောက်သေးပါဘူး”

ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လျှောက်လည်ကြရင်း ဆိုဗီယက် အမျိုးသမီးကလေးများ ရည်းစားထားပုံ ဆွေးနွေးကြသည်။

“မင်းတို့ဆီမှာ ရည်းစားများတဲ့မိန်းကလေးကို ဘယ်လိုသဘောထား ကြသလဲ”

များသင့်တဲ့ အခြေအနေတွေကြောင့် များတာလား၊ သို့မဟုတ် အခြေမရှိဘဲ လျှပ်ပေါ်လော်လည်ပြီး များတာလားဆိုတာ စဉ်းစားပြီးမှ ရည်းစားများတဲ့အပေါ်မှာ ထင်မြင်ချက်ပေးကြပါတယ်။ တရားသေအား ဖြင့် တစ်သက်လုံးမှာ ရည်းစားတစ်ယောက်သာရှိရမယ်ဆိုတဲ့ အစွဲမျိုးတော့ မရှိကြပါဘူး။ မြင်မြင်ချင်း အရူးအမူးဖြစ်ပြီး ဘာမှမစဉ်းစား၊ မဆင်ခြင် တာလည်း မရှိသလောက်ဖြစ်နေပါပြီ။ ရည်းစားထားပြီး သဘောမကျလျှင် ရည်းစားပြောင်းခြင်းဟာ လင်ဖြစ်ပြီးမှ သဘောမကျလို့ လင်ပြောင်းခြင်း ထက် ပိုကောင်းတယ်လို့ နားလည်ကြပါတယ်။

“ကိုယ် တစ်ခါတုန်းက ဗမာပြည်မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုမှာ ဒီသဘောမျိုး ရေးဖူးတယ်။ ဒီတော့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်က မိန်းကလေးတွေက ချီးကျူး ကြတယ်”ဟု ကျွန်တော်က ဝင်ပြောသည်။

“တစ်ပြိုင်နက်တည်း ရည်းစား ၃-၄ ယောက်ထားတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်တလေတော့ ရှိမှာပေါ့။ ဒီလိုအလေ့အထမျိုးကို လူအများ အားမပေးပါဘူး၊ ပြစ်တင်ရှုတ်ချကြတယ်၊ ဝေဖန်ကြတယ်”

“မညားခင် ကျူးကျူးလွန်လွန်ဖြစ်တဲ့ကိစ္စကော မရှိဘူးလား”

“အနည်းအကျဉ်းတော့ ရှိတာပေါ့ရှင်၊ ပဋိသန္ဓေရှိလာရင် ဖျက်ချ ခြင်းကို ဆိုဗီယက်ဥပဒေက ခွင့်ပြုထားတယ်။ ဒါကို အကြောင်းပြပြီး ခင်ဗျားတို့ ပြည်သူတွေနှင့် ကျွန်မတို့အစိုးရက မညားခင် ကျူးကျူးလွန်

လွန်ဖြစ်ဖို့ အားပေးတယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး။ အားမပေးပါဘူး။ ဒီလိုမဖြစ်
ကောင်းဘူးလို့ သွန်သင်ကြတယ်။ ညွှန်ကြားကြတယ်။ ဒါက ပညာပေး
ရေးနှင့်ဆိုင်ပါတယ်။ ဥပဒေအရ ပဋိသန္ဓေဖျက်ခြင်း တားမြစ်ထားရင်
တိတ်တိတ်ဖျက်တာပဲ ရှိလာပါတယ်။ ဆရာဝန်တွေက မှောင်ခိုဈေးဖွင့်လာ
တယ်။ ဘေးဥပဒ်အန္တရာယ်များတဲ့နည်းတွေလည်း သုံးလာပါတယ်။”

ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံများတွင် ပဋိသန္ဓေဖျက်ချက်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍
ထုံးစံနှင့်ဥပဒေအမျိုးမျိုးရှိသည်။ ဆိုဗီယက်ယူနီယံနှင့် ရုမေးနီးယားတွင်
ဥပဒေကခွင့်ပြုသော်လည်း အရှေ့ဂျာမနီက ခွင့်မပြုချေ။ ဆိုဗီယက် ယူနီယံ
ထဲမှာပင် ဤကိစ္စမျိုး၌ သမ္မတနိုင်ငံအချင်းချင်း မတူကြချေ။ အဇာဘိုင်
ဂျန်၊ ဥဘောက်စတန် စသော ဆိုဗီယက်အာရှအလယ်ပိုင်း သမ္မတနိုင်ငံ
များ၌ ဖိုမဆက်ဆံရေးများသည် ရှေးအစဉ်အလာ စည်းမျဉ်းများကို အတော်
ပင် အမှီသဟဲပြု၍ ရှိသေးသည်။ ဥရောပနှင့်အာရှ ကွာခြားချက်များ ရှိနေ
သေးသည်။ မိန်းမများသည် အိမ်တွင်းပုန်းခေါင်းမြီးခြုံ မဟုတ်ကြတော့
သော်လည်း ဥရောပသူတွေလို၊ ဖိုမဆက်ဆံရေး မလွတ်လပ်ကြသေးချေ။
နီနာ-

“သည့်ပြင်လူတွေ မပြောပါနှင့်ရှင်၊ မော်စကိုမှာ တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ရပြီး
စာဆက်သင်နေတဲ့ အာရှဆိုဗီယက် သမ္မတနိုင်ငံများမှ ကျောင်းသားတွေ
တောင် အစွဲအလမ်းဟောင်းတွေ အများကြီး ရှိနေကြသေးတယ်။ သူတို့
ယူမယ့်မိန်းကလေးများဟာ ယခင်အငြိအစွန်းရှိဖူးရင် လုံးဝခွင့်မလွှတ်လို
ကြဘူး။”

ကျွန်တော်-

“ဒါကတော့ ငါတို့ယောက်ျားတိုင်း အူတိုကြတော့တာပါပဲ။ ကိုယ်
တိုင်က ရည်းစား များချင်များမယ်။ ကိုယ်ယူမယ့်မိန်းကလေးကိုတော့
ရည်းစား မများစေချင်ဘူး။ ကိုယ်က ငယ်ငယ်ယူချင်ယူမယ်၊ ကိုယ့်မိန်းမ
လင်ငယ်မနေစေချင်ဘူး။”

“ဒါ ဘယ်မှာတရားမှာလဲရှင်၊ ကျွန်မတို့ ရုရှားအမျိုးသားတွေက
တော့၊ ရှင်တို့အာရှအမျိုးသားတွေလောက် အူမတိုတော့ပါဘူး။ ဟဲ . . . ဟဲ”

ကျွန်တော်တို့ ပြောကြသည်မှာ စုံနေ၏။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရုပ်ရှင် အတူကြည့်ကြသည်။ ပြဇာတ်

လည်း အတူသွားကြသည်။ တစ်နေ့သော် ရှိတ်စပီးယား၏ ရိုမီယိုနှင့် ဂျူးလိယက်ပြဇာတ်သို့ သွားကြ၏။ တင်ဆက်သူများမှာ ဂျော်ဂျီယန်အဖွဲ့ ဖြစ်ပြီး ဂျော်ဂျီယန်ဘာသာစကားဖြင့် ရှိတ်စပီးယား၏စာများကို ရွတ်ဖတ် ကြသည်။ ထိုင်ခုံတိုင်းမှာ နားကြပ်တစ်ခုစီ ချထားသည်။ ကောက်နား ထောင်လိုက်လျှင်၊ ရုရှားဘာသာစကားဖြင့် ရွတ်ဖတ်နေသံကြားနေ၏။ နိနာက ကျွန်တော့်အား အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြန်ပြော၏။ သို့ဘာသာ ပြန်ရင်း နိနာသည် တစ်ခါတစ်ရံ ရှိတ်စပီးယား၏ မူရင်းလင်္ကာများ ရွတ် သွားလိုက်သေး၏။

ပြဇာတ်ကြည့်ပြီးနောက် ဂေါ်ကီပန်းခြံထဲလျှောက်လည်ကြပြန်၏။ နှစ်ယောက်အတူ ရဟတ်ယာဉ်စီးကြရာ၊ ကျွန်တော်က စောက်ထိုးဖြစ်သွား သော် အခြေမပျက်၊ နိနာကား ထိတ်လန့်လှိုက်ဖိုဖြစ်ပြီး အော်လေသည်။ အဆင်းမှာ ရင်တုန်နေသဖြင့် တော်တော်နှင့်မထနိုင်၊ ကျွန်တော်က ထူပေး ရသည်။ အတန်ကြာမှ လမ်းလျှောက်နိုင်တော့သည်။

“ကျွန်မ နောက်တော့ မစီးတော့ဘူး။ သိပ်ကြောက်သွားတာပဲ၊ ရင်တွေ ခုထိတုန်နေတုန်းပဲ”

ကျွန်တော်-
 “ဘာပဲပြောပြော၊ မင်းဟာ မိန်းကလေးပဲကွ”
 နိနာသည် နားမလည်နိုင်သောအကြည့်ဖြင့်ပြုံးပြီး-
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 “အသည်းငယ်လို့ပေါ့”

“အို . . . တကယ့်ကို ကြောက်စရာကောင်းတာ၊ အပေါ်မြောက်သွား တော့ လူက မှောက်လျက်ကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ မြေကြီး မကြည့်ရဲလို့ မျက်စိ မှိတ်ထားလည်း မရဘူး၊ ရင်တုန်နေတာပဲ”

ကျွန်တော်သည် ပထမအကြိမ် ဆိုဗီယက်ယူနီယံစီးပွားရေးပြပွဲကြီး သို့ ကိုဝင်းတင်၊ မောင်မောင်ခင်တို့နှင့်အတူ ရောက်ဖူးပြီးပြီ။ ဒုတိယ အကြိမ် နိနာနှင့် သွားကြည့်ပြန်၏။ တစ်လကြည့်သော်လည်း အစုံအစေ့ ကြည့်နိုင်ဖွယ်မရှိသော ပြပွဲကြီးဖြစ်၏။ တိရစ္ဆာန်မွေးမြူရေးနှင့် သီးနှံ စိုက်ပျိုးရေးအပိုင်းများကို ကြည့်ကြ၏။ နိနာသည် မြင်းကြီးတွေကို အံ့ဩ မဆုံး၊ နွားကြီးတွေ၊ ဝက်ကြီးတွေ၊ သိုးကြီးတွေ ချီးကျူးလို့မကုန်။ သားငယ်

ကလေးတွေကို မြင်ရသောအခါ မြူးထူးခုန်ပေါက်နေသော နီနာဖြစ်၏။
အကောင်ကလေးတွေကို ချစ်၍မဝဖြစ်နေ၏။

ကျွန်တော့် လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲထားပြီး တိရစ္ဆာန်သားငယ် ကလေး
တွေကို မြူဆွကာ ပျော်နေ၏။

မစ်ချူရင်သီးနဲ့စိုက်ပျိုးရေးပြပွဲအပိုင်းကား ပြပွဲနှင့်သိပ်မတူ။ အလှ
ပြဥယျာဉ်နှင့် ပိုတူ၏။ ဆိတ်ငြိမ်ဒေသ သာယာလှ၏။ နှစ်ပေါင်းများ
စွာက ဖတ်ထားသော မစ်ချူရင်၏ စိုက်ပျိုးနည်းများသည် ကျွန်တော့်
ခေါင်းထဲ ပေါ်လာသည်။ သစ်ပင်သားစပ်နည်းများ၊ သစ်ပင်နှင့်ရာသီဥတု
သဟဇာတ ပြုနည်းများ၊ အနက်စိုက် အတိမ်စိုက်နည်းများ။

နီနာက ကျွန်တော့်အား အံ့သြနေသည်။

မြန်မာတစ်ယောက်က မစ်ချူရင်အကြောင်း ဒီလောက်သိနေသည်။
စာရေးဆရာတစ်ယောက်က စိုက်ပျိုးရေးမှာ သည်လောက်စိတ်ဝင်စားနေ
သည်။ “မစ်ချူရင်အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားနေရုံမက၊ ကိုယ်က လိုင်ဆင်
ကိုအကြောင်းလည်း စိတ်ဝင်စားတာပဲ။ အခု လိုင်ဆင်ကိုရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ
ပြန်တက်လာပြီး ရှုတ်ချထားကြတုန်းပဲလား။”

စသည်ဖြင့် ကွယ်လွန်သူ မစ်ချူရင်၏ လုပ်ငန်းများကို ဆက်လက်
လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေခဲ့သော သိပ္ပံပညာရှင်ကြီး လိုက်ဆင်ကိုအကြောင်း
ကို ကျွန်တော်က မေးနေလေသည်။ ယခင်ခေတ်က ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဗဟို
ကော်မတီသည် သိပ္ပံပညာရှင် အချင်းချင်း သဘောတရားရေးတိုက်ပွဲတွင်
မဲဖြင့် ဝင်အဆုံးအဖြတ်ပြုခဲ့သဖြင့် လိုက်ဆင်ကို သိက္ခာကျခဲ့ရလေသည်။
ရှုတ်ချခံခဲ့ရလေသည်။

“ခု ဒီလိုမဟုတ်တော့ပါဘူး။ လိုင်ဆင်ကို သိက္ခာပြန်တက်နေပါပြီ။
စိုက်ပျိုးရေးနည်းသစ်များ ထွင်တဲ့အတွက် မကြာခင်ကဘဲ ဂုဏ်ပြုခြင်း
ခံရပါတယ်။ အခု ဗဟိုကော်မတီဟာ သိပ္ပံပညာရှင် အချင်းချင်း သဘော
တရားတိုက်ပွဲမှာ ဝင်ပြီး မဲဖြင့်ဆုံးဖြတ်တာ မလုပ်တော့ပါဘူး။”

နီနာသည် မော်စကိုမြို့ပေါ်မှာ နေသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ဘယ်
လမ်းဘယ်နေရာ ဘာမှန်းမသိ ဖြစ်နေတတ်သည်။ အိမ်တွင်းရေးရာ မှန်သမျှ
အမေအား လုံးဝလွှဲထားသဖြင့် ဆား၊ ဆီ ဘယ်လောက်ဈေးမှန်း မသိ၊
လျှပ်စစ်မီတာခ ဘယ်လောက်လဲ မသိ၊ သို့သော် သိပ္ပံပညာရှင်တွေ

အကြောင်း၊ ဆိုဗီယက်စာရေးဆရာများအကြောင်း၊ အင်္ဂလိပ်စာပေ အကြောင်း၊ ကျူးဘားအကြောင်း စသည်ဖြင့် ဗဟုသုတတွေကား စုံလှ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုင်ခုံမှာထိုင်ပြီး မစ်ချူရင်ကြေးရုပ်ကို ကြည့်နေကြ၏။ ကျွန်တော်တို့နောက်မှာ သစ်သီးပင်များသည် တောအုပ်သဖွယ် ဖြစ်နေ၏။ ဘေးမှာကား ပန်းပင်ကလေးများသည် ကော်ဇောချပ်ကြီး သဖွယ် ဖြန့်ဆင်းနေကြသည်။ နေ့စဉ် လူပေါင်းသောင်းချီ၍လာနေသော ပြပွဲကြီး ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် နှစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်-

“နီနာရေ . . . မင်းနှင့်ငါတို့ သွားလာနေကြတာဟာ၊ ဟန်းနီးမွန်း ထွက်တာနဲ့တောင် တူနေပြီ။ ရုပ်ရှင်ကြည့် ရိုမီယိုနှင့်ကျူးလိယက်ပြဇာတ် ကြည့်၊ ဥယျာဉ်ထဲ လျှောက်လည်၊ အိုက်စကရင် စား၊ ကိုယ်ဖြင့်သိပ်ပျော် တာပဲ”

“ကျွန်မလည်း သိပ်ပျော်တာပဲ”

“ရိုမီယိုနှင့် ကျူးလိယက်လိုတော့ လက်တွေ့မဖြစ်နိုင်ကြတော့ဘူး ပေါ့၊ နီနာရယ်။ စိတ်ကူးတော့ဖြင့် ယဉ်နိုင်ပါရဲ့။”

ကျွန်တော်က သို့ကလို နောက်လိုက်တော့ နီနာ၏ မျက်နှာညှိုးသွား သည်။

“ကျွန်မဟာ အချစ်ကံကြမ္မာ မကောင်းဘူး။ ကျွန်မအဖြစ်ဟာ ရိုမီယို နှင့်ကျူးလိယက်ထက် ဆိုးသေးတယ်ထင်တယ်”ဟုဆိုကာ သူမ၏ဇာတ် လမ်းဟောင်းတစ်ခုကို ပြောပြလေသည်။

တရုတ်ကျောင်းသားကလေးနှင့် နီနာ အသည်းနှစ်အောင် ချစ်ခဲ့ကြ သည်။ ပြီးတော့ အသည်းကွဲကြရလေသည်။ တရုတ်ကျောင်းသားကျောင်း သူနှင့် ဆိုဗီယက်ကျောင်းသားကျောင်းသူ ချစ်ကြ ကြိုက်ကြပြီး၊ တရုတ်ပြည် လိုက်သွားသော ရုရှားဇနီးများ ရှိဖူး၏။ ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံချင်းပင် ဖြစ်သော် လည်း၊ လူမျိုးကွဲမှု၊ ပထဝီရေမြေအခြေအနေ ကွဲမှုများ ကျော်လွှားရန် ခက် ခဲသည်။ အိမ်ထောင်ရေးကို ထိခိုက်ပြီး ရုရှားဇနီး အများအပြား ပြန်လာခဲ့ ကြသည်။ တရုတ်ကျောင်းသူကျောင်းသားက ရုရှားကျောင်းသူ ကျောင်း သားနှင့် ပညာစုံပြီးမှ လက်ဆက်ကာ ရုရှားတွင်နေရန်လည်း ခက်သည်။

နေနိုင်ကြဦးတော့ ရုရှားလာပြီး ပညာသင်ကြားခြင်းမှာ တရုတ်ပြည်အတွက် အချည်းနှီးသာ ဖြစ်တော့သည်။ ထို့ကြောင့် တရုတ်နှင့် ရုရှားကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ ရည်းစားဖြစ်ခွင့်နှင့် ညားခွင့်ကို တရုတ်ဘက်မှ ပိတ်ထား ရလေသည်။ ပညာပေးခြင်း၊ စည်းကမ်းချုပ်ကိုင်ခြင်းတို့ဖြင့် ပိတ်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြင့် နီနာနှင့် သူ့ရည်းစား အသည်းကွဲကြရလေသည်။

ကျွန်တော်-

“တရုတ်ပြည် ရောက်သွားပြီးမှ ပြန်လာတာနှင့်စာရင် တော်သေး တာပေါ့ကွယ်။ မညားခင်က ကွဲတာ ကောင်းပါတယ်”

နီနာ-

“ဒါပေမဲ့ ချစ်တာကိုး၊ ချစ်တာကို ဖျောက်လို့မရဘူး။ ပိတ်လို့မရဘူး ရှင့်၊ သူ့ကို ကျွန်မ ချစ်နေတုန်းပဲ”

ကျွန်တော်-

“ဒါကြောင့် ရဟတ်ပေါ်ကအဆင်းမှာ မင့်ကို ကိုယ်ကပြောတယ် မဟုတ်လား နီနာ။ ဘာပဲပြောပြော မင်းဟာ မိန်းကလေးပဲလို့”

ဆိုဗီယက်ယူနီယံတွင် လူမျိုးမရွေး နိုင်ငံခြားသားများနှင့် ချစ်ကြိုက် ကြခြင်း၊ သမီးရည်းစားဖြစ်ကြခြင်းကို မတားမြစ်ပါ။ သို့သော် လက်ထပ် ထိမ်းမြားခြင်းကို အမြဲထောက်ပြနေကြပါသည်။ သို့သော် အချစ်ဆိုသော ဝေဒနာကို မကုသနိုင်၍ နိုင်ငံခြားသား လက်ဆက်ကာ လိုက်သွားမည် ဆိုလျှင်(ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ)ဆိုပြီး ထည့်လိုက်ကြပါသည်။

နီနာသည် ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်တစ်ယောက် မဟုတ်ချေ။ ကွန်မြူနစ် လူငယ်အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ပေ။ ကျောင်းသားသမဂ္ဂသို့ပင် ဝင်ခြင်း မရှိ၊ ဆိုဗီယက်ယူနီယံ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရေးဌာနများ၊ သုတေသန ဌာနများ စသည်တို့တွင် အလုပ်လုပ်နေကြသူများသည် ယဉ်ကျေးမှုအလုပ် သမားများအဖွဲ့မှာ ပါဝင်လေသည်။ နီနာသည် ဤအလုပ်သမားအဖွဲ့မှာ သာ ပါဝင်လေသည်။ သို့သော် နီနာသည် အရေးကြုံလျှင်ကြုံသလို လူငယ် လှုပ်ရှားမှုများတွင် ပါဝင်ခဲ့၏။

ဇူလိုင် ၂၅-ရက်နေ့က ကျွန်တော်သည် မော်စကိုမှ ဘာလင်မြို့ သို့ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ သွားခါနီးတွင် နီနာအား လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ နှုတ်ဆက်စကားပြောသည်။

“မင်းနဲ့ငါ မိတ်ဆွေဖြစ်ရတာ၊ ငါ တန်ဖိုးအများကြီးထားပါတယ်။ ဘယ်တော့မှလည်း မေ့မှာမဟုတ်ဘူး။”

နီနာက တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ကျွန်တော့်လက်ကို မလွှတ်သေးဘဲ-

“ကျွန်မတင်မက ကျွန်မတိုင်းပြည်နှင့်မိတ်ဆွေဖြစ်ရေးလည်း တန်ဖိုးထားပြီး ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါလေနှင့်ရှင်”ဟု ပြောပြီး နေပါသည်။

လေယာဉ်မယ်က လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော် လေယာဉ်ပျံဆီသို့ မြန်မြန်လျှောက်ခဲ့ပါသည်။ နီနာက လက်ပြကျန်ရစ်ခဲ့၏။ လေယာဉ်ပျံလှေကားထိပ်မှ ကျွန်တော်က လက်ရပ်ပြသည်။ နီနာက လက်ပြန်ပြသည်။ အထဲကနေကြည့်တော့ နီနာသည် ကျွန်တော့်ဘက် ငေးကြည့်ပြီး ရပ်နေသဖြင့်၊ လှေကားထိပ်ပြန်တက်သွားပြီး လက်ပြရပြန်၏။ နီနာက လက်ပြန်ပြ၏။ လေယာဉ်ပျံရွေ့လျားနေသော်လည်း နီနာရွေ့လျားသည်ကို မတွေ့ရ။ ကျွန်တော့်ဘက် ငေးကြည့်ပြီး ရပ်နေသည်ကို နောက်ဆုံး မြင်ခဲ့ရလေသည်။ ။

[ဗိုလ်တထောင်၊ ၁၉၆၂၊ စက်တင်ဘာလ]

အခန်း (၅)

ဂျာမန်ဒီမိုကရက် သမ္မတနိုင်ငံတွင်

ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံဖြစ်သော ဂျာမန်ဒီမိုကရက်တစ် သမ္မတနိုင်ငံသို့ ၁၉၆၂-ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၂၅-ရက်နေ့တွင် ရောက်ရှိသွားလေသည်။ ကမ္ဘာသစ်ခရီးသည် သိန်းဖေမြင့် အဖြစ် ရောက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ဂျာမနီနိုင်ငံ မြို့တော် ဘာလင်မှနေ၍ ဂျာမန်တို့၏ လူမှုရေးဘဝတစ်ခုလုံးကို သူ ချောင်းကြည့်ခဲ့ဟန်တူသည်။

ယခုအခါ အလုပ်သမား လူတန်းစားတို့၏ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ဖြစ်နေပြီဖြစ်သော အရှေ့ဂျာမနီနိုင်ငံကား၊ အလုပ်သမား လူတန်းစားတို့၏ အသက် သွေးချွေးတို့ဖြင့် စတေး၍လဲ ယူ ထားရသော ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံ ဖြစ်လေသည်။ ယင်းနိုင်ငံ၊ ယင်းလူနေမှုစနစ် အတွက် 'အလုပ်သမားလူတန်းစား၏ သား' တစ်ယောက်သည် ဘယ်သို့ အစတေးခံသွားသည်ကို သူ၏ အခု ဘဝခံစားမှုအသိဖြင့် ရေးဖွဲ့ဟန်က ဆိုရှယ်လစ်အားမာန် ကို သစ်စေသည်။ ။

အလုပ်သမားလူတန်းစား၏ သား

ကျွန်တော် အရှေ့ဂျာမနီမြို့တော် ဘာလင်သို့၊ ဇူလိုင်လ ၂၅-ရက် နေ့မှာ ရောက်တယ်။ ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ နံနက်မှာပဲ ယဉ်ကျေးမှု ဝန်ကြီးဌာနမှ ကျွန်တော်အတွက် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတစ်ခု ပြပေးပါတယ်။ သူတို့ဆီမှာ အစိုးရ ရုပ်ရှင်ဌာနဟာ ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီး လက်အောက်မှာ ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် ပြပေးတဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကတော့ အန့်စ် သာလ်မန် (Ernst Thalmann) အတ္ထုပ္ပတ္တိဇာတ်ကား ဖြစ်ပါတယ်။

အန့်စ်သာလ်မန်ဟာ ၁၉၄၄-ခုနှစ်မှာ ဘူဟန်ဝဲလ်ထိ အကျဉ်းစခန်း တွင် ဟစ်တလာ ဖက်ဆစ်များရဲ့ လက်ချက်နဲ့ ကွယ်လွန်ခဲ့ရတဲ့ ဂျာမန် ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် မတိုင်မီနှင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းမှာ နိုင်ငံရေး စတင်လုပ်ခဲ့ကြတဲ့ ကျွန်တော် တို့တစ်တွေဟာ အန့်စ်သာလ်မန်အကြောင်းကို အတော်ကြားခဲ့ဖူးကြတယ်။ ဟစ်တလာ တန်ခိုးကြီးထွားလာပြီး ဖက်ဆစ်တွေရဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးမှုများ နှင့် ကျူးကျော်စော်ကားမှုများ ပြင်းထန်လာလေလေ၊ ဟစ်တလာကို ဆန့်ကျင်နေတဲ့ ဂျာမန်အမျိုးသား အင်အားစုကို ခေါင်းဆောင်နေတဲ့ အန့်စ် သာလ်မန်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် သတင်းဟာ ကြီးမားပျံ့နှံ့လာလေ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

အနံ့စံသာလ်မန် ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းကို နှစ်ပိုင်း နှစ်ဇာတ်ထုပ်ခွဲထား တယ်။ 'အလုပ်သမား လူတန်းစား၏ သား' ဆိုသော အပိုင်းဇာတ်ထုပ်နှင့် 'အလုပ်သမား လူတန်းစား၏ ခေါင်းဆောင်' ဆိုသော အပိုင်းဇာတ်ထုပ်တို့ ဖြစ်ပါတယ်။ အနံ့စံသာလ်မန်ဆိုတဲ့ ခေါင်းဆောင်ရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိပင် ဖြစ်သော် လည်း တကယ်တော့ ဂျာမန်အလုပ်သမားလူတန်းစားရဲ့ နိုင်ငံရေးဖြစ်စဉ် သမိုင်းဖြစ်နေတာ တွေ့ရတယ်။

ဂျာမန်အလုပ်သမား လူတန်းစားဟာ ၁၉၁၇-ခု၊ အောက်တိုဘာ တော်လှန်ရေး ဖြစ်ပွားပြီးနောက်ပိုင်းမှာ လွန်စွာနိုးကြားတက်ကြွခဲ့တယ်။ ဂျာမန်စစ်တပ်များ အတွင်းမှာပဲ စစ်ကိုဆန့်ကျင်သူတွေက စစ်ဗိုလ်တွေ ဖမ်းပြီး နယ်ချဲ့စစ်ပွဲကို အတင်းရပ်စဲဖို့ ကြိုးစားသူတွေ ပေါ်ခဲ့တယ်။ အနံ့စံ သာလ်မန်ကိုလည်း နယ်ချဲ့စစ်ပွဲ ရပ်စဲရေးအတွက် ကြိုးစားနေခဲ့တဲ့ တပ် ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်အနေနှင့် တွေ့ခဲ့ရတယ်။ နောက်ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး အပြီးမှာ ဂျာမန်အလုပ်သမားတွေဟာ ဆိုရှယ်လစ်တော်လှန်ရေးကြီး ဆင်နွှဲ ကြတယ်။ တချို့နေရာတွေမှာ အလုပ်သမားတွေဟာ မြို့တွေကို သိမ်းပိုက် ထားနိုင်ခဲ့တယ်။ တချို့နေရာတွေမှာဆိုရင် ဓနရှင်တပ်တွေနဲ့ အလုပ်သမား စစ်တပ်တွေ အကြိတ်အနယ်တိုက်ကြတယ်။ ဂျာမန်ကွန်မြူနစ်နှင့် ဂျာမန် ဆိုရှယ်လစ် ဒီမိုကရက်များ မညီမညွတ်ဖြစ်ကြလို့၊ ဂျာမန်ဆိုရှယ်လစ် ခေါင်းဆောင်များက ဓနရှင်များဘက် လိုက်ပါသွားလို့၊ ဂျာမန်ဓနရှင်တွေ ကလည်း အင်အားကြီးလို့ ဂျာမန်အလုပ်သမားတွေရဲ့ တော်လှန်ရေးကြီး ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရတယ်။

အနံ့စံသာလ်မန်ကို ဟမ်ဘွတ်ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းမြို့ကြီးမှာ အာဏာ သိမ်းထားနိုင်ခဲ့သော၊ အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်အဖြစ် တွေ့ရတယ်။ ဂျာမန်အလုပ်သမားတွေရဲ့ လက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေးကြီး ပျက်ပြားသွား ပြီးတဲ့နောက် အလုပ်သမားတွေရဲ့ ဥပဒေတွင်းတိုက်ပွဲတွေ အကြီးအကျယ် ပေါ်လာတယ်။ ဟစ်တလာကလည်း တစ်ဖက်မှ နာဇီပါတီဖွဲ့ပြီး တန်ပြန် တော်လှန်ရေး လှုပ်ရှားမှုများ ပေါ်ခဲ့တယ်။ သမ္မတရွေးကောက်ပွဲမှာ ဟစ်တလာတို့လူစုနှင့် ဂျာမန်ဓနရှင် မြေရှင်များ ထောက်ခံအားပေးမှုဖြင့် အရွေးခံသော စစ်ဝါဒီခေါင်းဆောင် ဟင်ဒင်ဘတ်ခ်က တစ်ဖက်၊ ဂျာမန် ဓနရှင် မြေရှင်နှင့် စစ်ဝါဒီတို့ကို ဆန့်ကျင်သော ဂျာမန်အလုပ်သမား

လူတန်းစားခေါင်းဆောင် အနှစ်သာလ်မန်က တစ်ဖက် အရွေးခံခဲ့ကြတယ်။ ဂျာမန်ကွန်မြူနစ်နှင့်ဆိုရှယ်လစ် အလုပ်သမားများ ကွဲပြားပြီး၊ ဆိုရှယ်လစ် ခေါင်းဆောင်တွေက အတိအလင်း ဟင်ဒင်ဘတ်ခံဘက်မှ လိုက်ပါသွားကြ တယ်။ ဟင်ဒင်ဘတ်ခံ သမ္မတဖြစ်သွားပြီး ဟစ်တလာ လက်ထဲ အာဏာ အပ်လိုက်တော့တာပါပဲ။

ဟစ်တလာတို့လူစုဟာ ကွန်မြူနစ်ပါတီကို ပထမဆုံးနှိမ်နင်းပစ် လိုက်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီကို နှိမ်နင်းပစ်လိုက်တယ်။ ဟစ်တလာ အာဏာရပြီး ဖက်ဆစ်စနစ်ကြီး လွှမ်းမိုးသွားတဲ့အခါမှာ ဂျာမန် စစ်ယန္တရားကြီးဟာ အရှိန်ပြင်းထန်စွာနှင့် မောင်းနှင်တော့တာ ပါပဲ။ ဒီလိုနှင့် ကမ္ဘာကြီးဟာ ဒုတိယစစ်ကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတယ်။

အနှစ်သာလ်မန်ဟာ ကွန်မြူနစ်နှင့် ဆိုရှယ်လစ်အလုပ်သမားတွေ ကို စည်းရုံးပြီး ဖက်ဆစ်ရန် ခုခံတိုက်ခိုက်နေတုန်းမှာပဲ အဖမ်းခံရပြီး ထောင်သွင်း အကျဉ်းချခံရတယ်။ နောက်ပိုင်း မဟာမိတ်တွေ စစ်အောင် လာပြီး၊ ဟစ်တလာအရေးနိမ့်ချိန်မှာ ဂျာမန်ပြည်တွင်းမှာလည်း ဟစ်တလာ ဆန့်ကျင်ရေးအင်အားစု လှုပ်ရှားမှုက အားကောင်းလာတယ်။ ဟစ်တလာ တို့ဟာ သွေးရူးသွေးတန်းဖြစ်ပြီး ၁၉၄၄-ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လထဲမှာ အနှစ် သာလ်မန်ကို ဘူဟန်ဝဲလ်ထ်အကျဉ်းစခန်းအတွင်းမှာပဲ တိတ်တဆိတ် ပစ်သတ်လိုက်တယ်။ အနှစ်သာလ်မန်ကို သတ်ပစ်နိုင်ပေမဲ့ ဟစ်တလာဖက် ဆစ်များဟာ သူတို့ရဲ့ကျဆုံးမှုကို ရှောင်ကွင်းလို့ မရပါဘူး။ ကမ္ဘာသား များနှင့်အတူ ဂျာမနီပြည်သူတွေဟာလည်း ဖက်ဆစ်ကျွန်ဘဝမှ လွတ် မြောက်ရေး ရကြပါတယ်။ ဖက်ဆစ်ကျွန်ဘဝမှ လွတ်မြောက်ရေး သော့ ချက်က ကွန်မြူနစ်နှင့် ဆိုရှယ်လစ်အလုပ်သမားများ ညီညွတ်ရေး ဖြစ်ခဲ့ ပါတယ်။ နောက်ဆုံး စစ်အပြီးမှာ ဂျာမန်ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့် ဆိုရှယ်လစ် ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီတို့ဟာ ဆိုရှယ်လစ်ညီညွတ်ရေးပါတီဆိုပြီး တစ်ပါတီ တည်းအဖြစ် ပေါင်းလိုက်ကြပါတယ်။

အနှစ်သာလ်မန် ရုပ်ရှင်ကားဟာ အထက်ဖော်ပြပါ နိုင်ငံရေးသမိုင်း ရုပ်ရှင် ရိုက်ကူးပြခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ နိုင်ငံရေးဇာတ်ထုပ်ကို အနုပညာ ဇာတ် ထုပ်ဖြစ်အောင် ရိုက်ကူးရတာဟာ မလွယ်ကူပါဘူး။ ရာဇဝင်ထင်ရှားတဲ့ ဇာတ်ကောင်များနှင့် စိတ်ကူးဖြင့် မွေးထုတ်လိုက်ရတဲ့ဇာတ်ကောင်များ

အဆီအငေါတည့်အောင် ပေါင်းစပ်ပေးရတာလည်း မလွယ်ပါဘူး။ သပိတ်
မှောက်တာ၊ ညီလာခံလုပ်တာ၊ ဓနရှင်တွေနှင့် ဟစ်တလာတို့ ကျိတ်ကြံကြ
တာ၊ ဒါတွေကို ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းထဲ ထည့်သွင်းရိုက်ရတာလည်း မလွယ်
ဘူး။ ဒီလို မလွယ်ကူတဲ့လုပ်ငန်းကို အောင်မြင်စွာ လုပ်ပြလိုက်သည့် ဇာတ်
ထုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ နိုင်ငံရေးအဓိပ္ပာယ် ကြွယ်ဝရုံမက အနုပညာရတနာမျိုး
ဖြင့်လည်း တောက်ပနေပါတယ်။

အနံ့စိသာလ်မန်ဇာတ်လမ်းထဲမှာ စိတ်ကူးဖြင့် တီထွင်ထည့်သွင်း
ထားတဲ့ ဇာတ်ကောင်သုံးဦးဟာ ထင်ရှားတယ်။ တစ်ဦးက အလတ်တန်းစား
ဆိုရှယ်လစ်ခေါင်းဆောင်၊ တစ်ဦးက အလတ်တန်းစား ကွန်မြူနစ် ခေါင်း
ဆောင်၊ ကျန်တစ်ဦးက အလတ်တန်းစား ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်ရဲ့ ချစ်သူ
ရည်းစား သာမန်အလုပ်သမား။

ဇာတ်ပေါင်းချိန်မှာ အဲဒီချစ်သူရည်းစားဟာ အမျိုးသမီးခေါင်း
ဆောင်တစ်ဦးဖြစ်လာပြီး ဖက်ဆစ်များ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခြင်း ခံရတယ်။
ဇာတ်ပေါင်းနိဂုံးချုပ်တဲ့အခါ အလတ်တန်းစား ဆိုရှယ်လစ်ခေါင်းဆောင်
နှင့် အလတ်တန်းစားကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်များ ကိုယ့်ဆိုင်ရာကဏ္ဍမှ
ဖက်ဆစ်တွေကို တိုက်ခိုက်နေရင်း ပြန်လည်တွေ့ဆုံကြပြီး လက်ဆွဲ နှုတ်
ဆက် ပွေ့ဖက်ကြတယ်။ ဆက်ထားသော လက်နှစ်ဖက်ပေါ်မှာ (ကလို့အပ်)
ဇာတ်ပုံရိုက်လိုက်တယ်။ ဒီလက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆိုရှယ်လစ်ညီညွတ်ရေး ပါတီ
အလံမှာပါတဲ့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေသော လက်နှစ်ဖက် (မစ်(က)စ်)
တစ်ထပ်ပေးလိုက်ပြီးတော့ နောက်သို့ ကင်မရာကို ထရပ်နှင့်ဆွဲလာပြီး
အောင်မြင်ဝင့်ဝါစွာ လွင့်နေတဲ့ အလံကို ပြလိုက်တော့တယ်။ ။

[ဗိုလ်တထောင်၊ ၁၉၆၂-ခု၊ စက်တင်ဘာလ]

အခန်း (၆)

အီဂျစ်ပြည်တွင်

၁၉၆၁-ခုနှစ်၊ ဘယ်လ်ဂရိတ်မြို့၌ ဘက်မလိုက်နိုင်ငံများ၏ ထိပ်သီးညီလာခံကျင်းပနေစဉ်၊ သူသည် အီဂျစ် (ယူအေအာရ်)နိုင်ငံသို့ ရောက်သွားသည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံသွား ခရီးသည် သိန်းဖေမြင့် မဟုတ်။ အရင်းရှင်နိုင်ငံအကြီးစားသို့သွားသော အနောက်ကမ္ဘာခရီးသည် သိန်းဖေမြင့် ဖြစ်လေသည်။ ဤခရီးမှာပင် ပါကစ္စတန်သို့လည်း သူရောက်ခဲ့၏။ ပါကစ္စတန်နိုင်ငံသည် ဆိုဗီယက်က ဘယ်လိုအကူအညီမျိုးပဲပေးမည် ဆိုဆို စစ်အုပ်စုထဲမှ မထွက်နိုင်ဟု သူသိခဲ့ရ၏။ ယခု အီဂျစ်သို့ ရောက်သောအခါ ဖွံ့ဖြိုးစ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ၏ ဘက်မလိုက်ကြားနေဝါဒဖြင့် ရပ်တည်ပုံတစ်မျိုးကို တွေ့ရပြန်၏။ နိုင်ငံခြားစီးပွားရေး အကူအညီကို နတ်ဆာ အစိုးရက ယူသည်။ 'နှောင်ကြိုးမပါလျှင်'ဘယ်သူ့ဆီကဖြစ်ဖြစ် ယူမည်ဟူသော မူကို ကျင့်သုံးနေသည်။

ခရီးတစ်ထောက် ရောက်သည့်ခဏ၊ အာရပ်ပြည်ထောင်စု သမ္မတနိုင်ငံ၏ ယနေ့လူနေမှုစနစ်ကို သူမြင်သည့်အတိုင်း၊ တွေ့သည့် အတိုင်းကို သူ့ဗီအေတိုင်း ရဲရဲတင်းတင်း အကဲဖြတ်ထားသည်။ ။

နှောင်ကြီးမပါလျှင်

သံအမတ်ကြီးဦးဖေခင်ကား ကိုင်ရိမှာ မရှိ၊ ဘယ်လ်ဂရိတ်ညီလာခံ သို့ သွားနေသည်။ အတွင်းဝန်များဖြစ်သော စောဘာဂျက်နှင့်၊ စောဘသန်း တို့က ကျွန်တော့်အား စောင့်ရှောက် ကူညီသည်။ အလ်လက်ဇင်းဒရီးယား မြို့သို့ သွားလည်ပတ်ရင်း ကြယ်ငါးပွင့် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကုမ္ပဏီမှ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောလုပ်ငန်းများ လေ့လာရန် စေလွှတ်ထားသော ဗိုလ်ကြီး မျိုးတင့်နှင့်တခြားလူငယ် ၂-ယောက်ကို တွေ့သေးသည်။ အာရီ-အာဖရိက သွေးစည်းရေး ကော်မတီ အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူး ယူစွပ်ဆဘိုင်နှင့် တခြားအီဂျစ်မိတ်ဆွေများ၊ အိန္ဒိယနှင့် အင်ဒိုနီးရှားမှအာဖရိက ကော်မတီ အတွင်းရေးမှူးများရုံးတွင် ကိုယ်စားလှယ်လွှတ်ထားသော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် တွေ့ဆုံစကားပြောရသည်။ အာရပ်လိဂ်က ခေါင်းဆောင်များနှင့်တွေ့ရန် ချိန်းသော်လည်း သူတို့အားသောအချိန်နှင့် ကျွန်တော် အားသောအချိန် မတိုက်ဆိုင်သဖြင့် မတွေ့ခဲ့ရချေ။ အာရပ်လိဂ်ခေါင်းဆောင်များမှာ ကူဝိတ် ကိစ္စနှင့် အလုပ်များနေကြသည်။

ကူဝိတ်ကား ရေနံကြွယ်ဝသော ပဒေသရာဇ်နယ်ပယ်ကလေး ဖြစ် သည်။ တစ်ခါတုန်းက အီရတ်နိုင်ငံ၏ အစိတ်အပိုင်းဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ဗြိတိသျှ

တို့က သိမ်းပိုက်ထားသဖြင့် အီရတ်အပြင်ရောက်နေပြီး သီးခြား ပဒေသရာဇ် နယ်တစ်နယ် ရှိတ်ဒမ်းဖြစ်နေသည်။ မကြာမီက ကူဝိတ်စော်ဘွားနှင့် ဗြိတိသျှ စာချုပ်ချုပ်ဆိုလိုက်ပြီး ကူးရိတ်အား လွတ်လပ်ရေးပေးလိုက် သည်ဟု ကြေညာခဲ့လေသည်။ အီရတ်က ဗြိတိသျှတို့ ဤသို့ လွတ်လပ်ရေး ပေးခြင်းမှာ လိမ်ညာလှည့်ဖြားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အီရတ်ပိုင် နယ်တစ်နယ် ကို ဘေးမဲ့ထုတ်ပြီး လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားရန် ကြံရွယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အီရတ်သည် ကူဝိတ်ကို ပိုင်ထိုက်သည်။ နည်းမျိုးစုံဖြင့် ပြန်ရအောင် ဆောင်ရွက်မည်ဟု ကြေညာလိုက်သည်။

ယူအေအာရ်(အီဂျစ်)က ကူဝိတ်သည် လွတ်လပ်ရေး ရပြီးဖြစ်ရာ၊ သူ့ဘာသာသူ သီးခြားနိုင်ငံသစ် နေလိုက နေနိုင်သည်။ အီရတ်က အတင်း မသိမ်းပိုက်ဟု ဆိုလေသည်။ သို့ဖြင့် အီရတ်နှင့် ယူအေအာရ် အငြင်းပွား ကြုံလေသည်။ အာရပ်နိုင်ငံ အများစုက ယူအေအာရ်ကို ထောက်ခံကြလေ သည်။

ဤကဲ့သို့ အာရပ်နိုင်ငံ အချင်းချင်း ပဋိပက္ခသည် ဗြိတိသျှအတွက် အချက်ကောင်းဖြစ်လေသည်။ ဗြိတိသျှတို့သည် ကူဝိတ်မှာ စီးပွားရေးအရ လုံးဝကြီးစိုးနေရုံမက စော်ဘွားအပေါ်မှာ ဩဇာညောင်းတုန်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဗြိတိသျှတို့သည် စစ်တပ်များ ကူဝိတ်သို့ပို့ပြီး ပြန်လည်သိမ်း ပိုက်လိုက်ကြလေသည်။ ဤသို့ ဗြိတိသျှတို့ စစ်တပ်များ ပို့ထားလိုက်သည် မှာ ကူဝိတ်ကို ကျူးကျော်ခြင်းသာမက အီရတ်နှင့်အီရန် နိုင်ငံများကိုလည်း ခြိမ်းခြောက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဗြိတိသျှတို့ သိမ်းပိုက်ခြင်းကြောင့် အာရပ်နိုင်ငံများ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ကာ အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်ကြလေသည်။ ဗြိတိသျှတို့က ကူဝိတ် အား အီရတ်မှ မကျူးကျော်အောင်သာ စစ်တပ်ချခြင်းဖြစ်သည်။ အာရပ် နိုင်ငံများက ကာကွယ်နိုင်လျှင် နောက်ဆုတ်ပေးမည်ဟု ကတိပြုရလေ သည်။ အာရပ်လိဂ် (Arab League) သည် အာရပ်တပ်တစ်ခုဖွဲ့လိုက် သည်။ ယူအေအာရ်(အီဂျစ်)သည် ထိုအာရပ်တပ်မတော်၏ မဏ္ဍိုင်ကျောရိုး ဖြစ်သည်။ ကူဝိတ်တွင် ဗြိတိသျှစစ်တပ်များ ဆုတ်ခွာရာတွင် အစားထိုးရန် အာရပ်တပ်မတော်ကိုပို့ရသောကြောင့် အာရပ်လိဂ် အလုပ်များနေပေသည်။

ဤကိစ္စတွင် ယူအေအာရ်သမ္မတနတ်ဆာနှင့် အီရန်ဝန်ကြီးချုပ်

ကာဆင်တို့ အာရပ်နိုင်ငံများအပေါ် ခေါင်းဆောင်မှု လုယက်ခြင်းများနှင့် များစွာ ပတ်သက်နေပေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် ဗြိတိသျှအကြိုက် လိုက်နေသူ၊ ဗြိတိသျှကိုယ်စားလှယ် စသည်ဖြင့် စွပ်စွဲကြပြီး ကူဝိတ်ကို လုနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကာဆင်သည် ကူဝိတ်လွတ် လပ်ရေး အသိအမှတ်မပြုသောသဘော သက်ရောက်သောကြောင့် ရုံးသွား ၏။ နတ်ဆာသည် ကူဝိတ်လွတ်လပ်ရေး အသိအမှတ်ပြုပြီး အာရပ်တပ် များ (ယူအေအာရ်တပ်များ)ပို့ကာ ထိန်းသိမ်းနိုင်ခြင်းကြောင့်နိုင်သွားသည်။

အီရတ်ဘက်မှ ထောက်ခံပြောဆိုသူများသည် ကူဝိတ်နာမည်အား ဖြင့် လွတ်လပ်သော်လည်း ဗြိတိသျှစီးပွားရေးနှင့် နိုင်ငံရေး လွှမ်းနေသော ပဒေသရာဇ် ဖော်ဘွားနယ်ပယ်ဖြစ်သည်။ နတ်ဆာနှင့် အာရပ်လိဂ်တို့က ကူဝိတ်သို့ စစ်တပ်ပို့ခြင်းမှာ ဗြိတိသျှအကျိုးကို ကာကွယ်ပေးနေသော အကျိုးသက်ရောက်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ နတ်ဆာနှင့် ကူဝိတ်သည် ဗြိတိသျှစစ်တပ်များ ပို့ခြင်းကို ပါးစပ်ဖြင့် ကန့်ကွက်ခဲ့သော်လည်း လက် တွေ့မှာ ထိုသို့ပို့နိုင်အောင် စူးအက်တူးမြောင်းကို ဖွင့်ပေးသည်ဟု ဆိုလေ သည်။

အာရှ အာဖရိက သွေးစည်းရေးလုပ်ငန်းအနေနှင့် အီရတ်နှင့် ယူအေ အာရ်၊ ကာဆင်နှင့် နတ်ဆာ အငြင်းပွားမှုတွင် ဘက်လိုက်၍မဖြစ်ချေ။ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့က ကြားမှ အမြတ်ထုတ်ပြီး ဝင်ရောက်ကျူးကျော်မှုကို ဆန့် ကျင်ကြရေး ရှေ့တန်းထားပြီး အာရပ်အချင်းချင်း လက်နက်မပါဘဲ ဖြေရှင်း ပါဟုသာ တောင်းဆိုနိုင်သည်။ ကူဝိတ်သည် အီရတ်ပိုင် တကယ်ဖြစ်လျှင် လည်း ကူဝိတ်သဘောတူညီမှုဖြင့် ငြိမ်းချမ်းစွာ ပြန်လည်ပူးပေါင်းရအောင် ကြိုးစားထိုက်သည်ဟု တိုက်တွန်းရလေသည်။

အာရပ်နိုင်ငံများတွင် လွန်ခဲ့သော ၄-နှစ်က နတ်ဆာသည် အာဇာနည်ဖြစ်သည်။ အာရပ်အမျိုးသားတိုင်းက ကြည်ညိုကြသည်။ ယခု အခါ အာရပ်နိုင်ငံများ မကျေနပ်သော အင်အားစုများ များပြားလာ၏။ နတ်ဆာသည် အာရပ်ညီညွတ်ရေးထက် အိဂျစ်လွှမ်းမိုးရေးကို ပိုလိုလားသည် ဟု ဆိုကြ၏။ သူ့နိုင်ငံရေးပါတီမှတစ်ပါး တခြားနိုင်ငံရေးပါတီများ မရှိရ ဟူသောမှုကိုလည်း အာရပ်အချို့က မကြိုက်ကြချေ။ အိဂျစ်နှင့် ဆီးရီးယား ကို ပြည်ထောင်စုမှုဖြင့် ပေါင်းစပ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ၊ ယူနစ်တရီ(တစ်ပြည်

တည်း)မူဖြင့် ဖွဲ့စည်းလိုက်ခြင်းမှာလည်း အာရပ်ညီညွတ်ရေး ထိခိုက်နေသည်။ ပြည်ထောင်စုမူနှင့်သာဆိုလျှင် တခြားအာရပ်နိုင်ငံများစွာ ဝင်ခဲ့စရာ အကြောင်းရှိပေသည်။ လီဘနွန် အီရတ်တို့ပင် အာရပ်ပြည်ထောင်စုတွင် ပါဝင်စရာအကြောင်းရှိသည်ဟု ဘက်မလိုက်သော အကဲခတ်သမားများက ပြောဆိုနေကြပေသည်။

အချုပ်အားဖြင့်ဆိုသော် အာရပ်နိုင်ငံများတွင် သမ္မတနတ်ဆာ၏ သိက္ခာသည် လွန်ခဲ့သော ၄-နှစ်တုန်းကနှင့်မတူ ကျဆင်းနေပေသည်။

သို့ရာတွင် အီဂျစ်ပြည်(ယူအေအာရ်)ထဲမှာကား နတ်ဆာ၏ အဏာသည် များစွာခိုင်မာနေပေသည်။ သူ့အစိုးရ လူကြိုက်အများဆုံးအစိုးရ ဖြစ်ပြီး အတည်ငြိမ်ဆုံး၊ အခိုင်ခံ့ဆုံးအစိုးရ ဖြစ်နေပေသည်။

သူတို့၏အောင်မြင်ချက်များလည်း အများအပြားရှိပေသည်။ ၁၉၅၆ ခုနှစ်၊ ၁၉၆၁-ခုနှစ်စာသော် ယူအေအာရ်၏ ကုန်ပစ္စည်းအထွက်မှာ ၂-ဆ ဖြစ်လာပေသည်။

နတ်ဆာအစိုးရ တက်လာစက မြေယာစနစ် ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးများ လုပ်လေသည်။ မြေယာပိုင်ဆိုင်မှုကို ကန့်သတ်ခြင်းဖြင့် မြေပိုင်ရှင်ကြီးစနစ်ကို ပြုပြင်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အီဂျစ် ဧက ၂၀၀-ထက် ပိုမပိုင်ရဟု သတ်မှတ်ခဲ့၏။ ယခုတစ်ဖန် ဧက ၁၀၀-ထက် ပိုမပိုင်ရဟု ကန့်သတ်လိုက်ပြန်ပြီ။ ယင်းထက်ပိုသောမြေများကို ဖြန့်ဝေရာ၌ အရင်းအနှီးမဲ့သော မြေမဲ့ယာမဲ့များ မရကြချေ။ ကောက်ပဲသီးနှံ ပိုမိုထွက်အောင် အရင်းအနှီးစိုက်ထုတ်နိုင်သော အလယ်အလတ်တန်းစား တောင်သူလယ်သမားများ မြေယာ ပိုမိုရရှိကြသည်။ သို့ဖြင့် အရင်းရှင်လယ်ယာ စိုက်ပျိုးရေးစနစ်သည် ထွန်းကားလာပေသည်။ မြေမဲ့ယာမဲ့တောင်သူလယ်သမားများကား သူတို့တွင် အခစားအလုပ်သမားများသာ လုပ်ရပေသည်။

နတ်ဆာတက်စက စူးအက်စ်တူးမြောင်းမှစပြီး အခြားနိုင်ငံခြားပစ္စည်းများကို (Egyptianise) အီဂျစ်လူမျိုးပိုင်လုပ်သည်ဟုဆို၍ ပိုင်ဆိုင်မှုပြောင်းလဲပေးခဲ့၏။ အစိုးရပိုင်နှင့် အီဂျစ်လူမျိုးဓနရှင်ပိုင်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲခြင်းဖြစ်၏။ ယခုအခါ အစိုးရက နိုင်ငံခြားပိုင် ကျန်သမျှရော၊ အီဂျစ်အရင်းရှင်ပိုင် ကုမ္ပဏီအကြီးစားများကိုပါ နိုင်ငံတော်ပိုင် လုပ်နေပေသည်။ ပထမတွင် အီဂျစ်အရင်းရှင်ကြီးများကို လျော်ကြေးပေးရုံသာမက အုပ်ချုပ်

သူများအဖြစ်ဖြင့် လခကြီးများ ပေးထားခဲ့၏။ ယခုတစ်ဖန် သူတို့၏လခများသည် မည်မျှထက်မပိုရဟု ကန့်သတ်လိုက်ပြန်လေပြီ။

နိုင်ငံပိုင်လုပ်ငန်းများကို အုပ်ချုပ်ရာတွင် အလုပ်သမားများ လုံးဝမပါချေ။ အစိုးရက ရွေးချယ်ခန့်အပ်လိုက်သော ဘုတ်အဖွဲ့များက လုံးဝအုပ်ချုပ်သွားလေသည်။ ယခုအခါ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ အုပ်ချုပ်သော ဘုတ်နှင့် ကော်မတီများမှာ မှီလိုပေါက်နေသည်။

အီဂျစ်တွင် လူတွေကလည်း ပေါ၏။ ပညာတတ်လူတန်းစားလည်း ပေါ၏။ ရုံးများနှင့် အလုပ်ရုံများတွင် အလုပ်ကြမ်းသမား မဟုတ်သော မှုထမ်းရာထမ်းတို့သည် တစ်နေ့ ၆-နာရီသာ အလုပ်လုပ်ကြသည်။

လူတွေ ပိုခန့်ထားခြင်းအားဖြင့် အလုပ်ချိန် လျော့၍လည်း ကိစ္စမရှိဟု သိရသည်။ တစ်နေ့ ၆-နာရီသာ လုပ်သောသူသည် တစ်ရုံးမှာ အလုပ်ပြီးသော် နောက်ထပ်ဝင်ငွေရသော အလုပ်တစ်ခု လုပ်လေသည်။ အချို့မှာ လူတစ်ကိုယ် ၂-လုပ် ၃-လုပ် တွဲလုပ်ကြသည်။ သို့ဖြင့် အခကြေးငွေ ပိုရကြ၏။ ဤနည်းသည် အလုပ် အရှင်းမရသူများ အများအပြား ဖြစ်ပေါ်စေရာ၊ မကြာမီက နတ်ဆာအစိုးရသည် လူတစ်ကိုယ် အလုပ်တစ်ခုသာ လုပ်ရမည်ဟူသော အမိန့်တစ်ရပ် ထုတ်ပြန်လိုက်လေသည်။ အလုပ်လျော့သွားသူများမှာ ဝင်ငွေလျော့သွားသဖြင့် မကျေနပ်၊ သို့သော် အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်သူတွေက ကျေနပ်သွားကြသည်။ သမ္မတကြီးနတ်ဆာ သက်တော်ရာကျော် ရှည်ပါစေဟု ဆုတောင်းနေကြသည်။ ထိုသို့ လူတစ်ကိုယ် တစ်လုပ် အမိန့်ထုတ်ခြင်းနှင့် အရင်းရှင်ဟောင်းကြီးများ၏ လစာကို လျော့ချ ကန့်သတ်ခြင်းများကြောင့် ကိုင်ရိတွင် သုံးဖြုန်းနိုင်သူများ သိသိသာသာကြီး နည်းပါးသွားသည်ဆို၏။

နိုင်ငံပိုင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို အထက်မှခန့်ထားသော စစ်ဗိုလ်အရာရှိများ၊ ဗျူရိုကရက်အရင်းရှင်ဟောင်းများက အုပ်ချုပ်ကြနေရာ ဆရာတပည့်များစွာ တွင်ကျယ်နေသည်ဟု သိရ၏။ မျက်နှာလိုက်မှု၊ ကပ်ယပ်ပြီး ကိုယ်ကျိုးရှာမှုနှင့် ခြစားမှုများ ထူပြောစ ပြုလာလေပြီ။ သို့ရာတွင် ကုန်ထုတ်လုပ်မှုကား တိုးတက်မြဲ တိုးတက်နေသည်။

နတ်ဆာအစိုးရသည် နိုင်ငံခြား စီးပွားရေးအကူအညီယူရာ၌ နောင်ကြီးမပါလျှင် ဘယ်သူ့ဆီကဖြစ်ဖြစ် ယူမည် ဟူသောမူကို ကျင့်သုံးနေ

သည်။ ဆိုဗီယက်ယူနီယံထံမှ အဆွမ်းရေကာတာကြီးအတွက် အကူအညီ ရနေသည်။ အမေရိကန်ထံမှ ပီအယ်လ် ၄၈၀-အရ၊ ပိုလှုံသော စိုက်ပျိုးရေး ပစ္စည်းများ ရနေပေသည်။ နိုင်ငံခြားအကူအညီများဖြင့် သဲကန္တာရကြီးကို သစ်ပင်စိုက်နေသည်။ ဘီလပ်မြေ ကွန်ကရစ်ပိုက်လုံးများဖြင့် ရေတူးမြောင်း များ၊ သဲကန္တာရထဲ ဖောက်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ အလက်ဇင်းဒရီးယား သွားသောအခါ လမ်းဘေးသဲကန္တာရထဲတွင် သစ်ပင်ကလေးများ စိုက်နေ ရုံမက ပြောင်းဖူးခင်းများ စိုက်နေသည်ကိုပင် အံ့ဩစွာ တွေ့ခဲ့ရ၏။

နတ်ဆာအစိုးရသည် နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီကြီးများနှင့် ဖက်စပ်စီးပွား ရေးလုပ်ငန်းများ လုပ်နေ၏။ တချို့ကို အရင်းငွေအဖြစ် ထည့်ခွင့်ပြုထား သော်လည်း တချို့ကိုကား အုပ်ချုပ်ရေးမှာသာ ဖက်စပ်လုပ်ပြီး ပိုင်ဆိုင်မှု နှင့် လုံးဝမပတ်သက်ရချေ။ အီဂျစ်သည် သို့ဖြင့် သူတို့မော်တော်ကားများ ထုလုပ်နေပြီး၊ နိုင်ငံခြားသို့ အထည်အလိပ်သာမီက တခြားအချောထည် များလည်း တင်ပို့ရောင်းချနေသော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံဖြစ်လာ၏။ အထူးသဖြင့် အာရပ်နိုင်ငံများသို့ ကုန်ချောပို့နေသော နိုင်ငံဖြစ်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်း။ ။

[အနောက်ကိုလျှောက်ပါလို့ အရှေ့ကို မျှော်လိုက်ရင်-မှ]

အခန်း (၇)

အိတလီ (ရောမတွင်)

၁၉၆၁-ခုနှစ်၊ အမေရိကန်ပြည်သို့ လေ့လာရေးခရီး အသွားလမ်းတွင် လေယာဉ်ခရီးတစ်ထောက်ချရာ အိတလီ ပြည်၊ ရောမမြို့သို့ ကြည့်ရှုလေ့လာခွင့်ရခဲ့လေသည်။

ရောမကား သမိုင်းထင်ရှား မြို့ကြီးတစ်မြို့ ဖြစ်ရုံသာမက၊ ကမ္ဘာ့ အနုပညာလက်ရာမွန်များဖြင့် တင့်တယ်သောမြို့ဖြစ် လေသည်။ ဤတွင် အနုပညာရှင် သိန်းဖေမြင့်သည် ရှေးဟောင်း အနုပညာ လက်ရာမွန်များ၏ အနှစ်သာရကို ရှာကြည့်ပုံနှင့် လူသားတို့၏ ကြံစည်ဖန်တီးအပ်သော အနုပညာမှတစ်ဆင့် ဖက်ဆစ်တို့ ကြီးစိုးခဲ့သော အိတလီ၏ အတိတ်သမိုင်းကို လှမ်း ကြည့်ပုံကို တင်ပြထားပါသည်။ ။

စိန်ပီတာ သံကြိုးတပ်ထားခြင်း

ပြက္ခဒိန်ကလည်း စက်တင်ဘာလဆန်း၊ လေယာဉ်ပျံ ဆိုက်ချိန်ကလည်း နံနက် ၁၀-နာရီခွဲကျော်ကျော်၊ ရောက်လာတဲ့မြို့ကလည်း ရောမမြို့ဆိုတော့ အင်မတန် သာယာကြည်လင်နေသည်။ နေလို့ထိုင်လို့ အကောင်းဆုံးအချိန်ဟု ဆိုကြ၏။ မှန်ပေသည်။ မပူမအေး မျှတလှ၏။

ရောမမြို့လေဆိပ်ထဲတွင် အခက်အခဲ တစ်ခုခုတော့ တွေ့မည်ဟု မျှော်မှန်းထားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဘာမျှ မတွေ့ရချေ။ အမေရိကန်သံရုံးမှ ဒု-ယဉ်ကျေးမှုအရာရှိ မစ္စကတေးလားက လာ၍ကြိုသည်။ အကောက်တော်ဘက်ကလည်း တစ်ရက်ဝင်နားသူဖြစ်၍ ဘာမျှကြည့်မနေဘဲ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ကြသည်။ ဗိဆာစစ်ဆေးသော အရာရှိကလည်း ခင်ဗျားဗိဆာက ဒီဇင်ဘာလ ၁-ရက်နေ့အထိ နေခွင့်ပြုထားတယ်ဟု ရယ်ရယ်မောမော တံဆိပ်တုံးထုပြီး ပေးလိုက်သည်။ မစ္စကတေးလား ယူလာသော အမေရိကန်ကားကြီးဖြင့် ရောမမြို့ထဲဝင်ခဲ့ကြရသဖြင့် တက္ကစီသမားများ၏ အနှောင့်အယှက် အညစ်ပတ် မခံရချေ။

အမေရိကန်ကားကြီးပေါ်စီး၍ လိုက်ပါရင်း ကျွန်တော် အဖြစ်အပျက် ထူးဆန်းပုံကို တွေးကြည့်မိသည်။ ကိုင်ရီတုန်းက ကျွန်တော့် ပစ္စည်းများကို

မြန်မာသံရုံးအတွင်းဝန်များက လိုက်ပို့ပြီး လူကို လေဆိပ်သို့ မော်တော်ကားဖြင့် လိုက်ပို့သူမှာ တရုတ်သံအမတ်ကြီး ချန်ကြာကန်း ဖြစ်လေသည်။ သူနှင့်ကျွန်တော်မှာ စစ်အတွင်း ချုံကင်းမြို့မှာ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြသော အနှစ် ၂၀-နီးပါးကြာသည့် မိတ်ဆွေဟောင်းများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ဟော-ယခု ရောမရောက်တော့ အမေရိကန်သံရုံးကကားဖြင့် ဆီးကြိုသည်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံသည် နိုင်ငံတကာနှင့် သင့်မြတ်စွာ ပေါင်းသင်းနေခြင်းကြောင့် ဤယခုလို အဖြစ်အပျက်မျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ရခြင်းဖြစ်သည်။ အမေရိကန်ကားပေါ်လိုက်ရင်း တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံနှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ငြိမ်းချမ်းစွာ အတူယှဉ်တွဲ နေထိုင်ရေးမူအရ မိတ်ဆွေဖြစ်ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံကြရမည့် အနာဂတ်ကို တောင့်တမျှော် မှန်းကြည့်နေလေသည်။

ရောမမြို့ဟောင်း၏ ရာဇဝင်မှတ်တိုင်များကို ရောမမြို့သစ်၏ သစ်လွင်ပျိုမျှစ်ပြီး စိမ်းလန်းနေသော သစ်ပင်များကြားမှာ တွေ့နေရသည်။ မြို့ထဲရောက်လာတော့ မပျောက်မပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းထားသော မြို့ရိုးအစိတ်အပိုင်းများကို မြင်ရ၏။ ဒု-ယဉ်ကျေးမှုအရာရှိ မစ္စက်တေးလားက မြင်မြင်ရသမျှကို တတ်နိုင်သမျှ ရှင်းပြနေ၏။

ဒု-ယဉ်ကျေးမှုအရာရှိ မစ္စက်တေးလားသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မဖြစ်မီကလေးက မြန်မာပြည်မှာ ၂-နှစ်ကြာ နေခဲ့ဖူး၏။ အီတလီမှာ အမှုထမ်းသက် ၈-နှစ်ရှိပြီဖြစ်၍ အီတလီစကား ကောင်းစွာပြောတတ်လေသည်။ မြန်မာပြည်သို့ နောက်ထပ်တစ်ခေါက် မရောက်ရသဖြင့် ရောက်ချင်ကြောင်း ပြောပြလေသည်။

ကျွန်တော် တည်းခိုသည့် ဟိုတယ်မှာ အီတလီနာမည်နှင့် ဟိုတယ်ဖြစ်ရာ ကိုင်ရိုမှ ငှားလိုက်သော လေယာဉ်ကုမ္ပဏီက ကျွန်တော့်အား အသံထွက်နှင့် ရေးပေးလိုက်ရာ နာမည်လွဲနေလေသည်။ မစ္စက်တေးလားပင် အတော်ရှာယူရလေသည်။

ညနေပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ တူရစ်ဘတ်စ်ကားဖြင့် မြို့ဟောင်းကို လျှောက်ကြည့်ရ၏။ ဇိမ်ခံဘတ်စ်ကားပေါ်တွင် လူ ၂၀-လောက်ပါသည်။ လမ်းညွှန်ဆရာသည် အင်္ဂလိပ်လို လိပ်ပတ်လည်အောင် ရှင်းပြသည်။ အသောကလေးများ ညှပ်ပြီး ရာဇဝင်ဇာစ်မြစ်များကို အထောက်အထား

အကိုးအကားနှင့် ပြောဟောနိုင်သူဖြစ်၏။

ရောမမြို့ကို တစ်ရက်နှင့်အပြီး တည်ဆောက်မရ-ဟု စကားပုံရှိ၏။ ကျွန်တော်ကား တစ်ညနေခင်းနှင့် ရောမကို အပြီးကြည့်ခဲ့ရသည်။ တကယ်တော့ ဘယ်မှာပြီးမည်နည်း။ တစေ့တစောင်း ချောင်းကြည့်သလို ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် တစေ့တစောင်း ချောင်းကြည့်ကာမျှဖြင့်ပင် ရောမရာဇဝင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားပုံကို သဘောပေါက်ပါသည်။

ဟိုနေရာ သည်နေရာတွင် ကျန်နေသော မြို့ရိုးငုတ်တို့ အစိတ်အပိုင်းများသည် မြို့လုံးပတ်လည် ဝိုင်းရံကာနေသော မြို့ရိုး၊ တံတိုင်း၊ ပြအိုးသူရဲခို စသည်များကို ကျွန်တော် စိတ်ကူးထဲသို့ ခေါ်ဆောင်လာကြ၏။

ရိုမန်ဖိုရမ်၊ မက်ဆီလီကတ်စ်၊ ကော်လောဆီယံ စသည်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ်သော အဆောက်အဦဟောင်းများကား အပျက်စီးတွေကြားထဲက ထူထူထောင်ထောင် ထိုးထွက်ကာ အတိတ်ဂုဏ်ရောင်ကို ပြန်ဆောင်ပြောဆိုနေကြပေသည်။ ရိုမန်ကော်လန်ဟု ခေါ်ကြသော ဧရာမကျောက်တိုင်ကြီးများ၊ ကျယ်ဝန်းခုံညားသော အုတ်လှေကား အဆင့်ဆင့်ဖြင့် ရင်ပြင်ကြီးများ၊ မှူးကြီးမတ်ရာတို့၏ လွှတ်တော်အဆောက်အဦများ၊ ကုန်သည်ကြီးများ၏ ကုန်ဖလှယ် ဈေးညှိရာ ခန်းမကြီးများ၊ ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်တို့၏ တရားစင်မြင့်နှင့် မဏ္ဍပ်များ၊ ပွဲလမ်းသဘင်ပြိုင်ပွဲပြပွဲများ ကျင်းပရာ ကွင်းကြီးများ၊ ရှေးတုန်းက လူပရိသတ်နှစ်သိန်းကြည့်နိုင်သော ဆပ်ကပ်အာရီနာ။

ဒါတွေ ကြည့်ရင်း၊ ရောမရာဇဝင်ရုပ်ရှင်ကားကြီးများကို သတိရမိသည်။ ဒါရိုက်တာက စိတ်ကူးချင်တိုင်းကူးပြီး ချဲ့ကားထားသည် မဟုတ်ပါ။ တကယ့်အရှိနှင့် တကယ့်အဖြစ်ကို မူတည်ပြီး ရောမရာဇဝင် ကြီးကျယ်ပုံ ဤသို့ဖြစ်နိုင်လောက်၏ဟု စိတ်ကူးကာ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကြခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ယုံကြည်စိတ်ချမိပါတော့သည်။

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးများ ဝင်ကြည့်ကြ၏။ သူ့ဘာသာသူ အကြီးအကျယ်ဆုံးဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ထားသည်မှာ ဓမ္မတာပင်ဖြစ်၏။ အကောင်းဆုံး အနုပညာလက်ရာများဖြင့် ပူဇော်ထားကြ၏။ စိန်ပေါဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် မိုး(မှန်စီရွှေချ)ပန်းချီကို အံ့ဩငေးမောရသည်။

‘စိန်ပီတာ သံကြိုးတပ်ထားခြင်း’ဆိုသော ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင်

ပန်းပုဆရာကြီး မိုက်ကယ်အိန်ဂျလို၏ မိုးဇက်ရုပ်တုကို ကြည့်ညှိအလေး ပြုရသည်။ မိုးဇက်ရုပ်တုကို ကြည့်ရင်း ဇာတ်လိုက်မင်းသား ထွန်းဝေက ဆရာရယ် ဆရာအိမ်ဖို့ အရပ်ဝယ်ရင် ကျွန်တော့်ဖို့ တစ်ရပ်အပို အမြဲဝယ်ခဲ့ ပါ-ဟူသော အမှာစကားကို သတိရကြောင်း၊ မိုးဇက် ရုပ်တုပုံတူ အရပ် ၂-ရပ် ဝယ်ခဲ့ရလေသည်။

ဗစ်တာအီမင်နယ်ယယ်လ်ဆိုသော အီတလီ စည်းလုံးညီညွတ်ရေးကို ရုပ်လုံးဖော်သွားသော ဘုရင်ကြီးအား ဂုဏ်ပြုထားသော အဆောက်အဦ ကြီးကို အပြင်မှ ကြည့်ခဲ့၏။ အီတလီလွတ်မြောက်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲ ဝင်ခဲ့သော ဂါလီဒီဘောခလ်ဒီမှတ်တိုင်ကြီးများကိုလည်း ကြည့်ကြရ၏။ အကောင်းဆုံးကြေးနီရုပ်တုများကို တွေ့၏။

မူဆိုလီနီ အာဏာရှင်ဖြစ်စဉ်က နေခဲ့သော အဆောက်အဦနှင့် သူ လူထုကို ထွက်စကားပြောလေ့ရှိသော ဝရန်တာကိုလည်း ကြည့်ကြရသည်။ လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ မဲ့ကာရွဲ့ကာ၊ စူကာငေါ့ကာ ပြောလေ့ရှိ သော မျက်နှာပြဲကြီးနှင့် မူဆိုလီနီကို မျက်စိထဲ တရေးမြင်လာသည်။ တစ်ပါတည်း မူဆိုလီနီ ပြုတ်ကျပြီး လူထု လမ်းပေါ်မှာ သူ့အလောင်းကို တရွတ်တိုက်ဆွဲသွားသည်ကိုလည်း သတိရနေလေသတည်း။ ။

[အနောက်ကိုလျှောက်ပါလို့ အရှေ့ကို မျှော်လိုက်ရင်-မှ]

အခန်း (၈)

ပြင်သစ်ပြည်တွင်း

၁၉၅၇-ခုနှစ်အတွင်းက မြန်မာပါလီမန်အမတ် အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ စေလွှတ်ရန်၊ ဗြိတိသျှအစိုးရက ဖိတ်ကြားခဲ့လေသည်။ မြန်မာ ပါလီမန်အဖွဲ့သည် ဘုရင့်အစိုးရ၏ ဧည့်သည်တော် အဖြစ် ဘီလပ်သို့ သွားခဲ့ကြလေသည်။ ထိုမြန်မာပါလီမန်အဖွဲ့ ဝင်တွင် ဘုတလင် အမတ်ဖြစ်နေသော 'သိန်းဖေမြင့်' လည်း အပါအဝင်ဖြစ်လေသည်။

ဤတစ်ကြိမ် ဘီလပ်သို့ ခရီးထွက်ခြင်းသည် ဟိုယခင်က လို ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားကို တော်လှန်ပုန်ကန် ဆန့်ကျင်တိုက် ခိုက်နေခဲ့သော၊ မြေအောက်တော်လှန်ရေးသမား၊ လွတ်လပ် ရေးတိုက်ပွဲဝင်နေသူအဖြစ် သွားခြင်း မဟုတ်။ ငြိမ်းချမ်း ချစ်ကြည်ရေးအတွက် သွားခြင်းသာဖြစ်သဖြင့်၊ ဤခရီးကို ငြိမ်းချမ်းရေးခရီးဟု သူက သမုတ်သည်။ ငြိမ်းချမ်းရေးခရီး သည်ဘဝနှင့် ပြင်သစ်ပြည် ပါရီသို့ ငါးရက်တာမျှ သွားရောက် နေထိုင်ခဲ့ရသော ကာလ၏အတွေ့အကြုံ၌ ပြင်သစ် လူနေမှု စနစ်ကြီး၏ ဣဋ္ဌာရုံ၊ အနိဋ္ဌာရုံတို့သည် 'ဝိုးတဝါးပါရီ'တွင် အရိပ်ထင်လာခဲ့လေသည်။ ။

ဝိုးတဝါး ပါရီ

ပြင်သစ်အမျိုးသားတို့က သူတို့၏ မြို့တော် ပဲရစ်ကို ပါရီဟု ချိုသာသော အသံဖြင့် ခေါ်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ထိုအတိုင်းသာ ခေါ်ကြပါစို့။

ပါရီတွင် ငါးရက်ကြာသာ နေနိုင်ခဲ့သည်။ အပြေး အဖြန်းကြည့်ခဲ့ရသည်။ ပါရီကို ဝိုးတိုးဝါးတား မြင်ခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဝိုးတဝါးပါရီဟု ရေးလိုက်ရပါသည်။

လန်ဒန်မြို့မှ မထွက်ခွာမီ ညတွင် ပါလီမန် ကော်မရှန်းလွှတ်တော်၏ ဥက္ကဋ္ဌက ကျွန်တော်တို့အတွက် နှုတ်ဆက်ညစာစားပွဲ တည်ခင်းလေသည်။ ထိုညစာစားပွဲ အပြီးတွင် ပြန်ရန် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသောအခါ၊ ကျွန်တော်တို့က ပါရီသို့ ဝင်မည့်အကြောင်း ပြောပြကြသည်။ ပါရီဟူသော စကားကို ကြားကာရိုသေး၊ မင်းယောကျ်ားတို့၏ မျက်နှာသာမက၊ မင်းမိန်းမတို့၏ မျက်နှာကလည်း ပြုံးစေ့စေ့ ဖြစ်လာသည်။ မြို့စားကတော်လေလော၊ ဝန်ကတော်လေလော၊ ပါလီမန်အမတ်လေလော ကျွန်တော်ခွဲခြား မသိမှတ်ခဲ့ရသော အသက်လေးဆယ်တွင်းမှာ ရှိပြီး၊ ဖက်ရှင်ကျကျ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အမျိုးသမီးကမူ ပြုံးစေ့စေ့လုပ်ရုံမက၊ မျက်စကလေး

ပစ်လျက် အို- ပါရီ ရောက်မလား၊ ပျော်လိုက်ကြဦးပေါ့ရှင်ဟုပင် ပြော
လိုက်လေသည်။

ပါရီကား လောကစည်းစိမ်၏ နတ်နန်းတည်း။ ပါရီကား အပျော်
အပါးအတွက် ကာလဝေါဟာရတည်း။ ပါရီကား အရင်းရှင် ယဉ်ကျေးမှု
၏ မြို့တော်တည်း။

သို့ကလို့ ခေတ်မှာ အသိအမှတ်ပြုထားကြ၏။

ပြင်သစ်လေကြောင်း ကုမ္ပဏီပိုင် ဗြိတိသျှလုပ် ဗိုင်းကောင်းလေယာဉ်
ပျံသည် ကျွန်တော်တို့အား ဆောင်ယူလာသည်။ နေ့ခင်းစာကို လေယာဉ်
ပျံပေါ်မှာ မြိန်ရှက်စွာ စားကြလေသည်။ ကျွန်တော့်မှာ အစာစားပြီး သွား
ကြားထိုးသော အလေ့စွဲနေ ဘိလပ်မှာ သွားကြားထိုးတံနှင့် မကြံ့ကြိုက်ခဲ့။
ခု ပြင်သစ်လေယာဉ်ပျံပေါ်မှာမှ သွားကြားထိုးတံနှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံခဲ့
ရလေသည်။ ကျွန်တော်အဖို့ ဤအချက်ကလေးကပင် ထူးနေ၏။ သွား
ကြားထိုးနေဆဲပင် လေယာဉ်ပျံဆိုက်လေသည်။

လေဆိပ်အဆောက်အဦကား မကြီးကျယ် မခမ်းနားလှပေ။ သို့သော်
သန့်ရှင်းသပ်ရပ်၏။

ကျွန်တော်တို့အား သံအမတ်ဦးဝမ်ကိုဟောနှင့် အတွင်းဝန်ကလေး
ကိုတိုးလုံးတို့က ဆီးကြိုကြသည်။ သူများနိုင်ငံတွင် ကိုယ့်လူမျိုးချင်းချင်း
တွေ့ရခြင်းသည် ဝမ်းသာအယ်လဲရှိလှ၏။ အားတက်လွယ်လည်း ဖြစ်၏။

ပါရီမှာ လန်ဒန်ကဲ့သို့ မချမ်းချေ။ ရာသီဥတုကပင် ကျွန်တော်တို့၏
အလိုကို သိနေဘိသကဲ့သို့ ရှိတော့၏။ ကျွန်တော်တို့မှာ သံတမန်နိုင်ငံကူး
လက်မှတ်ကို ဆောင်ခဲ့ကြရ၍လည်းကောင်း၊ ဦးဝမ်ကိုဟောက ပါရီမြို့
တော် ပုလိပ်မှအရာရှိကြီးတစ်ဦးကို လာကြိုသူအဖြစ်ဖြင့် ခေါ်လာသဖြင့်
လည်းကောင်း၊ အမေးအမြန်း အစစ်အဆေး လုံးဝမရှိဘဲ လေဆိပ်မှထွက်
ခဲ့ကြရလေသည်။

ကားပေါ်တွင် ဦးဝမ်ဟောက ပါရီနိဒါန်းပြောပြ၏။ အထူးသိထား
ထိုက်သည့် အချက်မှာ ပြင်သစ်ပြည်၏ နိုင်ငံခြားဝင်ငွေအားလုံး၏ ၄၀
ရာခိုင်နှုန်းမှာ နိုင်ငံခြားသားများ အလည်အပတ်လာခြင်းမှဖြစ်လေသည်။
အလည်အပတ်လုပ်ငန်းသည် အကြီးဆုံးသောစီးပွားရေးလုပ်ငန်းဖြစ်နေပေ
သည်။ ထို့ကြောင့် နိုင်ငံခြားသားတွေ လာနိုင်သမျှလာအောင် ပေးနေသည်။

လာချင်အောင်လည်း အမျိုးမျိုးလုပ်ထားသည်။

သို့သော် ထိုခဏမှာပင် ထိုဟာနှင့် မကိုက်ညီတာ တစ်ချက်တွေ့ရ၏။ ကားလမ်းသည် တခြားလမ်းတစ်ခု၏ တံတားအောက်မှဖြတ်သွားရ၏။ ထိုတံတား၏ နဖူးစည်းပေါ်တွင် အမေရိကန်တွေ အိမ်ပြန်ကြ ဟူသော စာတန်းကြီး ရေးထားလေသည်။ ထိုစာတန်းမှာ တစ်နှစ်ကျော် ပြီဟု ဆို၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖျက်ရန်ကြိုးစားထားလေသလော၊ မိုးလေဝသ ကြောင့်လောမသိရ။ ဖျက်ရာကတော့ ရှိနေသည်။ သို့သော် မပျက်ချေ။

အဆောက်အဦကြီးတွေ များလှသော မြို့ပေတည်း။ အဆောက်အဦများမှာ ထုထည်ရှိပြီး ခံညားတင့်တယ်ကြသည်။ အပြင်မှာ အင်္ဂတေသစ် မွမ်းခြင်း၊ ဆေးသုတ်ခြင်း မရှိ။ ထို့ကြောင့် မှိုင်းနေသည်။ လွင်မနေဘဲ မှိုင်းနေအောင် တမင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိရပေသည်။ ဤကား ပါရီ၏ အစဉ်အလာတည်း။

လမ်းများမှာ ကျယ်ပြန့်၏။ များသောအားဖြင့် ဖြောင့်တန်းသည်။ တချို့လမ်းများတွင် ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက် သစ်ပင်နှစ်တန်း စိုက်ထားသည်။ တချို့လမ်းကြီးများမှာ ၂-လမ်းခွဲထားပြီး၊ ၎င်းတို့ကြား၌ သစ်ပင်နှစ်တန်းနှင့် မြက်ခင်းများ စိုက်ထားသည်။ ပါရီလမ်းများသည် ကမ္ဘာမှာ အလှဆုံးဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြ၏။ ယခင်က ဟုတ်ပေလိမ့်မည်။ ယခုတော့ ပီကင်းက ပါရီကို အမိလိုက်နေဟန်ရှိသည်။ နောင်ငါးနှစ်လောက်ကြာလျှင် ပီကင်းလမ်းတွေက ပိုလှစရာအကြောင်းရှိသည်ဟု တချို့က ခန့်မှန်းကြသည်။ ပါရီလမ်းများသည် လန်ဒန်၊ ပီကင်းတို့ကဲ့သို့ပင် သန့်လည်း သန့်ရှင်း၊ လမ်းတွေ လှအောင်ပအောင် မီးထွန်းပုံမှာကား မည်သူမျှ လိုက်မိမည် မဟုတ်ချေ။ မီးထွန်းပုံကို နောက်မှရေးဦးမည်။

ကားနှင့် ဖြတ်သန်းသွားရသော တစ်ခဏ၌ပင်လျှင် လူရပ်တုတွေ များလှသော မြို့ဖြစ်ပုံကို တွေ့မြင်နိုင်၏။ အဆောက်အဦတွေမှန်သမျှ လူရပ်တုတွေ လုပ်၍ထားသည်။ ၎င်းတို့အနက် ကိုယ်ကာယအလှပြ ကိုယ်လုံးတီးရပ်တုများမှာ အပေါ်လွင်ဆုံးဖြစ်၏။ အလှအပဆုံးသော ကိုယ်လုံးတီးရပ်တုများမှာ မိန်းမပျိုများဖြစ်၏။ ဤကား ပါရီ၏ အစဉ်အလာတစ်ရပ်ပေတည်း။

ကျွန်တော်တို့သည် ဟိုတယ်ကွန်တီနင်တယ်သို့ ရောက်ကြလေ